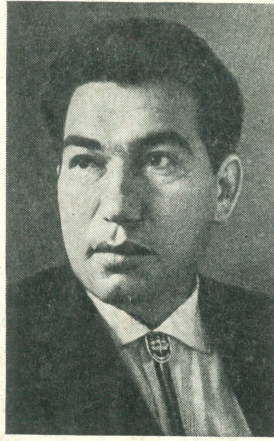

சிங்கிஸ் ஐத்மாத்தவ்

முதல் ஆசிரியர்

சிங்கீஸ் ஐத்மாத்தவ்—பல்தே
சிய சோவியத் இலக்கியத்
துறையின் திறமை மிகு எழுத்
தாளர்களில் ஒருவர். லெ
னின் பரிசையும் அரசு பரிசை
யும் வென்றுள்ள இவர் ஏரா
ளமான கதைகள், சிறுகதை
களை எழுதியுள்ளவர். இப்
படைப்புகள் பெரிதும் பிர
பலமானவை.

C 294

சிங்கிஸ் ஐத்மாத்தவ்

முதல்
ஆசிரியர்

ES5

05/8/22

ராதுகா புதிப்பகம்
மாஸ்கோ

விற்பனையாளர்கள்

நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்
சென்னை

NEW CENTURY BOOK HOUSE
Rs.6-50
MADRAS-98

மொழிபெயர்ப்பாளர்: இரா. பாஸ்கரன்
ஓவியர்: யூரி லீலவ்
பதிப்பாசிரியர்: எங்கேனி கனவாலவ்

Чингиз Айтматов

ПЕРВЫЙ УЧИТЕЛЬ

Повесть

На тамильском языке

Chinghiz Aitmatov

DUISHEN

A Novella

In Tamil

© தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு, ராதுகா பதிப்
பகம், 1988

சோவியத் நாட்டில் அச்சிடப்பட்டது

A $\frac{4702280200-367}{031(01)-89}$ 330-88

ISBN 5-05-002016-6

நான் சன்னல்களை அகலத் திறக்கின்றேன். தூய குளிர்ந்த காற்று அறையினுள் வருகிறது. பொழுது புலருகிறது, விடியற்காலை இருட்டின் பின்னணியில் நான் ஆரம்பித்துள்ள சித்திரத்தின் முதல்நிலை மாதிரிகளைப் பார்க்கிறேன். இவை ஏராளமாக உள்ளன, எல்லாவற்றையும் நான் பன்முறை மீண்டும் மீண்டும் துவக்கியிருக்கின்றேன். ஆனால் மொத்தமாக சித்திரத்தைப் பற்றி இப்போதைக்கு ஒன்றும் கூற முடியாது; ஏனெனில் முக்கியமானதை, திடீரென்று தவிர்க்க இயலாதபடி, மனதில் மென்மேலும் தெளிவை ஏற்படுத்தி, விவரிக்க இயலாத, கிரகிக்க முடியாத எதிரொலியை உள்ளத்தில் உண்டாக்கி, இந்த இளம் கோடையின் உதயக் கதிர்களைப் போல் வரும் அந்த முக்கியமானதை நான் இன்னமும் கண்டு பிடிக்கவில்லை. விடியற்காலை நிசப்தத்தில் நடந்தபடியே நான் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் மூழ்குகிறேன். ஒவ்வொரு முறையும் இப்

படித்தான். எனது சித்திரம் வெறும் எண்ணம் மட்டுமே என்பது ஒவ்வொரு முறையும் எனக்கு நன்கு புரிகிறது.

முடிவு பெறாத சித்திரத்தைப் பற்றி முன் கூட்டியே தெரிவிக்க—அவர்கள் நெருங்கிய நண்பர்களாய் இருந்தால் கூட—எனக்குப் பிடிக்காது. நான் செய்யும் வேலையின் மீது எனக்கு அவ்வளவு பிடிப்பும் பற்றுவதும் உள்ளதால் அல்ல,—இன்று தொட்டிலில் உள்ள குழந்தை நாளை எப்படி வளருவான் என்பதைக் கூறுவது கடினம் என்று எனக்குப் படுகிறது. அதே போல் முடிவு பெறாத, வரைந்து முடிக்கப்படாத ஒரு படைப்பைப் பற்றி சொல்லுவதும் கடினம். ஆனால் இந்தத் தடவை நான் எனது பழக்கத்தை மாற்றுகின்றேன் — இன்னமும் வரைந்து முடிக்காத சித்திரத்தைப் பற்றி உரக்க அறிவிக்க, சரியாகச் சொன்னால் இதைப் பற்றிய கருத்துகளை மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

இது சபலம் அல்ல. வேறுவிதமாக என்னால் நடக்க இயலாது, ஏனெனில் இதை என்னால் மட்டும் செய்ய முடியாது என்பதை உணருகிறேன். என் மனதை ஆட்டிப் படைக்கும் கதை, தூரிகையை கையில் எடுக்க என்னைத் தூண்டிய கதை மிகப் பெரியது, எனவே என்னால் மட்டும் அதைச் செய்து முடிக்க முடியாது. அதை என்னால் விளக்க முடியாமல் போய் விடுமோ, இதைப்

பாழ்ப்படுத்தி விடுவேனோ என்று அஞ்சுகிறேன். மற்றவர்கள் எனக்கு ஆலோசனை வழங்க வேண்டும், பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண உதவ வேண்டும், சித்திரம் தீட்டும் மரச்சட்டத்தின் முன் நான் நிற்கும் பொழுது அவர்கள் மானசீகமாவது என்னுடன் கூட இருந்து என் உணர்ச்சிகளைப் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்று நான் ஆசைப்படுகின்றேன்.

உங்களுடைய நெஞ்சங்களைத் திறவுங்கள், அருகில் வாருங்கள், நான் இந்தக் கதையைச் சொல்லியே ஆக வேண்டும்...

எங்களுடைய குர்கூரெவு கிராமம் மலையடிவாரத்தில், பரந்த பீடபூமியில், பல்வேறு கணவாய்களிலிருந்து சலசலவென்று ஒலியெழுப்பிய படி மலையாறுகள் வந்து குவியும் இடத்தில் உள்ளது. கிராமத்திற்குக் கீழே மஞ்சள் சமவெளி எனப்படும் பிரம்மாண்டமான கலாக் ஸ்டெப்பி நிலம் பரந்து கிடக்கிறது, சுற்றிலும் கறுப்பு மலைகளின் குறுமலைத் தொடர்களும், கறுப்பு கோடாக சமவெளியின் ஊடே சென்று மேற்கே தொலைதூரத்திற்கு அப்பால் மறையும் இருப்புப்பாதையும் உள்ளன.

கிராமத்திற்கு மேலே குன்றில் இரண்டு பெரிய பாப்ளார் மரங்கள் நிற்கின்றன. எனக்கு நினைவுள்ள நாளிலிருந்து அவை

அங்கு நிற்கின்றன. எந்தப் பக்கத்திலிருந்து எங்கள் குர்கூரெவு கிராமத்திற்கு வந்தாலும் அவை ஏதோ மலையின் மீதுள்ள கலங்கரை விளக்கங்களைப் போல் நன்கு தென்படும். ஒவ்வொரு முறையும் நான் புகை வண்டியிலிருந்து இறங்கி ஸ்டெப்பி வழியே கிராமத்திற்குச் செல்லும் போது முதலில் நான் செய்வது, எனக்கு நெருக்கமான இந்த பாப்ளார் மரங்களை கண்களால் தேடுவதுதான். இதற்கு என்ன காரணம் என்று கூறுவது கூட கடினம்—ஒருவேளை குழந்தை பருவத்து மனப்பதிவுகளை ஒருவனால் மறக்க முடியாதது இதற்குக் காரணமாயிருக்கலாம், அல்லது நான் ஒரு ஓவியன் என்பது இதற்குக் காரணமாயிருக்கலாம்.

அவை எவ்வளவுதான் உயரமானவையாக இருந்தாலும் அவற்றை அவ்வளவு தொலைவிலிருந்து உடனடியாகப் பார்ப்பது மிகக் கடினம். என்றாலும் என்னால் அவற்றை எப்போதும் உணர முடிந்தது, எப்போதும் பார்க்க முடிந்தது.

எவ்வளவு முறை நான் தொலைதூர பிரதேசங்களிலிருந்து குர்கூரெவு கிராமத்திற்குத் திரும்பி வந்திருக்கிறேன்; “அந்த இரட்டை பாப்ளார் மரங்கள் எப்போது கண்ணில் படும்? சீக்கிரம் கிராமத்திற்குப் போய் சீக்கிரம் குன்றை அடைந்து பாப்ளார் மரங்களைப் பார்க்க வேண்டும். பின் அந்த மரங்களின் கீழ் நின்று நீண்ட நேரம்,

ஆனந்தப் பரவசம் ஏற்படும் வரை இலைகளின் ஒலியைக் கேட்க வேண்டும்,' என்று எப்போதும் நான் எண்ணிப் பார்த்து ஏங்குவேன்.

எங்களுடைய கிராமத்தில் எவ்வளவோ விதமான மரங்கள் நிறைய உள்ளன, ஆனால் இந்த பாப்ளார் மரங்கள் விசேஷமானவை—இவற்றின் மொழியே தனியானது, இவற்றிற்கென தனியான இசை நயம் கூட உண்டு. பகலிலோ இரவிலோ எப்போது இங்கு வந்தாலும் சரி, இவை அசைந்து கொண்டிருக்கும், கிளைகளும் இலைகளும் காற்றில் ஓய்வொழிச்சலின்றி ஆடிப் பலப்பல ஒலிகளை எழுப்பிக் கொண்டிருக்கும். சில நேரம் அமைதியான காற்றலை மன்ற பரப்பில் நடனமாடுவதைப் போலிருக்கும், வேறு நேரத்தில் ஏதோ கண்ணுக்குத் தெரியாத நெருப்புப் பொறி, மூர்க்கமான, கனல் கக்கும் சலசலவொலி கிளைகளின் ஊடாகப் பாய்வதைப் போலிருக்கும், இன்னும் சில நேரங்களிலோ பாப்ளார் மரங்கள் திடீரென்று ஒரு நொடிப் பொழுது நிசப்தமாகி பின் கிளர்ந்தெழுந்த தம் இலைகள் முழுவதையும் சேர்த்து ஒலியெழுப்பி எதையோ எண்ணி ஏங்கிப் பெருமூச்சு விடுவதைப் போலிருக்கும். இடிமழை மேகங்கள் திரளும் போது, புயல் வீசி கிளைகளை உடைத்து இலைகளை வீழ்த்துகிறது, அந் நேரம் பாப்ளார் மரங்கள் முன்னும் பின்னு

மாக ஆடி, கொழுந்து விட்டெறியும் சவா
லையைப் போல் ரீங்காரமிடும்.

பின்னால் பல ஆண்டுகள் கழித்து,
இரண்டு பாப்ளார் மரங்களின் ரகசியமும்
எனக்குப் புரிந்தது. அவை, நாலா பக்கங்
களிலிருந்தும் காற்றடிக்கும் உயரமான
இடத்தில் நிற்கின்றன, காற்றின் சிறு அசை
விற்குக் கூட அவை பதில் சொல்கின்றன,
ஒவ்வொரு இலையும் வெகு லேசான காற்று
வீச்சைக் கூட துல்லியமாகக் கிரகிக்கின்றன.

ஆனால் இந்த சாதாரண உண்மையை
கண்டுபிடித்ததானது என்னை ஏமாற்றமடை
யச் செய்யவில்லை, இன்று வரை என் மன
தில் உள்ள குழந்தை உணர்ச்சியைப் பறிக்க
வில்லை. இன்று வரை குன்றின் மேலிருந்த
அந்த இரண்டு பாப்ளார் மரங்களும் எனக்கு
அசாதாரணமானவையாக, ஜீவனுள்ளவை
யாகப் படுகின்றன. அங்கே, அவற்றின் அரு
கில்தான், பச்சை நிற மந்திரக் கண்ணாடி
யின் சிதறலைப் போல், எனது குழந்தைப்
பருவம் தங்கி விட்டது...

கடைசிக் கல்வியாண்டில், கோடை விடு
முறை ஆரம்பமாவதற்கு முன் சிறுவர்கள்
எல்லாம் சேர்ந்து, பறவைக் கூடுகளை
கலைப்பதற்காக இங்கு ஓடி வருவோம்.
ஒவ்வொரு முறையும் கூச்சலிட்டுக் கொண்டு
சீழ்க்கையொலியுடன் நாங்கள் குன்றிற்கு
ஓடி வரும் போதெல்லாம் அந்தப் பிரம்
மாண்டமான பாப்ளார் மரங்கள் அப்படி

யும் இப்படியுமாக ஆடி குளிர்ந்த நிழலாலும் அன்பான இலையசைவாலும் எங்களை வரவேற்பதைப் போலிருக்கும். வெறுங்காலுடன் வந்த போக்கிரிச் சிறுவர்களாகிய நாங்களோ ஒருவர் முதுகில் ஒருவராக கிளைகளின் வழியே மரத்தில் ஏறி பறவைகளின் மத்தியில் கலக்கத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டு உயரே செல்லுவோம். பயந்துபோன பறவைகளோ கத்தியபடியே கூட்டங்கூட்டமாக மேலே பறந்து செல்லும். ஆனால் அதையெல்லாம் நாங்கள் கவனிக்கவே மாட்டோம். நாங்கள் மர உச்சியை நோக்கி மேன்மேலும் ஏறிக் கொண்டேயிருப்போம் — யாருக்கு அதிகத் துணிவும் திறமையும் இருக்கிறது பார்க்கலாம்! — திடீரென பெரும் உயரத்திலிருந்து, பறவை பறக்கும் உயரத்திலிருந்து பார்க்கும் போது மந்திரத்தைப் போல் அதிசயமான, ஒளிமயமான உலகம் எங்கள் முன் விரிந்து பறந்து காட்சியளிக்கும்.

பூமியின் மகத்துவம் எங்களை வியப்பில் ஆழ்த்தியது. நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் மூச்சையடக்கியபடி, பறவைக் கூடுகள், பறவைகளைப் பற்றியெல்லாம் மறந்து விட்டு அந்தந்த கிளைகளில் சிலையாகி நின்றோம். உலகிலேயே மிகப் பெரியக் கட்டிடம் என்று நாங்கள் கருதிய கூட்டுப்பண்ணையின் குதிரைக் கொட்டில் அங்கிருந்து பார்க்கையில் சாதாரணக் கொட்டகையாகக் காணப்பட்

டது. கிராமத்திற்குப் பின்னால் மங்கிய சூடேறிக் கலங்கிய காற்றில் கன்னிநில ஸ்டெப்பி விரிந்து பரந்திருந்தது. கண்பார்வை சென்ற வரை மங்கிய நீலநிற பூமி தெரிந்தது, முன்னர் நினைத்துக் கூடப் பார்க்காத இன்னமும் பெரும் நிலப்பரப்பைக் கண்டோம், முன்பின் அறியாத ஆறுகள் கண்ணில் பட்டன. அந்த ஆறுகள் தொடுவானத்திற்கருகே வெள்ளை நிற மெல்லிய நூலிழைகளாகி மறைந்தன. அதுதான் உலகின் எல்லையா அல்லது அதற்கு அப்பால் இதே போன்ற வானமும் மேகங்களும் ஸ்டெப்பியும் ஆறுகளும் உள்ளனவா என்று நாங்கள் கிளைகளில் சாய்ந்து நின்றபடியே யோசித்தோம். அம்மரக் கிளைகளில் பதுங்கியபடியே வானுலக காற்றொலியைக் கேட்டோம், இலைகளோ இவற்றிற்குப் பதிலாக, அந்த மங்கிய நீலநிற பூமிக்கு அப்பாலுள்ள ரம்மியமான, ரகசியமான இடங்களைப் பற்றி அன்போடு முணுமுணுத்தன.

பாப்ளார் மரங்களின் இலைகள் சலசல வென்று ஒலியெழுப்புவதைக் கேட்டேன், அச்சமும் மகிழ்ச்சியும் என் மனதில் அலைமோதின, அந்த இடையறா சலசலவொலியின் பின்னணியில், தொலைதூரப் பூமியை எண்ணிப் பார்க்க முயன்றேன். யார் இந்த மரங்களை இங்கு நட்பது என்பதைப் பற்றி மட்டுமே அப்போது நான் எண்ணிப் பார்க்க

வில்லை என்று படுகிறது. இந்த மரங்களை நட்டவன் எதைப் பற்றி கனவு கண்டிருப்பான், என்ன பேசியிருப்பான், என்ன நம்பிக்கையோடு இவற்றை இங்கே இந்தக் குன்றில் நீருற்றி வளர்த்திருப்பான்?

இந்தப் பாப்ளார் மரங்கள் நின்ற குன்றை ஏனோ 'துய்ஷேன் பள்ளிக்கூடம்' என்றழைத்தனர். யாருடைய குதிரையாவது தொலைந்து போய் தேடும் போது, "என் குதிரையைப் பார்த்தாயா?" என்று குதிரை சொந்தக்காரர் கேட்டால், "அதோ மேலே, துய்ஷேன் பள்ளிக்கூடத்தின் பக்கத்தில் ராத்திரி சில குதிரைகள் மேய்ந்து கொண்டிருந்தன, போய்ப்பார், ஒருவேளை உன் குதிரையும் அங்கிருக்கலாம்," என்று பல நேரங்களில் பதில் கிடைத்தது எனக்கு நினைவில் உள்ளது. பெரியவர்களைப் போன்றே சிறுவர்களாகிய நாங்களும், யோசிக்காமலேயே, "ஏ பையன்களா, வாங்க, துய்ஷேன் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போவோம், அங்கு குருவிகளை விரட்டி விளையாடலாம்!" என்று சொன்னோம்.

இந்தக் குன்றில் ஒரு காலத்தில் பள்ளிக்கூடம் இருந்ததாகச் சொன்னார்கள். அதன் சுவடைக் கூட நாங்கள் கண்டுபிடிக்கவில்லை. இடிபாடுகளையாவது கண்டுபிடிக்கலாம் என்ற ஆசையில் சிறுவயதில் நான் அலைந்து திரிந்தேன், ஆனால் ஒன்றையும் கண்டுபிடிக்கவில்லை. பின்னர், இப்பொட

டல் காடான குன்றை 'துய்ஷேன் பள்ளிக் கூடம்' என்றழைப்பது எனக்கு வியப்பாய் இருந்தது, எனவே ஒருமுறை துய்ஷேன் என்பது யார் என்று பெரியவர்களிடம் கேட்டேன். அவர்களில் ஒருவர் ஏனோ தானோ வென்று சொன்னார்: "துய்ஷேன் யாரா? இதோ இப்போது இங்கு வசிக்கின்றானே நொண்டியாட்டான் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன், அவன் தான் துய்ஷேன். அது ரொம்ப நாள் முன் நடந்தது, அப்போது துய்ஷேன் கம்சமோல் உறுப்பினராயிருந்தான். அந்தக் குன்றில் யாருடைய கொட்டகையோ காலியாகக் கிடந்தது. துய்ஷேன் அங்கு பள்ளிக் கூடம் ஆரம்பித்து குழந்தைகளுக்குப் பாடம் சொல்லித் தந்தான். அது என்ன பள்ளிக் கூடம், பெயர் மட்டும்தான் பள்ளிக்கூடம். ஓ, அந்த நாள்கள் எப்படிப்பட்டவை தெரியுமா! யாரால் குதிரையின் பிடரியைப் பிடித்து அதன் மேலேறி உட்கார முடியுமோ அவன்தான் தலைவன். துய்ஷேனும் அப்படிப்பட்டவன்தான். தன் தலையில் உதித்ததையெல்லாம் அவன் செய்தான். இன்று அந்தக் கொட்டகையின் சிறு கல்லைக் கூடக் கண்டுபிடிக்க முடியாது, பெயர் மட்டுமே மிச்சம், அதுதான் பயன்..."

துய்ஷேனைப் பற்றி எனக்கு அதிகம் தெரியாது. அவர் வயதானவர், எலும்பும் தோலுமாய் உயரமானவராய் இருந்தார், கிவிந்த கழுகுப் புருவங்கள் நீட்டிக் கொண்

டிருந்தன என்பது மட்டுமே நினைவில் உள்ளது. அவருடைய வீடு ஆற்றின் மறு பக்கம், இரண்டாவது வேலைக் குழுவின் தெருவில் இருந்தது. நான் கிராமத்தில் வசித்த போது துய்ஷேன் கூட்டுப்பண்ணை மிராபாக* இருந்தார், அவரை எப்போதும் வயலில்தான் பார்க்கலாம். சில நேரங்களில் ஒரு பெரிய களைக்கொட்டைத் தன் குதிரையில் கட்டி இழுத்தபடியே எங்கள் தெரு வழியே செல்லுவார். அவருடைய குதிரையும் எசமானரைப் போன்றே எலும்பும் தோலுமாய் மெலிந்த கால்களை உடையதாயிருந்தது. பின் துய்ஷேனுக்கு வயதாகியது, அவர் தபால்காரரானார் என்று சொன்னார்கள். அது ஒரு புறமிருக்கட்டும். விஷயம் வேறு. எனது அன்றைய கருத்துப்படி கம்சமோல் உறுப்பினன் என்பவன் தன் வேலையில் மும் முரமானவன், சொன்ன சொல் தவறாதவன், கிராமத்தில் உள்ளவர்களிலேயே துணிவு மிக்கவன், கூட்டங்களில் பேசுபவன், சோம் பேறிகள், களவானிகளைப் பற்றிப் பத்திரிகைகளில் எழுதுபவன்.

இந்தச் சாந்தமான தாடிக்காரர் ஒரு காலத்தில் கம்சமோல் உறுப்பினராக இருந்தார், அதிலும் வியப்பு என்னவெனில் தான் அதிகம் படிக்காதவராயிருந்தும் குழந்தை

* மிராப் — நீர்ப்பாசனக் கால்வாய்களை கவனித்துக் கொள்பவன்.

களுக்குப் பாடம் சொல்லித் தந்தார் என்பதை என்னால் எண்ணிப் பார்க்கவே முடியவில்லை. இதை என்னால் நம்பவே முடியவில்லை! உண்மையில் சொன்னால், இதை எங்கள் கிராமத்தில் நிலவும் பல கதைகளில் ஒன்றாகத்தான் நான் கருதினேன். ஆனால் விஷயம் அப்படி இருக்கவில்லை என்பது தெரிந்தது.

சென்ற ஆண்டு இலையுதிர்க் காலத்தில் கிராமத்திலிருந்து எனக்கு ஒரு தந்தி வந்தது. கூட்டுப்பண்ணை தானே கட்டிய புதிய பள்ளிக் கட்டிடத் திறப்புவிழாவிற்கு என் ஊர்க்காரர்கள் என்னை அழைத்திருந்தனர். கிராமத்திற்குச் செல்லுவது என்று நான் உடனே முடிவெடுத்தேன், எங்கள் கிராமத்திற்கு மகிழ்ச்சியான நாளில் என்னால் வீட்டில் உட்கார்ந்து கிடக்க முடியாது. ஒரு சில நாட்கள் முன்னதாகவே நான் புறப்பட்டேன். கிராமத்தில் பல இடங்களுக்குச் சென்று பார்த்து புதிய சித்திரங்களுக்குத் திட்டமிட எண்ணியிருந்தேன். பேரவை விஞ்ஞானி சலைமானவாவும் திறப்புவிழாவிற்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தார் என்று தெரிந்தது. அப்பெண்மணி ஓரிரண்டு நாட்கள் கிராமத்தில் தங்கி விட்டு, பின் அங்கிருந்து மாஸ்கோ செல்லுவார் என்று எனக்குக் கூறினர்.

இன்று பிரபலமாயுள்ள இப்பெண்மணி சிறுவயதில் எங்கள் கிராமத்திலிருந்து நகரத்

திற்குச் சென்றார் என்று எனக்குத் தெரியும். நானும் நகரவாசியானதும் அவருடன் அறிமுகமானேன். அவருக்கு வயதாகியிருந்தது, பருமனான உடல்வாகு, அடர்ந்த நரைத்த தலைமுடியை நன்கு வாரியிருந்தார். அவர் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு துறையின் தலைவராயிருந்தார், தத்துவஞான விரிவுரைகளாற்றினார், விஞ்ஞானப் பேரவையில் பணியாற்றினார், அடிக்கடி அயல்நாடுகளுக்குச் சென்று வந்தார். சுருங்கக் கூறின் அவருக்கு எப்போதும் நிறைய வேலைகள் இருந்தன, என்னால் அவருடன் நெருக்கமாக அறிமுகம் செய்துகொள்ள முடியவில்லை, ஆனால் நாங்கள் ஒவ்வொரு முறையும் எங்கு சந்தித்தாலும் அவர் எப்போதும் எங்கள் கிராமத்தைப் பற்றி கேட்பார், சுருக்கமாக என்றாலும் எப்போதும் என்படைப்புகளைப் பற்றி தன் கருத்தைத் தெரிவித்தார். ஒருமுறை நான் அவரிடம் சொல்வதென்று தீர்மானித்தேன்:

“அல்தினாய் சுலைமானவ்வா, நீங்கள் கிராமத்திற்குச் சென்று ஊர்க்காரர்களைச் சந்தித்தால் நல்லது. அங்கு எல்லோருக்கும் உங்களைத் தெரியும், உங்களைப் பற்றி எல்லோருக்கும் பெருமிதம், ஆனால் உங்களைப் பற்றி அதிகமாகப் பேச்சுவாக்கில் தான் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றனர் எனவே, நமது பிரபல விஞ்ஞானி நம்மைத் தவிர்க்கிறார் போலும், சொந்த குர்கூரெவு கிரா

மத்திற்கு வரும் பாதையைக் கூட மறந்து விட்டாரோ என்று சில சமயம் பேசிக்கொள் கின்றனர்.’’

‘‘ஆமாம், கண்டிப்பாகப் போக வேண் டும்,’’ அதிக மகிழ்ச்சியற்ற புன்சிரிப்புடன் அப்போது அல்தினாய் சலைமானவ்னா கூறி னார். ‘‘எனக்கே குர்கூரெவு கிராமத்திற்குச் செல்ல வேண்டுமென்று நீண்ட நாளாக ஆசை, நான் அங்கு போய் எவ்வளவு கால மாகி விட்டது! உண்மையில், கிராமத்தில் எனக்குச் சொந்தக்காரர்கள் யாரும் இல்லை தான். ஆனால் விஷயம் அதுவல்ல. கண்டிப் பாகப் போவேன், நான் போய்த்தான் ஆக வேண்டும், சொந்த ஊர் ஏக்கம் கூட வந்து விட்டது.’’

பள்ளித் திறப்புவிழா கூட்டம் ஆரம்ப மாகவிருந்த தருணத்தில் பேரவை விஞ் ஞானி சலைமானவா கிராமத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். கூட்டுப்பண்ணையினர் சன்னல் வழியே அவருடைய காரைப் பார்த்ததுமே எல்லோரும் தெருவிற்கு ஓடி வந்தனர். தெ ரிந்தவர், தெரியாதோர், முதியவர், இளை ஞர்கள் எல்லோரும் அவருடைய கை யைப் பற்றிக் குலுக்க விரும்பினர். அல்தி னாய் சலைமானவ்னா இப்படிப்பட்ட ஒரு வரவேற்பை எதிர்பார்க்கவில்லை போலும், ஏன் இதனால் அவர் சிறிது நிலைதடுமாறிப் போனார் என்று கூட எனக்குப் பட்டது. அவர் மக்களுக்குத் தலை வணங்கி விட்டு

மிகவும் கஷ்டப்பட்டு கூட்டத்தின் வழியே நடந்து போய் மேடையில் ஏறி அமர்ந்தார்.

அனேகமாக அல்தினாய் சுலைமான்வ்னா பன்முறை விழா மேடைகளில் அமர்ந்திருப்பார், அனேகமாக எங்கும் அவரை மகிழ்ச்சியோடும் மரியாதைகளோடும் வரவேற்றிருப்பார்கள். ஆனால் இங்கே, சாதாரண கிராமப் பள்ளியில், சொந்த ஊர்க்காரர்களின் அன்பு அவர் மனதை மிகவும் தொட்டு நெகிழ்ச்சி செய்தது, தானாகவே வழிந்த கண்ணீரை மறைக்க அவர் முயன்றார்.

விழாக் கூட்டம் முடிந்ததும் பயோனர்கள், அன்பு விருந்தினருக்கு சிவப்பு டையை அணிவித்தனர், மலர்ச்செண்டுகளை அளித்தனர், அவருடைய பெயரில் புதிய பள்ளியின் கௌரவ விருந்தினர் பதிவேட்டை ஆரம்பித்தனர். பிறகு பள்ளிச் சிறுவர் சிறுமியரின் மிகவும் சுவாரசியமான, உற்சாகமான கலைநிகழ்ச்சி நடந்தது. அதற்குப் பின்பள்ளி இயக்குநர் எங்களை—விருந்தினர்கள், ஆசிரியர்கள், கூட்டுப்பண்ணை தொண்டர்களை—தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றார்.

அங்கும் அல்தினாய் சுலைமான்வ்னாவின் வருகை குறித்து பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைந்தனர். அவரை இரத்தினக் கம்பளம் விரிக்கப்பட்ட மிகவும் கௌரவமான இடத்தில் உட்கார வைத்தனர், அவர் மீதான தம் மரியாதையை வெளிப்படுத்த சகல

விதங்களிலும் முயன்றனர். வழக்கமாக இப் படிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் நடப்பதைப் போன்று ஒரே இரைச்சலாக இருந்தது, விருந்தினர்கள் உற்சாகமாக ஒருவருடன் ஒருவர் பேசிக் கொண்டிருந்தனர், நலம் பாராட்டி, வாழ்த்தி மதுபானமருந்தினர். அப்போது உள்ளூர் இளைஞன் ஒருவன் உள்ளே வந்து தந்திக் கட்டை எசமான னிடம் தந்தான். தந்திகளை எல்லோரும் பிரித்துப் படிக்க ஆரம்பித்தனர்: முன்னாள் மாணாக்கர்கள் புதிய பள்ளித் திறப்புவிழா வில் ஊர்க்காரர்களுக்குத் தம் வாழ்த்து களைத் தெரிவித்திருந்தனர்.

“முதியவர் துய்ஷேனா இந்தத் தந்தி களைக் கொண்டுவந்தார்?” என்று கேட் டார் இயக்குநர்.

“ஆம்,” என்றான் இளைஞன். “விழாக் கூட்டத்தில் எல்லோர் முன்னும் இத்தந்தி களைப் படிக்க வேண்டும் என்பதற்காகப் பாதை முழுவதும் குதிரையை விரட்டி வந்த தாகச் சொன்னார். சிறிது தாமதமான தால் ஏமாற்றோத்தோடு வந்து சேர்ந் தார்.”

“சரி, ஏன் அவர் அங்கே நிற்கிறார், குதிரையிலிருந்து இறங்கி உள்ளே வரச் சொல்!”

துய்ஷேனைக் கூப்பிடுவதற்காக இளை ஞன் வெளியே சென்றான். என்னருகே அமர்ந்திருந்த அல்தினாய் சுலைமானவ்னா

ஏதோ திடுக்கிட்டு, விசித்திரத்தோடு, திடீரென்று நினைவிற்கு வந்ததைப் போல், எந்த துய்ஷேனைப் பற்றி பேசுகின்றனர் என்று கேட்டார்.

“அவர் கூட்டுப்பண்ணையின் தபால்காரர், அல்தினாய் சலைமானவ்னா. உங்களுக்கு முதியவர் துய்ஷேனைத் தெரியுமா?”

அவர் நிச்சயமற்று தலையை ஆட்டினார், பின் இடத்திலிருந்து எழ முயன்றார், அந்தத் தருணத்தில் சன்னலைத் தாண்டியாரோ குதிரை மீது செல்லும் சத்தம் கேட்டது. இளைஞன் திரும்பி வந்து சொன்னான்:

“நான் அவரைக் கூப்பிட்டேன், ஆனால் அவர் போய் விட்டார், இன்னும் கடிதங்களை வீடுகளுக்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டாமாம்.”

“சரி, தபால்களை எடுத்துச் செல்லட்டும், அவரைத் தடுக்காதே. பின்னர் முதியவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டாட்டும்,” என்று யாரோ அதிருப்தியோடு கூறினார்.

“ஓ! உங்களுக்கு நம் துய்ஷேனைத் தெரியாது! அவர் கடமை தவறாதவர். செய்ய வேண்டிய காரியத்தை செய்து முடிக்கும் வரை அப்படி இப்படித் திரும்ப மாட்டார்.”

“ஆம், அவர் விசித்திரமானவர். யுத்தத்திற்குப் பின் உக்ரேனிலிருந்த மருத்துவமனையிலிருந்து வெளியேறியதும் அங்கேயே வசித்தார். சுமார் ஐந்து வருஷங்களுக்கு

முன்தான் இங்கு திரும்பி வந்தார். இறப்பதற்காக சொந்த ஊருக்கு திரும்பியதாகக் கூறுகிறார். வாழ்க்கை பூராவையும் தனிக் கட்டையாகவே கழித்துவிட்டார்...’’

‘‘அவர் உள்ளே வந்திருக்கலாமே... சரி, போகட்டும்,’’ என்று இயக்குநர் கையை ஆட்டினார்.

‘‘தோழர்களே, ஒரு காலத்தில் நாம் துய்ஷேன் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்தோமே நினைவிலிருக்கிறதா?’’ கிராமத்தின் மரியாதைக்குரிய பிரமுகர்களில் ஒருவர் கூறிய படியே தன் மதுபானக் கோப்பையை உயர்த்தினார். ‘‘துய்ஷேனுக்கு அனேகமாக அரிச்சுவடியின் எல்லா எழுத்துகளும் கூடத் தெரிந்திருக்காது.’’ இப்படிக் கூறியதும் அவர் தன் கண்களைச் சுருக்கி, தலையை ஆட்டினார். அவருடைய தோற்றம் ஆச்சரியத்தையும் சிரிப்பையும் ஏற்படுத்தியது.

‘‘ஆம், அப்படி நடந்தது உண்மைதான்,’’ என்று ஒரு சில குரல்கள் எழுந்தன.

எல்லோரும் சிரித்தனர்.

‘‘அதைப் பற்றி எவ்வளவு சொல்லலாம் தெரியுமா! அப்போது துய்ஷேன் என்ன தான் செய்யவில்லை. நாமெல்லாம் உண்மையிலேயே அவர் ஆசிரியர் என்றல்லவாகருதினோம்.’’

சிரிப்பு அடங்கியதும், மதுபானக் கோப்பையை உயர்த்தியவர் தொடர்ந்தார்:

‘‘இப்போது மக்கள் நம் கண் முன்னரே

வளர்ந்து விட்டனர். பேரவை விஞ்ஞானி அல்தினாயை நாடு பூராவிற்கும் தெரியும். கிட்டத்தட்ட நாம் அனைவரும் செகண்டரி கல்வி கற்றவர்கள், பலர் உயர்கல்வி பயின்றவர்கள். இன்று நம் கிராமத்தில் புதிய செகண்டரி பள்ளியைத் திறந்திருக்கின்றோம். வாழ்க்கை எப்படி மாறிவிட்டது என்பதற்கு இது ஒன்றே சான்று. குர்கூரெவு கிராமத்தின் புதல்வர்களும் புதல்வியரும் தொடர்ந்து தம் காலத்தின் முன்னணி மக்களாகத் திகழ்ந்தும் என்று வாழ்த்தி மது அருந்துவோம் வாருங்கள்!”

மீண்டும் சத்தமெழுந்தது, எல்லோரும் இவ்வாழ்த்திற்குத் தம் ஆதரவைத் தெரிவித்து மதுவருந்தினர். அல்தினாய் சுலைமானவ்னா மட்டுமே முகம் சிவந்து, எதனாலோ குழம்பிப் போய், மதுபானக் கோப்பையை உதட்டருகே வைத்துவிட்டு பின் கீழே வைத்தார். எல்லோரும் விருந்து மும்முரத்தில் பேச்சுகளில் மூழ்கியிருந்ததால் யாரும் அவரை கவனிக்கவில்லை.

அல்தினாய் சுலைமானவ்னா ஒரு சில முறை கடிகாரத்தைப் பார்த்தார். பிறகு விருந்தினர்கள் அனைவரும் வீதிக்கு வந்ததும் அவர் மட்டும் மற்றவர்களிடமிருந்து விலகி, ஓர் ஆற்றுக்கால் ஓரலாக நின்றபடி, பழுத்த இலைகளுடன் இலையுதிர்க் கால பாப்ளார் மரங்கள் காற்றில் ஆடிக் கொண்டிருக்கும் குன்றை நோக்கி உற்றுப்பார்ப்

பதைக் கண்டேன். இருள் படரத் துவங்கிய தொலைதூர ஸ்டெப்பியின் செந்நீல தொடுவானத்தில் ஆதவன் மறையத் துவங்கியிருந்தான். அங்கிருந்து வந்த மங்கலான ஒளி பாப்ளார் மரங்களின் உச்சியில் பட்டு இருண்ட சோகமயமான கருஞ்சிவப்பு நிறமாகத் தெரிந்தது.

நான் அல்தினாய் சுலைமானவ்னாவை நெருங்கினேன்.

“இப்போது இலைகள் உதிர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. நீங்கள் இந்தப் பாப்ளார் மரங்களை வசந்தத்தில் பூக்கும் பொழுது பார்க்க வேண்டுமே!” என்றேன் நான்.

“நானும் அதைப் பற்றித்தான் யோசித்தேன்,” என்று பெருமூச்சு விட்டபடியே கூறிய அல்தினாய் சுலைமானவ்னா, சிறிது மௌனத்திற்குப் பின் தனக்குத்தானே பேசிக் கொள்வது போல் கூறினார்: “ஆம், உயிருள்ள எல்லாவற்றிற்கும் அதனதன் வசந்தமும் இலையுதிர்க் காலமும் உண்டு.”

கண்களைச் சுற்றி ஏராளமான சின்னஞ்சிறு சுருக்கங்கள் விழுந்த அவருடைய வாடிய முகத்தில் சோகமயமான சிந்தனை நிழல் படர்ந்தது. அவர் பெண்மைக்கே உரித்தான ஏதோ ஒரு மென்மையுடன், துக்கத்தோடு பாப்ளார் மரங்களைப் பார்த்தார். என்முன் நிற்பது பேரவை விஞ்ஞானி சுலைமானவா அல்ல, கள்ளங்கபடமற்ற சாதாரண கிரீஸியப் பெண் என்று திடீரென்று எனக்

குத் தோன்றியது. இந்த விஞ்ஞானிக்கு இப்போது அனேகமாகத் தன் இளமைப் பருவம் நினைவிற்கு வந்தது போலும்— மிக உயரமான மலை உச்சியிலிருந்து கத்தினாலும் இதைத் திரும்பப் பெற முடியா தென்று கிர்கீஸியப் பாடல்களில் பாடப்படுகிறது. பாப்ளார் மரங்களைப் பார்த்து அவர் ஏதோ சொல்ல வந்ததைப் போலிருந்தது. ஆனால் பின்னர் அவர் தன் முடிவை மாற்றி கையிலிருந்த மூக்குக் கண்ணாடியைப் பதட்டத்தோடு அணிந்து கொண்டார்.

“மாஸ்கோ ரயில் இங்கு பதினோரு மணிக்கா வருகிறது?”

“ஆம், இரவு பதினோரு மணிக்கு.”

“அப்படியென்றால், நான் கிளம்ப வேண்டும்.”

“ஏன் திடீரென்று? அல்தினாய் சுலைமானவ்னா, நீங்கள் இங்கு ஒரு சில நாட்கள் இருப்பதாக வாக்களித்தீர்களே. மக்கள் உங்களை விட மாட்டார்கள்.”

“இல்லை, எனக்கு அவசர வேலைகள் உள்ளன. நான் இப்போதே போயாக வேண்டும்.”

ஊர்க்காரர்கள் எவ்வளவோ சொல்லியும், தம் ஏமாற்றத்தை எப்படியெப்படியோ தெரிவித்தும் அல்தினாய் சுலைமானவ்னா தன் முடிவில் உறுதியாயிருந்தார்.

இதனிடையே இருட்டத் துவங்கியது.

ஏமாற்றமடைந்த ஊர்க்காரர்கள், இன்னொரு முறை ஒரு வாரம் அல்லது அதற்கும் மேலாக வந்து தங்குவதாக அவர் கூறிய உறுதிமொழியை ஒப்புக்கொண்டு அவரை காரில் ஏற்றினர். நான் அல்தினாய் சுலைமான்வ்னாவை வழியனுப்ப புகைவண்டி நிலையம் வரை சென்றேன்.

அல்தினாய் சுலைமான்வ்னா ஏன் அப்படி திடீரென்று அவசரப்பட்டார்? ஊர்க்காரர்களின் மனதைப் புண்படுத்துவது—அதுவும் அப்படிப்பட்டதொரு நாளில்—நல்லதல்ல என்று எனக்குப் பட்டது. வழியில் இதைப் பற்றி அவரிடம் கேட்க நான் பலமுறை எண்ணினாலும் கேட்கவில்லை. இங்கிதம் தெரியாதவனாக காட்டி விடுவனோ என்ற அச்சம் காரணமல்ல, எப்படியிருந்தாலும் அவர் ஒன்றும் சொல்ல மாட்டார் என்று எனக்குப் புரிந்தது. வழி பூராவும் அவர் எதைப் பற்றியோ ஆழ்ந்த சிந்தனையில் மூழ்கியபடி மௌனமாக வந்தார்.

புகைவண்டி நிலையத்தில், நான் கேட்க நினைத்ததை ஒரு வழியாகக் கேட்டேன்:

“அல்தினாய் சுலைமான்வ்னா, நீங்கே எதனாலோ கவலையில் ஆழ்ந்து விட்டீர்கள், நாங்கள் ஒருவேளை உங்களைப் புண்படுத்தி விட்டோமோ?”

“என்ன நீங்கள்! அப்படியெல்லாம் யோசிக்கக் கூடச் செய்யாதீர்கள்! யார் மீது எனக்கு கோபம் வர முடியும்? என் மீது

மட்டுமே வர முடியும். ஆம், என் மீது வேண்டுமானால் நானே கோபம் அடையலாம்.’’

அல்தினாய் சுலைமானவ்னா அப்படியே புறப்பட்டுச் சென்றார். நானும் நகரத்திற்குத் திரும்பினேன். ஒரு சில நாட்களுக்குப் பின்னர் எதிர்பாராமல் அவரிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. அவர் திட்டமிட்டதை விட மாஸ்கோவில் அதிக நாட்கள் தங்க நேரிட்டுள்ளதாகத் தெரிவித்த அல்தினாய் சுலைமானவ்னா எழுதினார்:

“எனக்கு முக்கிய, அவசரக் காரியங்கள் ஏராளமாக உள்ள போதிலும், அவற்றையெல்லாம் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு இக்கடிதத்தை உங்களுக்கு எழுதுகிறேன். நான் இதில் எழுதுவது சுவாரசியமானதாகப் பட்டால், இதை எப்படிப் பயன்படுத்தலாம், நான் எழுதியுள்ளதைப் பற்றி மக்களுக்கு எப்படி எடுத்துச்சொல்லலாம் என்பதைக் குறித்து யோசிக்குமாறு உங்களை மிகவும் வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். நமது ஊர்க்காரர்களுக்கு மட்டுமின்றி எல்லோருக்கும், குறிப்பாக இளைஞர்களுக்கு இது அவசியமென்று நான் கருதுகிறேன். ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குப் பின்தான் இம்முடிவிற்கு வந்தேன். இது மற்றவர்கள் முன் எனது பாவமன்னிப்பு. நான் எனது கடமையை நிறைவேற்றியாக வேண்டும். இதைப் பற்றி எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகமான நபர்களுக்குத் தெரிகின்றதோ

அவ்வளவுக்கவ்வளவு என் மன உறுத்தல் குறையும். என்னை ஓர் இக்கட்டான நிலையில் வைப்பதைப் பற்றிக் கவலைப் படாதீர்கள். எதையும் மறைக்காதீர்கள்...’’

ஒரு சில நாட்கள் இக்கடிதத்தைப் பற்றிய சிந்தனையிலேயே இருந்தேன். இதைப் பற்றியெல்லாம் அல்தினாய் சலைமானவ்னா பேசுவது போன்றே எடுத்துச்சொல்வதைத் தவிர வேறு சிறந்த வழி எனக்குத் தெரியவில்லை.

அது 1924ஆம் ஆண்டில் நடந்தது. ஆம், அந்த ஆண்டில்தான்...

இன்று எங்கள் கூட்டுப்பண்ணை உள்ள இடத்தில் அன்று நாடோடி ஏழைகளின் சிறு கிராமம் இருந்தது. அப்போது எனக்கு சுமார் பதினான்கு வயதிருக்கும். இறந்து போன என் தந்தையின் ஒன்று விட்ட சகோதரரின் வீட்டில் நான் வசித்து வந்தேன். எனக்குத் தாயும் இருக்கவில்லை.

இலையுதிர்க் காலத்திலேயே, சற்று வசதியுள்ளவர்கள் குளிர்க்காலத்தைக் கழிப்பதற்காக மலைகளுக்குச் சென்றதும் யாரோ ஓர் இளைஞன் போர்வீரனின் மேற்கோட்டணிந்து எங்கள் கிராமத்திற்கு வந்தான். எனக்கு அந்த ஆடை நன்கு நினைவிலிருக்கிறது, ஏனெனில் என்ன காரணமோ தெரியாது, அது கறுப்புத் துணியால் ஆனதாயிருந்

தது. சாலைகளிலிருந்து தள்ளி மலைகளின் கீழே எங்கோ இருந்த எங்கள் கிராமத்திற்கு அரசாங்க மேற்கோட்டில் ஒரு மனிதன் வந்தது ஒரு முக்கியச் சம்பவமாகியது.

அவன் இராணுவத்தில் கமாண்டராயிருந்ததாயும், எனவே கிராமத்தில் ஒரு பெரிய அதிகாரியாயிருப்பான் என்றும் முதலில் கூறினார். ஆனால் அவன் கமாண்டர் அல்ல, பல ஆண்டுகளுக்கு முன் பட்டினி நிலவியபோது கிராமத்திலிருந்து இருப்புப் பாதைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்று, பின்னால் தொலைந்து போன தஷ்தன்பெக்கின் மகன் என்று பின்னர் தெரிய வந்தது. அந்த மகன் துய்ஷென்தான், ஏதோ இங்கு பள்ளியைத் துவக்கி, குழந்தைகளுக்குப் படிப்புச் சொல்லித்தர அனுப்பப்பட்டுள்ளதாக பேசிக் கொண்டனர்.

அந்நாள்களில் 'பள்ளி', 'படிப்பு' போன்ற சொற்கள் புதியவையாக இருந்தன, மக்களுக்கு இவை அதிகம் புரியவில்லை. இவற்றை உண்மையென்று நம்பினர் சிலர், வெற்று அரட்டை என்றனர் வேறு சிலர்; விரைவில் எல்லோரையும் ஒரு கூட்டத்திற்கு மட்டும் அழைக்காமலிருந்தால் பொதுவில் பள்ளியைப் பற்றியே மறந்திருப்பார்கள். "என்ன இது கூட்டம், எப்ப பார்த்தாலும் சின்ன சின்ன விஷயங்களுக்காக வேலைகளில் குறுக்கிடுகின்றனர்," என்று என் சிற்றப்பா நீண்ட நேரம் முண

கினார். பிறகு ஒரு மரியாதைக்குரிய ஆடவனைப் போல் ஒரு வழியாக குதிரையிலேறி கூட்டத்திற்குச் சென்றார். அவருக்குப் பின்னால் மற்ற குழந்தைகளோடு நானும் சென்றேன்.

வழக்கமாகக் கூட்டங்கள் நடக்கும் இடத்தை மூச்சிரைக்க நாங்கள் அடைந்த போது, அங்கே கால்நடையாகவும் குதிரையிலும் வந்த ஒரு சிலர் முன் அந்தக் கறுப்பு மேற்கோட்டணிந்த, வெளிறிய முகமுடைய இளைஞன் பேசிக் கொண்டிருந்தான். அவன் பேசியது எங்கள் காதுகளில் விழவில்லை, எனவே சற்று முன்னோக்கி நகர்ந்த போது, கந்தல் மென்மயிர் மேற்கோட்டணிந்த ஒரு முதியவர், அப்போதுதான் விழ்த்துக்கொண்ட வரைப் போல், அவசர அவசரமாகக் குறுக்கிட்டுப் பேசினார்.

“கேள் தம்பி,” திக்கிதிக்கியபடியே படபடவென்று தொடங்கினார், “முன்னாயெல்லாம் முல்லாக்கள்தான் குழந்தைகளுக்குப் படிப்புச் சொல்லித்தந்தாங்க, உன் அப்பாவை எங்களுக்குத் தெரியும்: அவரும் நம்மை போலவே ஏழை. அது சரி, நீ எப்ப முல்லாவானாய்?”

“நான் முல்லா அல்ல, முதியவரே, நான் கம்சமோல் உறுப்பினன்,” என்று விரைவாகப் பதில் கூறினார் துய்ஷேன். “இப்போது குழந்தைகளுக்கு ஆசிரியர்கள் படிப்புச் சொல்லித்தருவார்கள், முல்லாக்கள்

அல்ல. நான் இராணுவத்தில் எழுதப் படிக்கக் கற்றுக்கொண்டேன், அதற்கு முன்னும் சற்று படித்தேன். நான் முல்லவா என்ன!”

“ஆமாம், அது ஒரு சாதனைதான்...”

“அற்புதம்!” ஆமோதிப்பு குரல்கள் எழுந்தன.

“ஆமாம், உங்கள் குழந்தைகளுக்குப் படிப்புச் சொல்லித்தருவதற்காகக் கம்சமோல் என்னை அனுப்பியுள்ளது. அதற்கு ஏதாவது ஒரு கட்டடம் தேவை. அதோ அங்கே குன்றின் மீதுள்ள பழைய குதிரை கொட்டடியில் உங்கள் உதவியோடு பள்ளியை ஏற்படுத்த எண்ணியுள்ளேன். நீங்கள் என்ன நினைக்கின்றீர்கள்?”

எங்கிருந்தோ வந்துள்ள இவன் என்ன சொல்கிறான் என்று மனதில் யோசித்தபடியே எல்லோரும் தயங்கி நின்றனர். வாயாடி சத்தீம்குல்—இவனுடைய அடம் பிடிக்கும் குணத்திற்காக இப்பெயர் வந்தது—மௌனத்தை உடைத்தான். குதிரையின் சேணத்தின்மீது முழங்கையிட்டு அமர்ந்தபடி, அவ்வபோது எச்சிலை காறி உமிழ்ந்து கொண்டிருந்த அவன் இப்பேச்சுகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

“இரு, தம்பி”, ஏதோ குறி பார்ப்பதைப் போல் கண்ணைச் சுருக்கியபடியே சத்தீம்குல் கூறினான், “பள்ளிக்கூடம் நமக்கெதற்கு, அதைச் சொல் முதலில்.”

“எதற்கா?” குழம்பினார் துய்ஷேன்.

“ஆமாம், எதற்கு?” கூட்டத்திலிருந்து யாரோ இதற்கு ஆதரவளித்தார்.

எல்லோரும் ஒரே நேரத்தில் முணுமுணு வென்று பேசியதால் சலசலவென்ற சத்தம் எழுந்தது.

“ஆண்டாண்டு காலமாக விவசாய வேலை செய்து வாழ்ந்து வருகிறோம், களைக் கொட்டு நமக்கு சோறு போடுது. நம் பிள்ளைகளும் இப்படித்தான் வாழப் போறாங்க, அவங்களுக்கு படிப்பு என்ன கேடு. அதிகாரிகளுக்குத்தான் கல்வியறிவெல்லாம் வேணும், நாம் சாதாரண மக்கள். எங்க தலையைப் போட்டு உருட்டாதே!”

குரல்கள் அடங்கின.

“உங்களுடைய பிள்ளைகள் படிப்பதற்கு நீங்களே எதிர்ப்பு தெரிவிக்கின்றீர்களே?” தன்னைச் சுற்றியிருந்தவர்களின் முகங்களை உற்றுப்பார்த்தபடியே, வாயடைத்துப் போன துய்ஷேன் கேட்டார்.

“நாங்க எதிர்ப்பு தெரிவித்தால் வலுக் கட்டாயமா நிர்ப்பந்திக்கவா போகின்றாய்? அந்தக் காலம் மலையேறி விட்டது. இப்போது நாங்க சுதந்திரமான மக்கள், எப்படி விருப்பமோ அப்படி வாழுவோம்!”

துய்ஷேனின் முகம் சிவந்தது. நடுங்கிய விரல்களால் மேற்கோட்டின் கொக்கிகளை இழுத்து, மேற்சட்டைப் பையில் நான்காக மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு தாளையை

எடுத்து, அவசர அவசரமாகப் பிரித்து, தலைக்கு மேல் தூக்கிக் காட்டினார்:

“அப்படியென்றால், சோவியத் ஆட்சியின் முத்திரையிடப்பட்டு, குழந்தைகளின் படிப்பைப் பற்றி எழுதப்பட்டுள்ள இந்தத் தாளுக்கும் நீங்கள் எதிர்ப்பு தெரிவிக்கின்றீர்கள் என்று ஆர்த்தமா? யார் உங்களுக்கெல்லாம் நிலத்தையும் நீரையும் சுதந்திரத்தையும் தந்தது? சோவியத் ஆட்சியின் சட்டதிட்டங்களை யார் எதிர்ப்பது? எங்கே, பதில் சொல்லுங்க!”

‘பதில் சொல்லுங்க’ என்பதை அவர் அவ்வளவு கணீரென்று, முரட்டுப் பலத்தோடு கத்திச் சொன்னதில் இச்சொற்கள் குண்டுகளைப் போல் இலையுதிர்க் காலநிசப்தத்தைத் துளைத்தன, வெடியோசையைப் போல் பாறைகளில் பட்டு சிறு எதிரொலி கிளம்பியது. யாரும் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை. மக்கள் மௌனம் சாதித்தபடியே தலைகளைக் குனிந்தனர்.

“நாம் ஏழைகள்,” மெதுவான குரலில் துய்ஷேன் பேசினார். “வாழ்க்கை பூராவும் நம்மை மிதித்து துவம்சம் செய்தனர், கேவலப்படுத்தினர். நாம் இருட்டில் வாழ்ந்தோம். நாம் ஒளியைப் பார்க்க வேண்டுமென்று, நாம் எழுதவும் படிக்கவும் கற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று இப்போது சோவியத் ஆட்சி விரும்புகிறது. அதற்கு நம் குழந்தைகள் படிக்க வேண்டும்...”

துய்ஷேன் எதற்காகவோ காத்திருப்பதைப் போல் பெச்சை நிறுத்தினார். அப்போது, அவர் எப்படி முல்லாவானார் என்று கேட்ட கந்தல் மென்மயிர் மேற்கோட்டணினிந்தவர், சமாதானப்படுத்தும் தொனியில் முணுமுணுத்தார்:

“சரி,சரி,உனக்கு விருப்பம்ன்னா படிப்பு சொல்லித்தா, எங்களுக்கொன்ன... நாங்க ஒன்னும் சட்டத்துக்கு எதிரில்லை.”

“எனக்கு உதவுமாறு உங்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். குன்றின் மீதுள்ள அந்தப் பணக்காரனோட குதிரைக் கொட்டடியைப் பழுது பார்க்க வேண்டும், ஆற்றின் குறுக்கே சிறு பாலம் போட வேண்டும், பள்ளிக்கூடத்திற்கு விறகு தேவைப்படும்...”

“இரப்பா, நீ ரொம்பத்தான் அவசரப்படுகிறாய்,” வாயாடி சத்தீம்குல் துய்ஷேனின் பேச்சில் குறுக்கிட்டு நிறுத்தினான்.

எச்சிலைக் காறி பல்லிடுக்கு வழியே உமிழ்ந்து விட்டு, மீண்டும் ஏதோ குறிபார்ப்பதைப் போல் கண்ணைச் சுருக்கினான்.

“ ‘பள்ளிக்கூடம் ஆரம்பிக்கப் போகின்றேன்!’ என்று கிராமம் பூராவும் கேட்கும் படி கத்துகிறாய். உன்னை நீயே பார்த்துக் கொண்டாயா, உனக்கு மென்மயிர் மேற்கோட்டோ, குதிரையோ இல்லை, ஒரு துண்டு நிலமோ ஒரு ஆடு, மாடோ கூட கிடையாது! எப்படியப்பா நீ ஜீவனம் நடத்

தப் போறே? மற்றவங்க குதிரைகளைத் திருடப் போகிறாயா என்ன... எங்களிடம் நிறைய குதிரைகள் கிடையாது. நிறைய குதிரைகளை வைத்திருப்பவர்கள் எல்லாம் மலைகளுக்குப் போயிட்டாங்க.”

துய்ஷேன் ஏதோ முகத்திலடித்தாற் போல் பதில் சொல்ல எண்ணினார். ஆனால் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு மெதுவாகச் சொன்னார்:

“எப்படியாவது வாழுவேன். சம்பளம் தருவார்கள்.”

“அப்படிச் சொல்!” சத்தீம்குல் பெரும் திருப்தியுடன், வெற்றித் தோற்றத்துடன் குதிரையில் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். “இப்ப எல்லாம் புரிஞ்சுது. நீயே உன் காரியங்களைக் கவனித்துக்கொள், உன் சம்பளத்தில் குழந்தைகளுக்குப் படிப்புச் சொல்லித்தா. கஜானாவில் பணம் போதுமான அளவு இருக்கு. எங்களை நிம்மதியாக விடு, எங்களுக்குக் கடவுள் புண்ணியத்தில் தலைக்கு மேல் வேலை இருக்கு...”

இதைக் சொல்லிவிட்டு சத்தீம்குல் குதிரையைத் திருப்பி வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டான். அதன் பின் மற்றவர்களும் புறப்பட்டனர். துய்ஷேன் தன் தாளைக் கையில் பிடித்தபடியே அங்கேயே நின்றார். பாவம், அடுத்து என்ன செய்வது என்று அவருக்குத் தெரியவில்லை...

எனக்கு துய்ஷேனைப் பார்க்கப் பாவ

மாய் இருந்தது. அவர் மீது வைத்த கண் வாங்காது நான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்; அவ்வழியே வந்த என் சிற்றப்பா என்னைப் பார்த்து சத்தமாகச் சொன்னார்:

“ஏ, பறட்டைத் தலைப் பெண்ணே! என்ன நீ வாயைப் பிளந்துகொண்டு நிற்கிறாய், எங்கே, வீட்டிற்கு ஓடு!” நானும் குழந்தைகளோடு சேர்ந்து ஓடினேன். “பார்த்தாயா, அதற்குள் இவர்களுக்குக் கூட்டம் வேறு கேட்கிறது!”

மறு நாள் சிறுமிகள் எல்லாம் சேர்ந்து தண்ணீர் எடுக்கச் சென்ற பொழுது நாங்கள் ஆற்றின் அருகே துய்ஷேனைச் சந்தித்தோம். அவர் மண்வெட்டி, களைக்கொட்டு, கோடாரி, ஏதோ ஒரு பழைய வாளி ஆகிய வற்றைக் கைகளில் எடுத்துக்கொண்டு ஆற்றைக் கடந்து கொண்டிருந்தார்.

அன்று முதல் தினந்தோறும் காலையில் துய்ஷேன் தன்னந்தனியே, குன்றின் மீது கேட்பாரற்று கிடந்த குதிரைக் கொட்டடியை நோக்கிச் சென்றார். மாலையில் நீண்ட நேரம் கழிந்த பின்தான் துய்ஷேன் கிராமத்திற்குக் கீழிறங்கி வந்தார். பல நேரங்களில் அவர் தன் முதுகில் பெரிய வைக்கோல் கட்டைச் சுமந்துகொண்டு சென்றதைப் பார்த்தோம். அவரை தூரத்தில் பார்த்ததுமே மக்கள் குதிரைகளின் மீதிருந்த படியே கன்னத்தில் கையை வைத்து வியப்போடு பேசினர்:

“துய்ஷேன் டீச்சரா கட்டைச் சுமந்து செல்கிறார்?”

“அவனேதான்.”

“பாவம், ஆசிரியர் வேலை கூட சுலபமானது இல்லை போலிருக்கிறது.”

“நீ என்ன நினைத்தாய்? பார், கொத்தடிமைக்கு எந்த விதத்திலும் குறையாமல் எவ்வளவு சுமக்கிறான்.”

“பேச்சைக் கேட்டால், ஒரு குறையுமில்லை!”

“அதுக்கு காரணம் அரசாங்க முத்திரையுள்ள காகிதம் அவனிடம் இருப்பதுதான். அதில்தான் எல்லா பலமும் இருக்கு.”

ஒரு முறை, மலையடிவாரத்தில் நாங்கள் வழக்கமாகப் பொறுக்கும் சாணத்தை மூட்டைகளில் நிரப்பி சுமந்தபடி திரும்பிய பொழுது பள்ளிக்கூடத்தை நோக்கித் திரும்பினோம். அங்கே ஆசிரியர் என்ன செய்கிறார் என்று பார்க்க ஆவலாயிருந்தது. அந்தப் பழைய களிமண் கொட்டகை முன்னர் பணக்காரனின் குதிரைக் கொட்டடியாக இருந்தது. குட்டி போட்ட குதிரைகளையும் குட்டிகளையும் குளிர்காலத்தில் இங்கு அடைத்து வைத்தனர். சோவியத் ஆட்சி வந்ததும் அப்பணக்காரன் எங்கோ ஓடி விட்டான், குதிரைக் கொட்டகை அங்கேயே தங்கியது. அங்கே யாரும் செல்வது கிடையாது, அதைச் சுற்றிலும் புல்லும் முட்டைகளும் வளர்ந்திருந்தன. இப்போதுவே

ரோடு அறுக்கப்பட்ட களைச்செடிகள் கட்டுகளாகக் கட்டப்பட்டு ஓரத்தில் கிடந்தன, முற்றம் சுத்தப்படுத்தப் பட்டிருந்தது. மழையில் கரைந்து, இடிந்து கிடந்த சுவர்களின் மீது களிமண் பூசப்பட்டிருந்தது, காய்ந்து போய், ஒரேயொரு கொக்கியில் ஆடிக்கொண்டிருந்த கதவு சரி செய்யப்பட்டு அதற்குரிய இடத்தில் பொருத்தப்பட்டிருந்தது.

சிறிது ஓய்வெடுப்பதற்காக, நாங்கள் சுமந்து வந்த மூட்டைகளைத் தரையில் வைத்த பொழுது, துய்ஷேன், மேலெல்லாம் களிமண் ஒட்டியிருக்க, உள்ளிருந்து வெளியே வந்தார். எங்களைக் கண்டதும் ஆச்சரியமடைந்த அவர், முகத்திலிருந்த வியர்வையைத் துடைத்தபடியே அன்போடு புன்முறுவல் பூத்தார்.

“சிறுமிகளே, நீங்க எங்கிருந்து வரீங்க?”

நாங்கள் மூட்டைகளின் அருகே தரையில் உட்கார்ந்து, வெட்கத்துடன் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டோம். நாங்கள் வெட்கத்தால் மெளனம் சாதிக்கின்றோம் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட துய்ஷேன், எங்களை ஊக்குவிக்கும் வகையில் கண்சிமிட்டிக் கூறினார்:

“மூட்டைகள் உங்களை விடப் பெரிசா இருக்கு. நீங்க இங்க வந்து பாத்தது ரொம்ப நல்லது, நீங்கதானே இங்க படிக்கப் போறீங்க. உங்க பள்ளிக்கூடம் கிட்டத்தட்ட

தயார். இப்பதான் மூலையில் ஒரு கணப்பு அடுப்பைப் போன்றதை வைத்தேன், அதுக்கு புகைபோக்கிக் குழாயைக் கூட கூரைக்கு மேல் செய்திருக்கிறேன், பாத்தீங்களா! இப்போ, குளிர்காலத்துக்கு கணப்பு அடுப்பிற்கு வேண்டிய விறகை சேகரிப்பதுதான் பாக்கி—சுற்றிலும் களைச்செடி நிறைய உள்ளது, கவலையில்லை. தரையில் நிறைய வைக்கோலைப் பரப்பி, படிப்பை ஆரம்பிக்கலாம். சரி, உங்களுக்கெல்லாம் படிக்க விருப்பமா, பள்ளிக்கூடத்திற்கு வருவீர்களா?”

எனது தோழிகளை விட நான்தான் வயதில் மூத்தவளாக இருந்ததால், நானே பதில் சொல்வதென்று முடிவு செய்தேன்.

“என் சித்தி அனுமதித்தால் வருவேன்,” என்றேன் நான்.

“ஏன் விட மாட்டாங்க, அதெல்லாம் கண்டிப்பாக விடுவாங்க. சரி, உன் பெயர் என்ன?”

“அல்தினாய்,” ஓட்டை வழியே தெரிந்த முழங்காலை கைகளால் மூடி மறைத்த படியே நான் பதில் சொன்னேன்.

“அல்தினாய்—நல்ல பெயர்.” அவர் நன்கு சிரித்த விதம் மனதிற்கு இதமாயிருந்தது. “நீ யார் வீட்டுப் பெண்?”

நான் பேசாமலிருந்தேன்: என் மீது பரிதாபப்படுவதை நான் விரும்பியதில்லை.

“அவள் அனாதை, சிற்றப்பா வீட்டில் வாழுகிறாள்,” என்றனர் தோழிகள்.

“இதோ பார், அல்தினாய்,” மீண்டும் என்னைப் பார்த்து புன்னகைத்த துய்ஷேன் கூறினார், “நீ மற்ற குழந்தைகளையும் பள்ளிக்கு அழைத்துவா. சரியா? சிறுமிகளே, நீங்கள் எல்லோரும் வாருங்கள்.”

“சரி, மாமா.”

“என்னை ஆசிரியர் என்று அழையுங்கள். பள்ளிக்கூடத்தைப் பாக்கறீங்களா? உள்ளே வாங்க, தயங்காதீர்கள்.”

“இல்லை, போறோம், வீடு திரும்பணும்,” நாங்கள் தயங்கினோம்.

“சரி, வீட்டுக்குப் போங்க. அப்புறம் படிக்க வரும்போது பார்த்துக் கொள்ளலாம். இருட்டுவதற்குள் நான் இன்னொரு முறை களைச்செடிய வெட்டப் போறேன்.”

அரிவாளையும் கயிறையும் எடுத்துக் கொண்டு துய்ஷேன் வயலுக்குப் புறப்பட்டார். நாங்களும் எழுந்து, மூட்டைகளை முதுகில் ஏற்றிக்கொண்டு கிராமத்திற்குப் புறப்பட்டோம். எனக்குத் திடீரென்று ஓர் எதிர்பாரா எண்ணம் உதித்தது.

“நில்லுங்கட!” நான் தோழிகளைப் பார்த்துக் கத்தினேன். “இந்தச் சாணத்தை யெல்லாம் பள்ளிக்கூடத்திலேயே போட்டு விடுவோம், குளிர்காலத்தில் நிறைய எரிக்கலாம்.”

“வெறுங்கைகளுடனா வீட்டிற்குத் திரும்

புவது? நீ என்ன புத்திசாலியோ!”

“நாம திரும்பி வந்து பொறுக்கிக் கொள்ளலாம்.”

“இல்லை, நேரமாயிடும், வீட்டில் திட்டு வாங்க.”

எனக்காகக் காத்திராமல் தோழிகள் வீடுகளை நோக்கி நடந்தனர்.

அன்று அக்காரியத்தைச் செய்யும்படி எது என்னைத் தூண்டியது என்று இன்று வரை எனக்குப் புரியவில்லை. நான் சொன்னதை என் தோழிகள் கேட்கவில்லையே என்ற ஆதங்கத்தால், சொன்னதை செய்தாக வேண்டும் என்ற உறுதியாலோ அல்லது சிறுவயதிலிருந்தே எனது விருப்பு வெறுப்புகள் முரட்டு மனிதர்களின் திட்டுகள், அடிகளால் குழி தோண்டிப் புதைக்கப் பட்டிருந்ததாலோ, இந்த முன்பின் தெரியா நபருக்கு, என் மனதிற்கு இதமளித்த புன்னகைக்காக, என் மீது தெரிவித்த சிறு நம்பிக்கைக்காக, அந்த ஒரு சில அன்பான வார்த்தைகளுக்காக எப்படியாவது நன்றி தெரிவிக்க வேண்டுமென்று திடீரென எனக்குப் பட்டது. என்னுடைய உண்மையான தலைவிதி, இன்ப துன்பங்கள் நிறைந்த என்னுடைய வாழ்க்கை முழுதும் அன்றைய தினம் தான், அந்த சாண மூட்டையிலிருந்து தான் ஆரம்பமாகியது என்று எனக்கு நன்கு தெரியும், இதில் எனக்கு சந்தேகமே இல்லை. நான் இப்படிச் சொல்லக் காரணம்,

அன்றுதான் வாழ்க்கையிலேயே முதன் முதலாக யோசித்துப் பார்க்காமல், தண்டனைக்காக அஞ்சி நடுங்காமல், அவசியம் என்று எனக்குப் பட்டதைச் செய்வதென்று முடிவெடுத்து செய்தும் காட்டினேன். எந்தோழிகள் என்னை விட்டு விட்டுச் சென்றதும் நான் துய்ஷேன் பள்ளிக்கூடத்திற்கு ஓடி வந்து, சுதவருகே என் மூட்டையைப் போட்டு விட்டு, மலையடிவார மேடு பள்ளங்களில் அவசர அவசரமாகச் சாணத்தைப் பொறுக்குவதில் ஈடுபட்டேன்.

எங்கு செல்கின்றோம் என்றே யோசிக்காமல், ஏதோ மிதமிஞ்சிய சக்தி இருப்பதைப் போல் நான் ஓடினேன், நான் ஏதோ ஒரு மாபெரும் வீரச்செயலைப் புரிந்தது போல் என் இதயம் அவ்வளவு மகிழ்ச்சியோடு துடித்தது. நான் ஏன் அவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறேன் என்று சூரியனுக்கும் தெரியும் போலிருந்தது. ஆம், நான் ஏன் கவலையின்றி சுதந்திரமாக ஓடுகிறேன் என்று அதற்குத் தெரிந்திருக்குமென்று நம்புகிறேன். ஏனெனில் நான் ஒரு சிறு நல்ல காரியம் செய்தேன்.

சூரியன் மலைகளுக்குப் பின் மறைந்து கொண்டிருந்தது, ஆனால் அது என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதற்காக முற்றிலும் மறையாமல் தாமதிப்பதாக எனக்குப் பட்டது. அது என் பாதைக்கு மெருகட்டியது: என் காலடியிலிருந்த இலையுதிர்க்

கால பூமி செம்பழுப்பு, சிவப்பு, ஊதா நிறங்களில் மின்னியது, ஓரங்களிலிருந்த காய்ந்து போன மலர்க் கொத்துகள் ஏதோ தீஞ்சுவாலையைப் போல் கண் சிமிட்டின. ஓட்டுப் போட்டுத் தைக்கப்பட்டிருந்த என் கந்தல் மேலாடையின் வெள்ளை பொத்தான்களில் சூரிய ஒளி பட்டு மின்னியது. நான் ஓடியபடியே பூமியைப் பார்த்து, வானத்தைப் பார்த்து, காற்றைப் பார்த்து மனதிற்குள் சொன்னேன்: “என்னைப் பாருங்கள்! நான் எவ்வளவு பெருமிதமாயிருக்கிறேன்! நான் படிக்கப் போகிறேன், நான் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகப் போகிறேன், மற்றவர்களையும் என்னுடன் அழைத்துச் செல்வேன்!..” என்று ஆனந்தக் கூத்தாடினேன்.

எவ்வளவு நேரம் அப்படி ஓடினேன் என்று எனக்கே தெரியாது. சாணத்தைப் பொறுக்க வேண்டுமென்பது திடீரென்று நினைவிற்கு வந்தது. என்ன ஆச்சரியம்: கோடை பூராவும் இங்கு கால்நடைகள் மேய்ந்து கொண்டிருந்ததால் பார்த்த இடத்தில் எல்லாம் அவ்வளவு சாணமிருந்தது, இப்போது அவற்றையெல்லாம் பூமி விழுங்கி விட்டதைப் போலிருக்கிறது. ஒருவேளை, நான் சரியாகத் தேடவில்லையோ? நான் அங்குமிங்கும் சென்று தேடினேன், நான் தூரமாகச் செல்லச் செல்ல சாணமும் அபூர்வமாகவே கிடைத்தது. முழு சாக்கு மூட்டை

நிறைய சேர்க்க முடியாது என்று எனக்குப் பட்டது, நான் பயந்து போய், புதர்களில் அங்குமிங்கும் அவசர அவசரமாகத் தேடினேன். ஒரு வழியாகப் பாதி மூட்டை சேர்த்தேன். இதனிடையே சூரியன் மறைந்தது, பள்ளத்தாக்கில் விரைவாக இருட்டத் துவங்கியது.

நான் அதற்கு முன் வயலில் தனியாக அந்த மாதிரியான இருட்டிய நேரத்தில் இருந்ததேயில்லை. அந்த ஆளரவமற்ற, நிசப்தமான குன்றுகளை இரவு கவ்வ ஆரம்பித்தது. அச்சத்தால் சுய நினைவு கூட இல்லாமல், மூட்டையைத் தோளின் மீது போட்டுக்கொண்டு கிராமத்தை நோக்கி ஓடலானேன். எனக்கு மிகவும் பயமாயிருந்தது, நான் ஒருவேளை கத்தி, அழுது கூட இருப்பேன்; துய்ஷேன் ஆசிரியர் என்னை அம் மாதிரியான நிலையில் பார்த்திருந்தால் என்ன சொல்லுவார் என்ற விளக்க இயலா சிந்தனைதான் என்னை அப்படிச் செய்ய விடாமல் தடுத்தது. நான் உணர்ச்சிகளை அடக்கிக் கொண்டேன், ஏதோ ஆசிரியர் பக்கத்திலிருந்து என்னைப் பார்ப்பது போல் நான் தேவையற்று திரும்பிப் பார்ப்பதை நிறுத்தினேன்.

மூச்சுத் திணறி, புழுதியிலும் வேர்வையிலும் நனைந்தபடி நான் வீட்டிற்கு ஓடிவந்து சேர்ந்தேன். மூச்சிறைத்தபடியே வீட்டிற்குள் நுழைந்தேன். அடுப்பருகே அமர்ந்

திருந்த சித்தி அச்சுறுத்தும்படி என்னை நோக்கி எழுந்து வந்தாள். அவள் ஒரு கொடிய, முரட்டுப் பெண்மணியாயிருந்தாள்.

“எங்கே நீ போயிருந்தே?” என்னை நெருங்கி வந்த அவள், நான் பதில் சொல்ல வாயைத் திறக்கும் முன்னரே என் கையிலிருந்த மூட்டையைப் பிடுங்கி கவிழ்த்தாள். “ஒரு நாள் பூராவும் நீ பொறுக்கியது இவ்வளவுதானா?”

என் தோழிகள் அதற்குள் அவளிடம் கோள் சொல்லி விட்டார்கள் போலும்.

“அடி கறுப்பு ஜென்மமே! எதுக்காகப் பள்ளிக்கூடம் பக்கம் போனாய்? நீ ஏன் அந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலேயே செத்து ஒழியவில்லை!” சித்தி என் காதைப் பிடித்துத் திருகி தலையில் அடிக்க ஆரம்பித்தாள். “அனாதைப் பிணமே! ஓநாய் குட்டி என்று மே நாயாகாது. சாதாரணமாகக் குழந்தைகள் எல்லோரும் எதையாவது வீட்டிற்கு எடுத்து வருவார்கள், நீயோ வெளியில் எடுத்துச் செல்லவா பார்க்கிறாய். பள்ளிக்கூடமா வேணும் பள்ளிக்கூடம், பக்கத்தில் மட்டும் போ, காலை வெட்டி விடுவேன். நான் உனக்கு பள்ளிக்கூடத்தைக் காட்டுகிறேன்...”

நான் பேசாமலிருந்தேன், அழாமலிருக்க முயன்றேன். பின்னர் அடுப்பில் விறகுகளை வைத்தபடியே சத்தமின்றி, ரகசியமாக,

எங்களுடைய சாம்பல்நிறப் பூனையைத் தடவிக் கொடுத்தபடியே அழுதேன். அந்தப் பூனைக்கு நான் எப்போது அழுதாலும் தெரிந்துவிடும், நான் அழும்போது அது என் முழங்கால் மேல் ஏறி உட்கார்ந்து கொள்ளும். சித்தியின் அடிகளுக்காக நான் அழவில்லை,—அவை எனக்குப் பழகி விட்டன,— சித்தி என்னைப் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போக விட மாட்டாள் என்பது எனக்கு நன்கு புரிந்ததால்தான் அழுதேன்...

இதற்குப் பின் இரண்டு நாள் கழித்து ஒரு நாள் அதிகாலையில் கிராமத்தில் நாய்கள் நிம்மதியின்றி குரைத்தன, உரத்த குரல்கள் கேட்டன. துய்ஷேன் வீடு வீடாகச் சென்று பள்ளிக்கூடத்திற்கு குழந்தைகளைச் சேர்த்தார் என்று தெரிந்தது. அப்போதெல்லாம் தெருக்களே கிடையாது, மங்கலான சாம்பல் நிற மண்வீடுகள் கிராமம் முழுவதும் பரவிக் கிடந்தன, ஒவ்வொருவரும் அவரவருக்கு விருப்பமான இடத்தில் குடியேறினர். துய்ஷேனும் அவருடன் கூட குழந்தைகளும் ஒரே சத்தமிட்டபடி வீடு வீடாகச் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

எங்களுடைய வீடு ஓர் ஓரத்திலிருந்தது. நானும் சித்தியும் திணையை மர உரலிலிட்டு இடித்துக் கொண்டிருந்தோம், சிற்றப்பா கொட்டகை அருகே குழியிலிருந்த கோதுமையைச் சந்தைக்கு எடுத்துச் செல்வதற்காக வெளியில் அள்ளிக் கொண்டிருந்தார்.

நானும் சித்தியும் மாற்றி மாற்றி கனமான மர உலக்கையால் இடித்துக் கொண்டிருந்த போதிலும் நான் மட்டும் ஆசிரியர் தொலைவில் இருக்கிறாரா இல்லையா என்று ரகசியமாகப் பார்த்துக் கொண்டேன். அவர் எங்கள் வீடு வரை வராமல் போய்விடுவாரோ என்று பயந்தேன். சித்தி என்னைப் பள்ளிக் கூடத்திற்குப் போக விட மாட்டாள் என்பது எனக்குத் தெரிந்தாலும் துய்ஷேன் இங்கு வந்து, நான் எங்கே வசிக்கிறேன் என்பதையாவது பார்க்க வேண்டும் என்றிருந்தது. எங்கள் வீட்டிற்கு வராமல் திரும்பிப் போய் விடாதீர்கள் என்று மனதிற்குள்ளாகவே நான் ஆசிரியரை வேண்டிக் கொண்டேன்.

“வணக்கம் அம்மா, கடவுள் உங்களுக்குத் துணையிருக்கட்டும்! கடவுள் உதவாவிடில் நாங்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து உங்களுக்கு உதவுவோம், பார்த்தீர்களா நாங்கள் எவ்வளவு பேர்!” தன் எதிர்கால மாணாக்கர்களை அழைத்துக் கொண்டு நகைச்சுவையோடு பேசியபடி வந்த துய்ஷேன் சித்திக்கு முகமன் கூறினார்.

அவள் தனக்குள்ளாகவே ஏதோ முணுமுணுத்துக் கொண்டாள், சிற்றப்பாவோ குழியிலிருந்து தலையைக் கூட உயர்த்தவில்லை.

இது துய்ஷேனைக் குழப்பவில்லை. அவர் முற்றத்தின் நடுவிலிருந்த மரக்கட்டை மீது

காரிய ரீதியில் அமர்ந்து, பென்சிலையும் கா
கிதத்தையும் எடுத்தார்:

“இன்னைக்கு பள்ளிக்கூடத்தில் பாடம்
ஆரம்பமாகுது. உங்கள் பெண்ணுக்கு வயசு
என்ன?”

பதிலேதும் கூறாத சித்தி கோபம்
பொங்க உரலில் இடித்தாள். அவளுக்குப்
பேச்சைத் தொடர விருப்பமில்லை என்று
நன்கு தெரிந்தது. அடுத்து என்ன நடக்கும்
என்று பதட்டத்தோடு நான் காத்திருந்தேன்.
துய்ஷேன் என்னைப் பார்த்து புன்முறுவல்
பூத்தார். முதல் தடவையைப் போன்றே
இப்போதும் எனது மனதிற்கு இதமாயிருந்
தது.

“அல்தினாய், உனக்கு எவ்வளவு வயசு?”
அவர் கேட்டார்.

நான் பதில் சொல்ல துணியவில்லை.

“உனக்கெதற்கு, நீ என்ன சோதனை
யாளன்!” எரிச்சலோடு சொன்னாள் சித்தி.
“அவளுக்கெல்லாம் படிக்க நேரமில்லை.
அப்பா அம்மாவோடு இருப்பவர்கள் கூட
படிக்கவில்லை. நீ தான் ஒரு கும்பலைக்
கூட்டி வந்திருக்கின்றாயே, அவங்களை பள்
ளிக்கூடத்திற்கு இழுத்துத்திட்டு போ, இங்
கே உனக்கு வேலையில்லை.”

துய்ஷேன் தான் உட்கார்ந்திருந்த இடத்
திலிருந்து துள்ளியெழுந்தார்.

“நீங்கள் என்ன பேசிறீங்கன்னு யோ
சிச்சுப் பாருங்க! அவள் அனாதையென்பது

அவளுடைய குற்றமா என்ன? இல்லை, அனாதைகள் படிக்கக் கூடாது என்று சட்டம் ஏதாவது இருக்கா?”

“உன் சட்டங்களைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. எனக்கு என் சட்டங்கள், நீ ஒன்றும் சொல்லித்தர வேண்டாம்!”

“எல்லோருக்கும் சட்டங்கள் பொதுவானவை. இச்சிறுமி உங்களுக்குத் தேவையில்லாமலிருக்கலாம், அவள் எங்களுக்குத் தேவையானவள், சோவியத் ஆட்சிக்கு அவள் தேவையானவள். எங்களை எதிர்த்தால் சொல்லித் தருவோம்.”

“யாரப்பா நீ அதிகாரி, எங்கிருந்து வந்தாய்!” இடுப்பில் கை வைத்தபடி ஆத்திரத்தோடு கேட்டாள் சித்தி. “யார் அவளைப் பற்றி முடிவு செய்வது? அவளுக்கு சாப்பாடு போடுவது நானா அல்லது ஊர் சுற்றியின் மகனாகிய நாடோடிப் பயல் நீயா?”

அந்த நேரத்தில் வெற்று வேலுடம்புடன் குழியிலிருந்து சிற்றப்பா மட்டும் தலையை உயர்த்தியிராவிடில் விஷயம் எப்படி முடிந்திருக்குமென்று யாருக்கும் தெரியாது. வீட்டில் ஓர் ஆண், எசமானன் இருப்பதை மறந்து தன் மனைவி தனக்குச் சம்பந்தமில்லாத விஷயத்தில் தலையிடுவதை அவரால் சகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. அவளை அதற்காக ஈவிரக்கமின்றி அடித்தார்.

அனேகமாக இந்த முறையும் அவருக்குக் கோபம் பொங்கியிருக்க வேண்டும்.

“ஏன்டி!” குழியிலிருந்து வெளியே வந்த அவர் உறுமினார். “எப்போதிருந்து நீ வீட்டில் தலைவியானாய், எப்போதிருந்து நீ கட்டளைகளைப் பிறப்பிக்க ஆரம்பித்தாய்? பேச்சைக் குறைத்து வேலை செய். ஏ, தஷ்தன்பேக் மகனே, நீ அவள கூட்டிட்டுப் போ, படிப்பு சொல்லிக் கொடுப்பாயோ அல்லது வறுத்து தின்பாயோ, உன் இஷ்டம். எங்கே, வீட்டை விட்டு வெளியே போ!”

“என்ன, அவள் பள்ளிக்கூடம் போவாள், வீட்டு வேலைகளை யார் செய்வது? எல்லாம் நானே செய்ய வேண்டுமா?” சித்தி கத்தினாள்.

ஆனால் கணவன் அவள் வாயை மூடினான்:

“சொன்னதைச் செய்!”

ஒவ்வொரு தீமையிலும் நன்மை உண்டு. இப்படியாகத்தான் நான் முதன் முதலாக பள்ளிக்குச் சென்றேன்.

அன்று முதல் தினந்தோறும் காலையில் துய்ஷேன் எங்களையெல்லாம் பள்ளிக்குக் கூட்டிச் சென்றார்.

நாங்கள் முதன் முதலில் பள்ளிக்கு வந்த பொழுது ஆசிரியர் எங்களையெல்லாம், தரையில் விரிக்கப்பட்டிருந்த வைக்கோல் மீது உட்கார வைத்து, ஒவ்வொருவருக்கும்

ஒரு நோட்டு, ஒரு பென்சில், ஒரு பலகையைக் கொடுத்தார்.

“பலகையை முழங்கால் மீது வைத்துக் கொள்ளுங்கள், அப்போதுதான் எழுத வசதியாக இருக்கும்,” என்று விளக்கினார் துய்ஷேன்.

பிறகு சுவரில் ஒட்டப்பட்டிருந்த ஒரு ருஷ்யரின் படத்தைச் சுட்டிக் காட்டினார்.

“இவர்தான் லெனின்!”

அந்தப் படத்தை நான் வாழ்நாள் பூராவும் மறக்கவேயில்லை. பின்னர் ஏனோ அம் மாதிரியான படம் என் கண்களில் படவேயில்லை, எனக்கு நானே அதை ‘துய்ஷேன் படம்’ என்ற பெயரிட்டுக் கொண்டேன். அந்தப் படத்தில் லெனின் சிறிது தொளதொள வென்ற இராணுவ ஆடையில், மெலிந்து, நன்கு வளர்ந்த தாடியுடன் காணப்பட்டார். அவருடைய காயம்பட்ட கை கட்டில் தொங்கியது; பிடரி வரை இறங்கியிருந்த தொப்பிக்குக் கீழிருந்த உன்னிப்பான கண்கள் அமைதியாகப் பார்த்தன. அந்த அன்பான, மிருதுவான பார்வை, “குழந்தைகளே, எவ்வளவு அற்புதமான எதிர்காலம் உங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறது தெரியுமா...” என்று எங்களை நோக்கிக் கூறுவதைப் போலிருந்தது. அந்த நிசப்தமான நிமிடத்தில் அவர் உண்மையிலேயே என் எதிர்காலத்தைப் பற்றி யோசிப்பதைப் போல் எனக்குப் பட்டது.

அனேகமாக சாதாரண சுவரொட்டித் தாளில் அச்சான அப்படம் துய்ஷேனிடம் நீண்ட நாட்களாக இருந்திருக்க வேண்டும்: அது மடிப்புகளால் வளைந்திருந்தது, ஓரங்கள் நைந்திருந்தன. இந்தப் படத்தைத் தவிர பள்ளியின் நான்கு சுவர்களில் வேறெதுவும் இருக்கவில்லை.

“குழந்தைகளே, நான் உங்களுக்குப் படிக்கவும் கணக்குப் போடவும் சொல்லித் தருவேன், எப்படி எழுத்துகளையும் எண்களையும் எழுதுவது என்று காட்டுவேன்,” என்றார் துய்ஷேன். “எனக்குத் தெரிந்த எல்லாவற்றையும் உங்களுக்குச் சொல்லித் தருவேன்...”

ஆம், உண்மையில் அவர் தனக்குத் தெரிந்த எல்லாவற்றையும் வியத்தகு பொறுமையுடன் எங்களுக்குச் சொல்லித் தந்தார். ஒவ்வொரு மாணவனின் அருகிலும் வந்து குனிந்து, பென்சிலை எப்படிப் பிடிப்பது என்று சொல்லித் தந்தார், புரியாத வார்த்தைகளை ஆர்வத்தோடு விளக்கினார்.

அதைப் பற்றியெல்லாம் இப்போது யோசித்தால் பெரும் வியப்பேற்படுகிறது: அதிகம் படிக்காத அந்த இளைஞன், தானே சொற்களை அசை கூட்டிப் படித்தவன், கையில் ஒரு பாட நூல் கூட இல்லாமல், ஏன் சாதாரண அரிச்சுவடி கூட இல்லாமல், இப்படிப்பட்டதொரு மகத்தான காரியத்

தைச் செய்ய எப்படித்தான் துணிந்தானோ! பரம்பரை பரம்பரையாக கல்வியறிவே இல்லாத குழந்தைகளுக்குப் படிப்பு சொல்லித் தருவதென்பது விளையாட்டல்ல. பாடத்திட்டம், பாடம் சொல்லித்தரும் முறை ஆகியவற்றைப் பற்றியெல்லாம் துய்ஷேனுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. சரியாகச் சொன்னால், இவையெல்லாம் இருக்கக் கூடும் என்று கூட அவர் எண்ணவில்லை.

துய்ஷேன் தன்னால் இயன்ற முறையில், தனக்கு அவசியம் என்று பட்ட முறையில், உள்ளுணர்வு என்று கூறுகின்றோமே அந்த உள்ளுணர்விற்படி எங்களுக்குப் படிப்புச் சொல்லித்தந்தார். எந்த நெஞ்சார்ந்த உற்சாகத்துடன் அவர் காரியத்தில் இறங்கினாரோ அந்த உற்சாகம் வீணாகப் போகவில்லை என்று நான் மிக உறுதியாக நம்புகிறேன்.

தனக்கே தெரியாமல் அவர் ஒரு வீரச்செயல் புரிந்தார். ஆம், அது ஒரு வீரச்செயல்தான், ஏனெனில் அந்நாள்களில், தம்கிராமத்தை விட்டு வெளியில் எங்குமே செல்லாத கிரீஸியக் குழந்தைகளுக்குப் பள்ளிக் கூடமாக விளங்கிய மண் கட்டிடம்—அதன் ஓட்டைகளின் வழியே பார்த்த பொழுது வெண்பனி நிரம்பிய மலைகளின் சிகரம் தெரிந்தது—முன்பின் கண்டறியாத, முன்பின் கேட்டறியாத ஓர் உலகத்தைத் திடீரெனத் திறந்து காட்டியது.

லெனின் வாழும் மாஸ்கோ நகரம் அவுல் யே-ஆத்தாவை விட, ஏன் தாஷ்கண்டை விட மிக மிகப் பெரியது, உலகத்தில் தாலாஸ் சமவெளியைப் போல் மிக மிகப் பெரிய கடல்கள் இருக்கின்றன, அவற்றில் மலைகளைப் போல் பிரம்மாண்டமான கப்பல்கள் செல்கின்றன என்றெல்லாம் அப்போது தான் நாங்கள் அறிந்தோம். சந்தையிலிருந்து நாங்கள் வாங்கும் கெரசின் பூமியடியிலிருந்து எடுக்கப்படுகிறது என்று தெரிந்து கொண்டோம். மக்கள் வசதியாக வாழும் பொழுது, எங்களுடைய பள்ளி ஒரு பெரிய வெள்ளைக் கட்டிடத்தில் இருக்கும், அங்கே பெரும் சன்னல்கள் இருக்கும், மாணவர்கள் டெஸ்க்குகளில் உட்கார்ந்திருப்பார்கள் என்று அப்போதே நாங்கள் உறுதியாக நம்பினோம்.

ஒருவாறாக எழுத்துகளைப் படித்த நாங்கள், 'அம்மா', 'அப்பா' என்று எழுதக் கற்றுக்கொள்ளும் முன்னரே, 'லெனின்' என்று காகிதத்தில் எழுதினோம். எங்களுடைய அரசியல் அகராதியில் 'நிலப்பிரபு', 'கொத்தடிமை', 'சோவியத்துகள்' போன்ற வார்த்தைகள் அடங்கியிருந்தன. ஒரு வருடங் கழித்து 'புரட்சி' என்ற சொல்லை எழுதச் சொல்லித்தருவதாக துய்ஷேன் வாக்களித்தார்.

துய்ஷேன் பேசுவதைக் கேட்டு நாங்கள் மானசீகமாகப் போர்க்களத்தில் வெண்படை

யினருக்கு எதிராகச் சண்டையிட்டோம். லெனினைப் பற்றி அவர் கூறும் போது, ஏதோ அவரே நேரில் கண்டதைப் போலிருக்கும். அவர் கூறியதில் நிறைய விஷயங்கள் அந்த மாபெரும் தலைவரைப் பற்றி மக்கள் மத்தியில் நிலவிய கதைகள் என்பது இன்று புரிகிறது. ஆனால் அன்று துய்ஷேனின் மாணவர்களாகிய எங்களுக்கு அவையெல்லாம் உண்மையானவையாக—பால் வெள்ளை நிறமானது எவ்வளவு உண்மையோ அந்த அளவிற்கு உண்மையானவையாக பட்டன.

ஒருநாள் நாங்கள் எவ்வித உட்பொருளுமின்றி கேட்டோம்:

“நீங்கள் லெனினின் கையைப் பற்றிகுலுக்கியிருக்கின்றீர்களா?”

அப்போது எங்கள் ஆசிரியர் இல்லையென்று தலையைப் பலமாக ஆட்டினார்.

“இல்லை, குழந்தைகளே, நான் லெனினைப் பார்த்ததேயில்லை.”

அவர் குற்ற உணர்வோடு பெருமூச்சு விட்டார். எங்கள் முன் அவருக்குச் சங்கடமாயிருந்தது.

ஒவ்வொரு மாதத்தின் இறுதியிலும் துய்ஷேன் தன் காரியங்களுக்காக மாவட்டத் தலைநகருக்குச் சென்றார். அவர் அங்கு கால்நடையாகச் சென்று திரும்பி வர இரண்டு மூன்று நாள்செலாகி விடும்.

அந்நாள்களில் நாங்கள் அவருக்காக

உண்மையிலேயே ஏங்கினோம். எனக்கு மட்டும் சொந்த சகோதரன் இருந்திருந்தால் கூட, துய்ஷேன் திரும்பி வருவதற்காகக் காத்திருந்தபடி அவ்வளவு ஆவலுடன் நான் காத்திருந்திருக்க மாட்டேன். ரகசியமாக, சித்திக்குத் தெரியாதபடி, அவ்வப்போது வேலியோரமாகச் சென்று நீண்ட நேரம் ஸ்டெப்பி பாதையையே உற்றுப்பார்த்தும் கொண்டிருப்பேன்: தன் தோளில் தொங்குபையுடன் ஆசிரியரின் உருவம் எப்போது தென்படும், இதயத்திற்கு இதமளிக்கும் அவருடைய புன்முறுவலை எப்போது பார்ப்பேன், அறிலுட்டும் அவருடைய வார்த்தைகளை எப்போது கேட்பேன் என்று ஏங்கி எதிர்பார்த்து நிற்பேன்.

துய்ஷேனின் மாணாக்கர்களில் நான் தான் பெரியவள். ஒருவேளை அதனால்தானோ என்னவோ நான் மற்றவர்களை விட நன்கு படித்தேன்; ஆனால் அது மட்டும் நான் நன்கு படிக்கக் காரணமல்ல என்று எனக்குப் படுகிறது. ஆசிரியரின் ஒவ்வொரு சொல்லும், அவர் காட்டிய ஒவ்வொரு எழுத்தும் எனக்குப் புனிதமானதாயிருந்தது. துய்ஷேன் சொல்லித்தந்ததைப் படிப்பதை விட உலகில் வேறு முக்கியமானது எதுவும் எனக்கிருக்கவில்லை. அவர் எனக்குத் தந்த நோட்டுப் புத்தகத்தை நான் பேணிக் காத்தேன். எனவே அரிவாளைக் கொண்டு தரையிலும், கரித்துண்டுகளால் சுவர்களிலும்,

குச்சியால் வெண்பனியிலும் புழுதியிலும் எழுத்துகளை எழுதிப் பழகினேன். என்னைப் பொறுத்தமட்டில் துய்ஷேனை விட புத்திசாலி, ஞானி உலகில் வேறு யாருமில்லை.

குளிர்காலம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

முதல் வெண்பனி விழும் வரை நாங்கள், குன்றின் கீழ் ஓடிக் கொண்டிருந்த ஆற்றைக் குறுக்காக நடந்து கடந்தோம். பின்னர் அவ்வாறு கடப்பது இயலாததாகியது—சில்லிட்டுப் போன நீர் கால்களை உறையச் செய்தது. குறிப்பாகச் சின்னஞ்சிறு குழந்தைகள் பெரிதும் கஷ்டப்பட்டனர், அவர்களின் கண்களில் கண்ணீர் கூட வந்தது. அப்போது துய்ஷேன் அவர்களைத் தன் கரங்களில் தூக்கிச் சென்றார். ஒருவரை முதுகில் ஏற்றிக்கொண்டு, இன்னொருவரைக் கையில் தூக்கிக்கொண்டு, இப்படியாக எல்லோரையும் ஆற்றைக் கடந்து அழைத்துச் சென்றார்.

இன்று அதையெல்லாம் நினைத்துப் பார்க்கும் போது, அப்படியெல்லாம் நடந்தது என்று நம்பவே முடியவில்லை. ஆனால் அன்று மக்கள் தம் அறியாமையாலோ, மூடத்தனத்தாலோ துய்ஷேனைப் பார்த்து எள்ளி நகையாடினர். குறிப்பாக குளிர்காலத்தை மலைகளில் கழித்து விட்டு மாவரைப்பதற்காக மட்டும் இங்கு வந்த பணக்காரர்கள்

இப்படி கேலி செய்தனர். எவ்வளவோ முறை அவர்கள் சிவப்பு நரியின் மென்மயி ராலான தொப்பியையும், விலையுயர்ந்த ஆட்டுரோம மேல்கோட்டையும் அணிந்து, தின்று கொழுத்த காட்டுக் குதிரைகளின் மீது வந்து துய்ஷேனைப் பார்த்து கிண்டல் செய்தனர். அவர்களில் யாராவது ஒருவன் வெடிச் சிரிப்போடு, பக்கத்திலிருப்பவனிடம் சொல்வான்:

“பார், ஒருவனை முதுகில் ஏற்றிச் செல் கிறான், இன்னொருவனை கைகளில் தூக்கிச் செல்கிறான்!”

உடனே மற்றொருவன், கனைக்கும் குதி ரையை இழுத்துப் பிடித்தபடி சொல்வான்:

“அட சனியனே, யாரை இரண்டாவது கல்யாணம் செய்து கொள்வதென்று முன்னர் தெரியாமல் போச்சே!”

குதிரைக் குளம்புகளால் எங்கள் மீது சேற்றையும் கற்களையும் வாரியிறைத்தபடி அவர்கள் கேலிச் சிரிப்புடன் சென்றனர்.

அந்த முட்டாள்களை எட்டிப்பிடித்து, அவர்களுடைய குதிரைகளின் கடிவாளங் களை இழுத்துப்பிடித்து, “எங்கள் ஆசிரிய ரைப் பற்றி இப்படியெல்லாம் சொல்லாதீர் கள்! நீங்கள் முட்டாள்கள், மோசமானவர் கள்!” என்று அந்த மூடர்களின் காதுகளில் கத்த வேண்டும் போலிருந்தது.

இந்தச் சாதாரண சிறுமியின் குரலுக்கு யார் செவிமடுப்பார்கள்? கேலியால் ஏற்

பட்ட கோபக் கண்ணீரை விழுங்க மட்டுமே என்னால் முடிந்தது. துய்ஷேனோ வசைச் சொற்கள் எதுவுமே காதுகளில் விழாத படி ஒன்றையுமே கண்டு கொள்ளாமலிருந்தார்.

சில சமயங்களில் ஏதாவது நகைச்சுவை கதையைச் சொல்லி, நாங்கள் எல்லாவற்றையும் மறந்து சிரிக்கும்படி செய்வார்.

துய்ஷேன் எவ்வளவோ முயன்றும், ஆற்றின் குறுக்கே பாலம் அமைக்கத் தேவையான மரங்களைப் பெற அவரால் முடியவில்லை. ஒருமுறை பள்ளியிலிருந்து திரும்பும் பொழுது, சிறுவர்களை மறுகரைக்கு அனுப்பிவிட்டு நானும் துய்ஷேனும் ஒரு கரையில் தங்கினோம். கால்கள் நனையாமல் நடப்பதற்காகக் கற்கள், புல்பாளங்களால் சிறு காலடிப் பாதையை அமைக்க முடிவு செய்தோம்.

நியாயமாகப் பார்த்தால், எங்கள் கிராம மக்கள் ஒன்றுசேர்ந்து இரண்டு மூன்று மரக் கட்டைகளை குறுக்காகப் போட்டிருந்தால் பாலம் தயாராகியிருக்கும். ஆனால் விஷயம் என்னவெனில், அந்நாள்களில் மக்கள் தம் அறியாமையின் காரணமாய் கல்விக்கு உரிய முக்கியத்துவம் அளிக்கவில்லை, துய்ஷேனை அதிகபட்சம் ஓர் அதிசயப் பிறவியாக, செய்வதற்கு ஒன்றுமில்லாததால் குழந்தைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு திரிபவனாகக் கருதினர். இஷ்டமிருந்தால் படிப்புச்

சொல்லித்தா, இல்லாவிடில் எல்லோரையும் வீட்டிற்குத் தூரத்தியனுப்பு. மக்கள் சாதாரணமாகக் குதிரைகளில் சென்றதால் அவர்களுக்குப் பாலம் எதுவும் தேவைப்படவில்லை. என்ன இருந்தாலும் நம் ஊர் மக்கள் யோசித்துப் பார்த்திருக்க வேண்டும்: மற்றவர்களுக்கு எந்தவிதத்திலும் குறைந்து போகாத, எவ்விதத்திலும் முட்டாளாய் இல்லாத இந்த இளைஞன் இடர்ப்பாடுகளையும் சோதனைகளையும் பொறுத்துக்கொண்டு, கேலியையும் வசைச் சொற்களையும் தாங்கிக்கொண்டு எதற்காகக் குழந்தைகளுக்குப் பாடம் சொலித்தருகிறான், அதுவும் இத்தகைய அசா தாரண உறுதியையும் மனித சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட விடாமுயற்சியையும் ஏன் அவர் வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்று அவர்கள் யோசித்திருக்க வேண்டும்.

நாங்கள் ஆற்று நீரின் குறுக்கே கற்களைப் போட்டபோது, ஏற்கெனவே வெண்பனி பெய்திருந்தது, தண்ணீர் மிகவும் சில்லிட்டுப் போயிருந்தது. துய்ஷேன் எப்படித்தான் தாங்கிக் கொண்டாரோ, ஏனெனில் அவர் வெறுங்காலுடன், மூச்சுக் கூட விடாமல் வேலை செய்தார். ஏதோ எரியும் கரித்துண்டுகளின் மீது நடப்பதைப் போல் நான் நடந்து சென்றேன்.

ஆற்றின் நடுவில் சென்ற போது திடீரென்று காலில் தோன்றிய வலியால் நான் துடித்தேன். வாய்திறந்து கத்தவோ, நிமிர

வோ என்னால் முடியவில்லை, நான் மெதுவாகத் தண்ணீரில் விழ ஆரம்பித்தேன். துய்ஷேன் கையிலிருந்த கல்லைத் தூக்கிப் போட்டு விட்டு, என்னை நோக்கி ஓடி வந்து, கைகளில் தூக்கிக்கொண்டு கரைக்கு ஓடி, அங்கே தன் மேற்கோட்டை விரித்து அதன் மீது அமரச் செய்தார். நீலம் பரிந்து உறைந்துபோன என் கால்களைத் தேய்த்து விட்டார், குளிர்ந்து போன என் உள்ளங்கைகளைப் பிடித்து அழுத்தி வாயருகே எடுத்துச் சென்று மூச்சுக் காற்றால் சூடேற்றினார்.

“வேண்டாம், அல்தினாய், இங்கேயே உட்கார்ந்து சூடேற்றிக்கொள், நானே சமாளித்து விடுவேன்...” என்றார் துய்ஷேன்.

ஆற்றைக் கடக்கும் பாதை தயாரானதும் துய்ஷேன் காலணிகளை அணிந்துகொண்டு, குளிரால் சில்லிட்டு, உடல் சிலிர்த்திருந்த என்னைப் பார்த்து புன்முறுவல் பூத்தார்:

“என்ன, உதவியாளே, குளிர் குறைந்ததா? இந்த மேற்கோட்டைப் போட்டுக் கொள், இதோ இந்த மாதிரி!” சிறிது மௌனம் சாதித்துவிட்டுக் கேட்டார்: “அல்தினாய், அன்று பள்ளியில் சாணத்தை விட்டுச் சென்றது நீயா?”

“ஆம்,” என்றேன் நான்.

“நான் அப்படித்தான் நினைத்தேன்!” என்று தனக்குத்தானே கூறிக்கொள்வதைப்

போல் அவர் உதடுகள் சற்றே விரியப் புன் முறுவல் பூத்தார்.

அந்தத் தருணத்தில் என் கன்னங்கள் நெருப்பைப் போல சூடேறின: அப்படியென்றால் ஆசிரியர் அந்தச் சாதாரண விஷயத்தைப் பற்றி மறக்கவில்லை. எனக்கு மகிழ்ச்சிகரை புரண்டோடியது, நான் ஆகாயத்தில் மிதந்தேன், துய்ஷேனுக்கு என் மகிழ்ச்சி புரிந்தது.

“என் இனிய சிறு பெண்ணே,” என்னை அன்போடு பார்த்தபடியே அவர் கூறினார். “உனக்கு நல்ல திறமை இருக்கிறது... என்னால் மட்டும் உன்னை நகரத்திற்கு அனுப்ப முடிந்தால் எப்படியிருக்கும் தெரியுமா! உனக்கு எப்படிப்பட்ட எதிர்காலம் அமையும் தெரியுமா!”

துய்ஷேன் படபடப்போடு கரையை நோக்கி நடந்தார்.

அன்றைய தினம் சலசலவென்று ஓடிய சிற்றாற்றின் முன் நின்றபடி, தன் கைகளைப் பிடரியில் வைத்துக்கொண்டு, காற்றால் விரட்டப்பட்டு மலைகளுக்கு அப்பால் செல்லும் வெண் மேகங்களைத் தன் ஒளிரும் கண்களால் உற்றுப்பார்த்தபடி இருந்த அவருடைய உருவம் இன்றும் என் மனக் கண்களில் நிற்கிறது.

அவர் அப்போது என்ன நினைத்தார்? ஒருவேளை என்னை பெரிய நகரத்திற்கு அனுப்புவதாக உண்மையிலேயே கனவு

கண்டு கொண்டிருந்தாரோ? நான் அந்தத் தருணத்தில் துய்ஷேனின் மேற்கோட்டைப் போர்த்திக்கொண்டு இப்படித்தான் நினைத்தேன்: ‘‘ஆசிரியர் மட்டும் என் கூடப் பிறந்த சகோதரராக இருந்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்! என்னால் மட்டும் அவருடைய கழுத்தைச் சுற்றி வளைத்து, இறுகக் கட்டிப்பிடித்து, கண்களைச் சுருக்கிக்கொண்டு உலகிலேயே மிக அற்புதமான வார்த்தைகளை அவருடைய காதுகளில் சொல்ல முடிந்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்! ஓ, கடவுளே, இவரை என் சகோதரனாக மாற்றேன்!’’

அனேகமாக நாங்களனைவரும் எங்களுடைய ஆசிரியரை அவருடைய மனிதாபிமானத்திற்காக, நல்ல எண்ணங்களுக்காக, எங்களுடைய எதிர்காலத்தைப் பற்றிய அவருடைய கனவுகளுக்காக நேசித்தோம். நாங்கள் குழந்தைகளாயிருந்த போதிலும் இவையெல்லாம் அன்றே எங்களுக்குப் புரிந்தது என்று எனக்குப் படுகிறது. இல்லாவிடில், ஏன் நாங்கள் அன்றாடம் அவ்வளவு தொலைவிற்கு நடந்துசென்று, காற்றில் மூச்சுத் திணறி, வெண்பனிக் குவியல்களில் தட்டுத் தடுமாறி செங்குத்தான குன்றின் மீது ஏறி பள்ளி செல்ல வேண்டும்? நாங்களாகவே விருப்பப்பட்டுத்தான் பள்ளி சென்றோம். யாரும் எங்களை அங்கு துரத்தவில்லை. மூச்சுக் காற்று கூட முகங்களிலும் கைகளி

லும் ஆடைகளிலும் உறைந்து பனியாகப் படிந்த அந்தக் குளிரான கொட்டகையில் குளிரால் உறைந்துபோகுமாறு யாரும் எங்களைக் கட்டாயப்படுத்தியிருக்க முடியாது. நாங்கள் ஒருவர் மாற்றி ஒருவராக மட்டுமே கணப்பு அடுப்பின் அருகே சென்று சூடு காய்ந்தோம்; அந்நேரத்தில் மற்றவர்கள் தத்தம் இடங்களில் இருந்தபடியே துய்ஷேன் சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

அப்படிப்பட்ட குளிர் மிக்க நாள்களில் ஒன்றில்—அது ஜனவரி மாத இறுதி என்று இப்போது நன்கு நினைவிலிருக்கிறது—துய்ஷேன் வீடு வீடாகச் சென்று எங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு பள்ளிக்குச் சென்றார். அவர் மௌனமாக, கழுகின் இறக்கைகளைப் போலிருந்த புருவங்களை சுருக்கியபடி, கறாரான பார்வையுடன் நடந்தார், அவருடைய முகம் இரும்பைப் போல் இருகியிருந்தது. நாங்கள் அதற்கு முன் எங்கள் ஆசிரியரை அதைப் போல் பார்த்ததேயில்லை. அவரைப் பார்த்ததும் நாங்களும் அமைதியானோம்: ஏதோ கோளாறு நேர்ந்துள்ளது என்று புரிந்தது.

பாதையில் பெரிய வெண்பனிக் குவியல்கள் தென்பட்டால் துய்ஷேன் வழக்கமாக வழியேற்படுத்திக் கொண்டு முதலில் செல்வார், அவருக்குப் பின் நானும், எனக்குப் பின் மற்றவர்களும் வருவார்கள். அம்முறையும் குன்றின் அடிவாரத்தில், இரவு நிறைய

வெண்பனி விழுந்திருந்த இடத்தைக் கடந்து முதலில் துய்ஷேன் சென்றார். சில நேரங்களில் ஒரு மனிதனை பின்புறமிருந்து பார்த்தாலே அவருடைய மனநிலை புரிந்துவிடும். அப்போது எங்கள் ஆசிரியரைப் பார்த்தது மே அவர் சோகத்தில் ஆழ்ந்திருப்பது தெரிந்தது. அவர் தலையைக் கவிழ்த்தபடி, கஷ்டப்பட்டு காலடி எடுத்துவைத்து நடந்தார். என் கண்களின் முன் கறுப்பும் வெள்ளையுமாக மாறிமாறி வந்த பயங்கரக் காட்சி இன்றும் என் நினைவில் உள்ளது: நாங்கள் குன்றின் மேற்பகுதியை நோக்கி ஊர்ந்து சென்றோம்—எங்களுக்கு முன்னால் துய்ஷேனின் முதுகுகறுப்பு மேற்கோட்டில் தெரிந்தது, இன்னமும் மேலே மலைச் சரிவில் ஒட்டகத்தின் முதுகைப்போல் வெண்பனிக் குவியல்கள் காணப்பட்டன, அவற்றிலிருந்த வெண்பனியைக் காற்று வாரியிறைத்துக் கொண்டிருந்தது, இன்னமும் மேலே கலங்கிய வெண்ணிற வானத்தில் ஒரேயொரு இருண்ட மேகம் காட்சியளித்தது.

நாங்கள் பள்ளியை அடைந்ததும் துய்ஷேன் கணப்பு அடுப்பை மூட்டவில்லை.

“எழுந்து நில்லுங்கள்,” அவர் கட்டளையிட்டார்.

நாங்கள் எழுந்து நின்றோம்.

“தொப்பிகளைக் கழட்டுங்கள்.”

நாங்கள் உடனே கழட்டினோம், அவரும் தன் தலையிலிருந்த தொப்பியை வெடுக்

கென்று கழட்டினார். அவையெல்லாம் எதற்கு என்று எங்களுக்குப் புரியவில்லை. அப்போது ஆசிரியர் தடிமல் பிடித்த குரலில் விட்டுவிட்டுச் சொன்னார்:

“லெனின் இறந்து விட்டார். இப்போது உலகம் பூராவும் மக்கள் துக்கம் அனுசரிக்கின்றனர். நீங்களும் அந்தந்த இடத்திலேயே மௌனமாக நில்லுங்கள். இதோ இந்தப் படத்தைப் பாருங்கள். இந்த நாள் உங்களுக்கு மறக்காமலிருக்கட்டும்.”

பள்ளியை பெரும் பனிச்சரிவு மூடியது போல் ஒரு நிசப்தம் நிலவியது. ஓட்டைகளின் வழியே காற்று வீசுவது கூட கேட்டது. வெண்பனி வைக்கோலின் மீது விழும் ஓசை கூட கேட்டது.

ஓய்வொழிச்சலற்ற நகரங்கள் ஸ்தம்பித்துப்போன அந்தத் தருணத்தில், பூமியை அதிர வைக்கும் தொழிற்சாலைகள் நிசப்தமான அந்த வேளையில், முழக்கமிட்டுச் சென்ற புகைவண்டிகள் வழியில் நின்ற அந்த நேரத்தில், உலகம் முழுவதும் துக்கத்தில் மூழ்கிய அந்தச் சமயத்தில்,—மக்கள் என்னும் மாகடலின் துளிகளாகிய நாங்களும் எங்களுடைய ஆசிரியருடன் சேர்ந்து, பள்ளி என்று அழைக்கப்பட்ட, யாருக்குமே தெரியாத, உறைந்து போன கொட்டகையில் மௌன அஞ்சலி செலுத்தினோம், நாங்கள் தான் அவருக்கு மிக நெருங்கியவர்கள், அவருடைய இழப்பு எங்களுக்குத்தான் மிக

வும் சோகமயமானது என்று மனதிற்குள் எண்ணி அவருக்குப் பிரியா விடை தந்தோம். எங்களுடைய லெனினோ தனது சற்றே தொளதொளவென்ற இராணுவ மேலாடையில், கை கட்டுப்போட்ட நிலையில் சுவரிலிருந்து எங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். “குழந்தைகளே, எவ்வளவு அற்புதமான எதிர்காலம் உங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறது தெரியுமா!” என்று அதே தெட்டந் தெளிவான, தூய பார்வையால் கூறினார். அந்த நிசப்த நொடியில் உண்மையிலேயே அவர் என் எதிர்காலத்தைப் பற்றி யோசிப்பதாக எனக்குப் பட்டது.

பிறகு துய்ஷேன் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு கூறினார்:

“நான் இன்று மாவட்டத் தலைநகருக்குச் செல்கிறேன். நான் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியில் சேரப் போகிறேன். மூன்று நாட்கள் கழித்துத் திரும்புவேன்...”

அந்த மூன்று நாட்கள்தான் நான் கழித்த குளிர்கால நாட்களிலேயே மிக்க கடுமையானவையாக என்றுமே எனக்குத் தோன்றுகிறது. நம் உலகை விட்டுப் பிரிந்த ஒரு மாபெரும் மனிதனின் இடத்தை நிரப்ப மகத்தான இயற்கைச் சக்திகள் ஏதோ முயற்சிப்பதைப் போலிருந்தது: காற்று சற்றும் தணியாமல் மூர்க்கத்தனமாக வீசியது, பனிப்புயலடித்தது, கடும் குளிர் நிலவியது. இயற்கை

நிம்மதியற்று துடித்தது: பூமியில் உருண்டு
புரண்டு மோதி அழுதது...

தாழ்வாக இறங்கிய கருமேகக் கூட்டங்
களின் ஊடே இருண்டு போய், மலையடி
வாரத்திலிருந்த எங்கள் கிராமம் நிசப்தத்
தில் மூழ்கியது. புகை போக்கிகளிலிருந்து
மெல்லிய புகை மேலெழும்பிச் சென்றது,
மக்கள் வீடுகளை விட்டு வெளியே வரவே
யில்லை. போதாக்குறைக்கு ஓநாய்கள் வேறு
அலைந்தன. அவை பகலில் கூட துணிவோடு
பாதைகளுக்கு வந்தன, இரவிலோ கிராமத்
திற்கருகே அலைந்தபடி, அதிகாலை வரை
பட்டினி ஊளையிட்டன.

எனக்கு எங்கள் ஆசிரியரை நினைத்
தால் ஏனோ பயமாயிருந்தது: இத்தகைய
கடுங் குளிரில், மென்மயிர் கோட்டின்று,
சாதாரண மேற்கோட்டில் பாவம் என்ன
செய்வார்? துய்ஷேன் திரும்பிவர வேண்டிய
நாளன்று எனக்குப் பைத்தியமே பிடித்தது
போலிருந்தது, ஏதோ சரியில்லை என்று
உள்ளூணர்விற்குத் தெரிந்தது போலும். அவ்
வப்போது வீட்டை விட்டு வெளியே வந்து,
ஆசிரியர் வருகின்றாரா என்று பனி படர்ந்து,
ஆளரவமற்ற ஸ்டெப்பியைப் பார்த்தேன்.
ஆனால் ஓர் ஆள் கூடத் தென்படவில்
லை.

“எங்கள் ஆசிரியரே, எங்கே உங்களைக்
காணோம்? உங்களைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்
கொள்கிறேன், தாமதப்படுத்தாதீர்கள்,

விரைவில் திரும்பி வாருங்கள். நாங்கள் உங்களுக்காகக் காத்திருக்கின்றோம், புரிகின்றதா?’’ ஆனால் ஓர் ஆள் கூடத் தென்படவில்லை.

என்னுடைய மௌன அறைகூவலுக்கு ஸ்டெப்பி செவிமடுக்கவில்லை, நான் ஏனோ தெரியவில்லை, அழுதேன்.

நான் அங்குமிங்கும் சென்றுவந்ததை என் சித்தியால் சகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

‘‘கதவுகளை நிம்மதியாக விடப் போகிறாயா இல்லையா? என்கே உன் இடத்தில் உட்கார்ந்து, ராட்டையைக் கையிலெடு. குழந்தைகளுக்கு எல்லாம் காற்றடிக்குது. இன்னோரு தடவை மட்டும் வெளியே போகப் பார்!’’ விரலையாட்டி மிரட்டிய அவள் அதற்கு மேல் என்னை வீட்டிலிருந்து வெளியே போக விடவில்லை.

இருட்டிக் கொண்டுவதது, ஆசிரியர் திரும்பிவிட்டாரா இல்லையா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அதனால் நான் நிம்மதியற்று இருந்தேன். துய்ஷேன் ஏற்கெனவே திரும்பியிருப்பார் என்று எனக்கு நானே சில சமயம் சமாதானம் கூறிக்கொண்டேன், ஏனெனில் இது வரை ஒருமுறை கூட அவர் சொன்ன நாளில் திரும்பாதிருந்தது இல்லை. வேறு சில தருணங்களிலோ, அவர் நோய் வாய்ப்பட்டு மெதுவாக நடப்பதாயும், அப்போது புயற்காற்று வீசி, இரவில் ஸ்டெப்பி

யில் அவர் வழி தவறிவிட்டதாயும் எனக்குத் தோன்றியது. சரியாக வேலை செய்ய முடியவில்லை, கைகள் நான் சொல்வதைக் கேட்க மறுத்தன, நூல் அவ்வப்போது அறுந்தது. இதனால் என் சித்திக்கு ஆத்திரம் வந்தது.

“உனக்கு என்ன ஆச்சு இன்னைக்கு? உன் கை மரக்கையா என்ன?” என்னைப் பார்த்து மேன்மேலும் அவளுக்கு ஆத்திரம் பற்றிக்கொண்டு வந்தது. பின்னர் அவள் பொறுமை வெடித்தது: “ஓழிஞ்சு போ சனியனே! சைக்கால் பாட்டியோட சாக்குப்பையையாவது கொண்டுபோய் கொடுத்திட்டு வா!”

நான் கிட்டத்தட்ட சந்தோஷத்தில் துள்ளிக் குதித்தேன். ஏனெனில் சைக்கால் பாட்டியின் வீட்டில்தான் துய்ஷேன் வசித்தார். சைக்கால் பாட்டியும் கர்தன்பாய் தாத்தாவும் எனக்கு அம்மா வழியில் தூரத்து சொந்தம். முன்னர் அவ்வப்போது அவர்கள் வீட்டிற்குப் போவேன், சில சமயம் இரவில் அங்கேயே தங்கி விடுவதும் உண்டு. அது சித்திக்கு ஞாபகம் வந்ததோ இல்லை, கடவுள்தான் சொன்னாரோ, சாக்குப் பையை வீசியெறிந்து விட்டு சித்தி சொன்னாள்:

“இன்னைக்கு உன்னோட எனக்கு சலிச்சுப் போச்சு. இங்கிருந்து போ, அவங்க சரின்னா, ராத்திரி அங்கேயே தங்கு. இங்கிருந்து கண் காணாம ஓடு...”

நான் வீட்டை விட்டு பாய்ந்து வந்தேன்.

காற்று ஒரு மந்திரவாதியைப் போல் மூர்க் கத்தோடு சீறியது: மெதுவாக வீசியது, பின் திடீரென்று பெரும் வேகத்தோடு வீசி, முள்ளைப் போல் வெண்பனியை சூடான முகத்தில் வாறியடித்தது. நான் சாக்குப் பையை அக்குளில் இடுக்கிக்கொண்டு, குதிரைகளின் குளம்புகளால் வெண்பனியில் புதிதாக ஏற்பட்டிருந்த தடத்தின் வழியே, கிராமத்தின் மறுகோடியை நோக்கி ஓடினேன். என் மனதிலோ “ஆசிரியர் வந்திருக்க மாட்டாரா?” என்ற ஒரே எதிர்பார்ப்பு மட்டுமே இருந்தது.

வந்து பார்த்தால், அவர் இன்னமும் வரவில்லை. நான் வாசலில் நின்று, கஷ்டப் பட்டு மூச்சுவிட்டு ஒரு நிதானத்திற்கு வந்த போது சைக்கால் பாட்டி பயந்துவிட்டாள்.

“என்ன ஆச்சு? நீயா இப்படி ஓடி வந்தாய், ஏதாவது நடந்துவிட்டதா?”

“இல்லை, சும்மாத்தான். இதோ சாக்குப் பையை கொண்டு வந்தேன். இன்னைக்கு ராத்திரி இங்கேயே தங்கட்டுமா?”

“தங்கு, கண்ணே. அடிப்பாவி, பாட்டியை பயமுறுத்தி விட்டாயே. உன்னை என்ன இலையுதிர்க் காலத்திலிருந்தே காணோம். வா, நெருப்பு பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்து, சூடு படுத்திக்கொள்.”

“ஏ கிழவி, நீ இறைச்சியை எடு, நம்ம பொண்ணுக்குத் தரலாம். துய்ஷேனும் இப்ப வந்திடுவான்,” சன்னலருகே அமர்ந்து

பழைய குளிர்க்கால காலணிகளைத் தைத்துக் கொண்டிருந்த கர்தன்பாய் பேச்சில் நுழைந்தார். “அவன் எப்பவோ வந்திருக்கணும், பரவாயில்லை, இருட்டறத்துக்குள்ளே வந்திடுவான். நம்ம குதிரை வீட்டுக்கு கூட்டி வந்திடும்.”

மெதுவாக இரவும் வந்தது. என் நெஞ்சு விழிப்புணர்வோடு இருந்தது, நாய்கள் குறைத்தாலோ, மனிதக் குரல்கள் கேட்டாலோ இதயம் அப்படியே பதட்டத்தோடு உறைந்தது போலிருந்தது. துய்ஷேனோ திரும்பவில்லை. பாட்டி பேசியபடியே நேரத்தைக் கடத்தியதால் பரவாயில்லை.

இப்படியாக அவர் எப்போது வருவார் என்று வழி மீது விழி வைத்துக் காத்திருந்தோம். நள்ளிரவு வாக்கில் கர்தன்பாய் சோர்வோடு கூறினார்:

“ஏ கிழவி, படுக்கை போடு. அவன் இன்று வரமாட்டான். நேரமாகி விட்டது. அதிகாரிகளுக்கு எவ்வளவோ வேலையிருக்கும், அதனால்தான் தாமதம், இல்லாவிடில் எப்போதோ வீட்டிற்கு வந்திருப்பான்.”

தாத்தா படுக்கத் தயாரானார்.

எனக்கு மூலையில், கணப்பு அடுப்பருகே படுக்கை விரித்தார்கள். ஆனால் என்னால் தூங்க முடியவில்லை. தாத்தா இருமினார், இப்படியும் அப்படியுமாகத் திரும்பித்திரும்பிப் படுத்தார், தொழுகை செய்தார். பிறகு

அமைதியின்றி தனக்குத்தானே கூறிக்கொண்டார்:

“என் குதிரை அங்கே எப்படியிருக்கோ? புல் கட்டை யாரும் சும்மா தர மாட்டாங்க, ஓட்ஸ் தானியத்தைக் காசு கொடுத்துக்கூட வாங்க முடியாது.”

கர்தன்பாய் விரைவில் கண்ணயர்ந்தார். காற்றோ தணியாமல் வீசியது. கூரை மீது வீசி, கூரையிலிருந்த வெண்பனியை அப்படியே புரட்டி கண்ணாடியில் வந்து மோதியது. வெளியில் அடித்த காற்றில் சுவர்களில் வந்து பனி மோதுவது நன்கு கேட்டது.

தாத்தாவின் வார்த்தைகள் என்னை சாந்தப்படுத்தவில்லை. ஆசிரியர் வந்து கொண்டிருப்பதாக எனக்குப் பட்டது, நான் அவரைப் பற்றியே நினைத்தேன், அவர் பனிக் குவியல்களின் வழியே நடந்து கொண்டிருப்பதையே எண்ணிப் பார்த்தேன். அப்படியே நான் கண்ணயர்ந்து எவ்வளவு நேரம் ஆகியிருக்குமோ தெரியாது, திடீரென்று ஏதோ ஒன்று என்னை எழுப்பியது. இழிகரமான ஓலம் கிளம்பி காற்றில் எதிரொலித்தது. ஓநாய்! அதுவும் ஒன்றல்ல—ஏராளமான ஓநாய்கள். வெவ்வேறு திசைகளிலிருந்து ஊளையிட்டப்படியே அவை நெருங்கி வந்தன. அவற்றின் ஊளை சத்தம் ஒரு பெரிய ஓலமாக மாறி ஸ்டெப்பி பூராவும் ஒலித்தது, அந்த ஓலம் சில சமயம் அருகிலும்

சில சமயம் தொலைவிலுமாக மாறிமாறி ஒலித்தது. சில நேரங்களில், அந்த ஓநாய்கள் வெகு அருகில், கிராமத்தின் கோடியில் இருப்பதைப் போல் பட்டது.

“பனிப்புயல் வீசப் போகுது!” முணு முணுத்தாள் பாட்டி.

தாத்தா மௌனமாயிருந்தார், எதையோ உற்றுக்கேட்டு விட்டு, படுக்கையிலிருந்து துள்ளியெழுந்தார்.

“இல்லை, கெழவி, அது சாதாரணமான தில்லை! அவை யாரையோ துரத்தி வருகின்றன. யாரோ ஆளையோ அல்லது குதிரையையோ அவை சுற்றி வளைக்கின்றன. கேட்கிறதா? கடவுளே, துய்ஷேனைக் காப்பாற்று. அவன் பாவம் அப்பாவி, அவனுக்கு எதைப் பற்றியும் கவலையில்லை.” கர்தன் பாய் பதட்டத்தோடு இருட்டில் மென்மயிர் மேற்கோட்டைத் தேடினார். “ஏ கெழவி, விளக்கைத் தா! ஓ, கடவுளே, சீக்கிரம் தாயேன்!”

அஞ்சி நடுங்கியபடியே நாங்கள் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து சைக்கால் பாட்டி விளக்கை ஏற்றுவதற்குள் ஓநாய்களின் மூர்க்கத்தனமான ஓலம், அதை யாரோ கையால் பிடித்து அடக்கியதைப் போல் திடீரென்று அடங்கியது.

“சனியன்கள், பிடித்து விட்டிருக்கும்!” கர்தன்பாய் கத்தியபடியே கழியை எடுத்துக் கொண்டு கதவை நோக்கிப் பாய்ந்தார்.

அந்த நேரத்தில் நாய்கள் குரைத்தன. அப் போது யாரோ காலை வெண்பனியில் இழுத்த படியே சன்னலருகே ஓடிவந்து உரக்க, பொறுமையின்றி கதவைத் தட்டினார்.

உறைபனி கலந்த காற்று அறையினுள் நுழைந்தது. அது சற்று அடங்கியதும் பார்த்தால் அங்கே துய்ஷேன் நின்றார். வெளிறிப் போய், மூச்சிறைத்தபடி, தட்டுத் தடுமாறி நின்ற அவர், வாசலைத் தாண்டி உள்ளே வந்து, சுவரில் சாய்ந்து கொண்டார்.

“துப்பாக்கி!” பெருமூச்சு விட்டுச் சொன்னார் துய்ஷேன்.

அவர் என்ன சொல்கிறார் என்றே எங்களுக்குப் புரியாதது மாதிரியிருந்தது. எனது கண்கள் இருட்டிக்கொண்டு வந்தன, தாத்தாவும் பாட்டியும் ஏதோ முணுமுணுப்பது மட்டுமே காதில் விழுந்தது:

“கருப்பாட்டையும் வெள்ளாடையும் பலி தருகிறோம்! ஓ, புனித பாவுபேதினே, இவனைக் காப்பாற்று. நீயா வந்திருக்கிறாய்?”

“துப்பாக்கியைத் தாங்க!” திரும்பக் கேட்டார் துய்ஷேன்.

“துப்பாக்கி இல்லை, நில், எங்க போறே?”

தாத்தாவும் பாட்டியும் துய்ஷேனின் தோளைப் பற்றியிழுத்தனர்.

“தடியைத் தாங்க!”

தாத்தாவும் பாட்டியும் கெஞ்சினர்:

“எங்கேயும் போகக் கூடாது, நாங்க உயிரோடு இருக்கற வரைக்கும் எங்கேயும் போகக் கூடாது. அதுக்கு பதில் எங்கள் இங்கேயே கொன்னுடு!”

திடீரென்று ஒரு விசித்திரமான பலவீனம் என் உடல் முழுவதையும் கவ்வியது, நான் மெளனமாகப் படுக்கையில் படுத்தேன்.

“தப்பிக்க முடியவில்லை, வீட்டிற்குப் பக்கத்தில் பிடித்துவிட்டன,” துய்ஷேன் மூச்சிறைத்தபடியே கூறினார். “வழியிலேயே குதிரை களைத்துப் போனது, பின் ஓநாய்கள் அதைத் துரத்தின, அது கிராமம் வரை தட்டுத் தடுமாறி வந்து இங்கே அப்படியே சாய்ந்து விழுந்தது. அங்கேதான் அவை அதன் மீது பாய்ந்து குதறிவிட்டன.”

“குதிரை எப்படியோ போகட்டும், நீ உயிரோடு தப்பினாயே அதுதான் முக்கியம். குதிரை விழா விட்டால் அதுங்க உன்னை விட்டிருக்காது! எல்லா நல்லபடியா முடிஞ்சுது, அது பாவுபேதின் புண்ணியம்தான். சரி, ஆடைகளைக் கழட்டிவிட்டு கணப்பு அடுப்பு பக்கத்லே உக்காரு. காலணிகளைக் கழட்டு,” பரபரவென்று கட்டளைகள் பிறப்பித்தார் கர்தன்பாய். “ஏ கெழவி, என்ன சாப்பிட இருக்கோ, அதை சூடேற்று.”

அவர்கள் கணப்பு அடுப்பருகே அமர்ந்தனர், அப்போதுதான் கர்தன்பாய் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டார்.

“சரி, சரி, என்ன நடக்கணுமோ அது நடந்துதான் தீரும். அதிருக்கட்டும், நீ ஏன் அவ்வளவு தாமதமாய் கிளம்பினே?”

“மாவட்டக் கமிட்டிக் கூட்டம் முடிய நேரமாகிவிட்டது. நான் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியில் சேர்ந்து விட்டேன்.”

“அதெல்லாம் சரி. அடுத்த நாள் காலம் பற கிளம்பியிருக்கலாமே, யாரும் உன்னை போகச் சொல்லி துரத்தலேயே.”

“நான் இன்னைக்கு திரும்புவதா குழந்தைகளுக்கு வாக்கு தந்தேன். நாளை காலை யிலிருந்து பாடங்களை ஆரம்பிக்கணும்,” என்று பதில் சொன்னார் துய்ஷேன்.

“அட முட்டாளே!” தான் உட்கார்ந்திருந்த இடத்திலிருந்து துள்ளியெழுந்த கர் தன்பாய் அதிருப்தியால் தலையை ஆட்டினார். “கேட்டாயா, கெழவி, குழந்தைகளுக்கு, அந்த மூக்கொழுகிப் பசங்களுக்கு வாக்கு தந்தானாம்! செத்து போயிருந்தா என்ன ஆவது? நீ என்ன சொல்றேன்னு யோசிச்சுப் பாத்தியா?”

“அது என் கடமை, என் வேலை, கர் தன்பாய். நீங்க வேற ஒன்ன பத்தி சொல்லுங்க: வழக்கமாகக் கால்நடையாத்தான் போவேன், இந்த தடவ எனக்கு என்ன ஆச்சோ, உங்க கிட்ட குதிரைய கேட்டு வாங்கிட்டுப் போய் ஓநாய்களுக்குத் தீனியாக்கி விட்டேன்...”

“அது கிடக்கட்டும் விடு. அந்த அடிப்

பட்ட குதிரை ஒழிஞ்சு போகட்டும். உனக் காக இட்ட பலியாயிருக்கட்டும்!” என்றார் கர்தன்பாய் எரிச்சலோடு. “எவ்வளவு காலமா குதிரையே இல்லாமலிருந்தேன், இப்ப ஒன்னும் ஆகிவிடாது. சோவியத் ஆட்சி மட்டும் நெலச்ச நின்னா எல்லாம் வரும்...”

“நீங்க சொல்றது சரிதாங்க,” அழுகை தொண்டையை அடைக்க சைக்கால் பாட்டி கூறினாள். “எல்லாம் கிடைக்கும்... சரிப் பா, சூடு ஆறதுக்குள்ள இந்தா சாப்பிடு...”

அவர்கள் மௌனமாயினர். ஓரிரு நிமிடங் கழித்து, எரியும் நெருப்பைக் கிண்டிவிட்ட கர்தன்பாய் சிந்தனை படரச் சொன்னார்:

“துய்ஷேன், உன்னைப் பார்த்தால் முட் டாளாகத் தெரியவில்லை, மாறாக நீ புத்தி சாலி. எதுக்காக இந்த பள்ளிக்கூடத்தையும் ஒன்னும் தெரியாத குழந்தைகளையும் இழுத்துப் போட்டு மாரடிக்கிறாய் என்று எனக்குப் புரியவே மாட்டேங்குது. உனக் கென்ன வேற வேல கெடக்கலியா? யாராவது இடையன் கிட்டபோய்ச் சேரு, நல்ல வசதியா வாழலாம்...”

“கர்தன்பாய், நீங்க எனக்கு நல்லது தான் சொல்றீங்கன்னு புரியுது. ஆனா இந்த ஒன்னும் புரியாததுங்களும் பின்னாடி உங்கள மாதிரியே எதுக்கு பள்ளிக்கூடம், எதுக்கு படிப்புன்னு சொன்னா, சோவியத் ஆட்சி ரொம்ப நாளைக்கு நெலச்ச நிக்காது. சோவியத் ஆட்சி நெலச்ச நின்னு நல்லா

யிருக்குனுன்னு தானே நீங்க ஆசப்படறீங்க. அதனால பள்ளிக்கூடம் ஒன்னும் எனக்கு சமையில்ல. என்னால மட்டும் குழந்தைகளுக்கு நல்லா பாடம் சொல்லித்தர முடிஞ்சு துன்னா, வேற ஒன்னும் எனக்கு வேண்டாம். லெனின் என்ன சொன்னார்ன்னா...’’

“ஆமாம், வந்து...’’ துய்ஷேனின் பேச்சில் குறுக்கிட்ட கர்தன்பாய், சிறிது நேரம் மெளனமாயிருந்த பின் கூறினார்: “பார், நீ ரொம்ப துக்கபடறே. ஆனால் கண்ணீராலே லெனினை பிழைக்க வைக்க முடியாதே! பூமியிலே மட்டும் அந்த மாதிரி ஒரு சக்தி இருந்துச்சின்னா! மத்தவங்களுக்கு வருத்தமில்ல, மத்தவங்க சோகப்படலேன்னு நினைக்கிறாயா?.. என் நெஞ்சப் பாரு: அங்க இதயம் சோகக் கண்ணீர் விடுது. இது உன் கொள்கைக்கு சரிப்பட்டு வருமோ என்னவோ தெரியாது, லெனின் வேறு மத்தவராயிருந்தாலும், நான் அவருக்காக ஒரு நாளைக்கு ஐஞ்சு முறை தொழுகை நடத்தறேன். சிலசமயம், நாம எவ்வளவுதான் வருத்தப்பட்டாலும் ஒரு பிரயோஜனமும் இல்லைன்னு தோனுது, துய்ஷேன். நான் என் வயசுக்கு ஏத்தபடி யோசிச்சேன்: லெனின் மக்கள் மத்தியிலே தங்கிட்டாரு, துய்ஷேன், அவர் ரத்தம் மூலம் அப்பாக்கள் கிட்டே ருந்து மகன்களுக்குச் செல்வார்.’’

“கர்தன்பாய், நீங்க சொன்னதுக்கெல்லாம் ரொம்ப நன்றி. நீங்க நெனக்கறது

எல்லாம் சரி. அவர் நம்ம விட்டுப் போயிட்டாரு, நாம் இப்ப வாழ்க்கையை லெனினை வச்சு மதிப்பிடப் போறோம்...’’

அவர்களுடைய பேச்சை கேட்ட எனக்கு ஏதோ மெதுவாக சுயநினைவு வருவதைப் போலிருந்தது. முதலில் எல்லாம் கனவைப் போலிருந்தது. துய்ஷேன் உயிரோடு, எவ்வித பாதிப்புமின்றி வந்து சேர்ந்ததை என்னால் நீண்ட நேரம் நம்பவே முடியவில்லை. பின்னர் அடக்க முடியாத, மட்டற்ற மகிழ்ச்சி பதட்டம் தணிந்த என் மனதினுள் தென்றல் காற்றைப் போல் புக, நான் அந்தக் காற்று வீச்சில் மூழ்கி தேம்பித் தேம்பி அழுதேன். அனேகமாக என்னைப் போல் யாருமே எப் போதும் இவ்வளவு மகிழ்ச்சியடைந்திருக்க முடியாது. என்னைப் பொறுத்தமட்டில் அந்தத் தருணத்தில் அக்குடிசை, புயல் வீசிய அந்த இரவு, கர்தன்பாயின் ஒரே குதிரையைக் கிராமத்தின் ஓரத்தில் குதறிப்போட்ட ஓநாய் கூட்டம், எதுவுமே நிலவவில்லை. ஒளியைப் போல் முடிவற்ற, அளவற்ற, அசாதாரணமான மகிழ்ச்சியை என் இதயம், மூளை, உடல் முழுவதும் உணர்ந்தேன். நான் விசும்புவது கேட்கக் கூடாது என்பதற்காக தலையைப் போக்கிக் கொண்டு, வாயை இறுக மூடிக்கொண்டேன்: என்றாலும் துய்ஷேன் கேட்டார்:

‘‘யார் அங்கே கணப்பு அடுப்பின் பின் விசும்புவது?’’

“அது அல்தினாய், பயந்து போயிட்டா, அதான் விசம்புறாள்,” என்றாள் சைக்கால் பாட்டி.

“அல்தினாயா? அவள் எங்கே இங்கு வந்தாள்?” தன்னிடத்திலிருந்து துள்ளி யெழுந்த துய்ஷேன் என் தலைமாட்டருகே முழங்காலிட்டு அமர்ந்து, என் தோளைத் தொட்டார்: “அல்தினாய், உனக்கு என்ன வாயிற்று? ஏன் நீ அழுகிறாய்?”

நானோ சுவரை நோக்கித் திரும்பி, முன்னை விட அதிகமாகக் கண்ணீர் விட்டேன்.

“என்னம்மா ஆச்சு, எதுக்காக நீ பயந்தே? அப்படிச் செய்யலமா, நீ பெரியவளாச் சே... எங்கே, என்னப் பாரு பாக்கலாம்...”

நான் துய்ஷேனை இறுகக் கட்டிப் பிடித்து, அவருடைய தோளில் என் ஈரமான, சூடான முகத்தைப் புதைத்து, அடக்க முடியாமல் தேம்பி அழுதேன், என்னால் என்னைக் கட்டுப்படுத்தவே முடியவில்லை. நான் மகிழ்ச்சியில் திக்கு முக்காடினேன், என்னால் சாந்தமடையவே முடியவில்லை.

“அவளுக்கு நெஞ்சு வலிக்கப் போகுது!” கவலைப்பட்ட கர்தன்பாயும் தன்னிடத்திலிருந்து எழுந்தார். “ஏ கெழவி, எங்கே ஏதாவது மந்திரி, ஆகட்டும் சீக்கிரம்...”

அவர்களனைவரும் திடீரென்று திடுக்கிட்டுப் போயினர். சைக்கால் ஏதோ மந்திரம் சொல்லி, என் முகத்தில் குளிர் நீரையும் வெந்நீரையும் மாறிமாறி தெளித்தாள்,

நீராவியை வீசியபடியே என்னோடு சேர்ந்து அழுதாள்.

என்னால் உணர இயலாத, ஏன் என்னால் சொல்ல முடியாத மாபெரும் மகிழ்ச்சியால் என் 'நெஞ்சு வலித்தது' என்பது மட்டும் அவர்களுக்குத் தெரிந்தால் எப்படியிருக்கும்.

நான் சாந்தமடைந்து கண்ணயரும் வரை துய்ஷேன் என்னருகே அமர்ந்து, சில்லிட்டுப் போன தன் கையால் என் சூடான நெற்றியைத் தடவிக் கொடுத்தார்.

பனிக்காலம் மறைந்து கொண்டிருந்தது. வசந்தம் நீலநிற வானத்தை தூது அனுப்பியது. பனி உருகிய, விரிந்து பரந்த சமவெளிப் பகுதியிலிருந்து கதகதப்பான காற்று வீசியது. வசந்த மண் வாசனையும் புத்தம் புது பாலின் மணமும் காற்றோடு கலந்து வந்தன. வெண்பனிக் குவியல்கள் உருகின, மலைகளின் மீதிருந்த பனிக்கட்டிகள் கரைந்து ஓடைகள் தோன்றின, இவை சிறிது சிறிதாக அளவில் பெரிதாகி வெள்ளம் புரண்டோடும் மலையாறுகளாயின, இவை ஓடும் போது மண்ணரித்துப் போன பள்ளங்களில் பேரிரைச்சல் எழுந்தது.

அனேகமாக அதுதான் என் இளம் பருவத்தின் முதல் வசந்தமாயிருந்திருக்க வேண்டும். எது எப்படியிருந்தாலும், அந்த வசந்தம் முந்தைய வசந்தங்களை விட அழகான

தாக எனக்குப் பட்டது. எங்களுடைய பள்ளிக்கூடம் இருந்த குன்றிலிருந்து பார்த்த பொழுது அற்புதமான வசந்தகாலத்து பூமிகண்களுக்குத் தெரிந்தது. மலைகளிலிருந்து பூமி ஏதோ கைகளை அகல விரித்தபடி ஓடி வருவதைப் போலிருந்தது, அதனால் நிற்க முடியாதபடி சூரியனும் எளிய கற்பனை புகைமூட்டமும் படிந்து நிற்கும் ஸ்டெப்பியின் மின்னும் வெண்ணிற தொடுவானம் வரை அது சென்றது. எங்கோ தொலை தூரத்தில் பனி உருகியதால் உண்டான சிறு ஏரிகள் நீல நிறத்தில் மின்னின, எங்கோ தொலைதூரத்தில் குதிரைகள் கனைத்தன எங்கோ தொலைதூரத்தில் நாரைகள் தம் இறக்கைகளில் வெண்ணிற மேகங்களைச் சுமந்தபடியே வானில் பறந்தன. அந்த நாரைகள் எங்கிருந்து பறந்து வந்தன, தமது அலுப்பூட்டும் எக்காள ஒலியால் அவை நம் இதயங்களை எங்கு அழைக்கின்றன?..

வசந்தம் பிறந்ததையடுத்து எங்கள் மகிழ்ச்சி கரை புரண்டோடியது. நாங்கள் விதவிதமான விளையாட்டுகளைக் கண்டு பிடித்து விளையாடினோம், காரணமின்றியே சிரித்தோம், பாடங்கள் முடிந்ததும் பள்ளியிலிருந்து கிராமம் வரை கூச்சலிட்டுக் கொண்டே ஓடினோம். இது என் சித்திக்குப் பிடிக்கவில்லை, சந்தர்ப்பம் கிடைத்த போதெல்லாம் என்னைத் திட்டினாள்:

“என்னடி முட்டாள் பெண்ணே சும்மா எ

மடிக்கறே? உனக்கென்ன வேலையா இல்ல, பொம்பளப் பசங்களோடே சேந்து கொட்ட மடிக்கறே. உன் வயசுலே நல்ல பொண்ணுங்க எப்பவோ கல்யாணம் செஞ்சுக்கிட்டு குழந்தையும் குட்டியுமா இருக்காங்க, நீ என்டான்னா... பள்ளிக்கூடம் போறேன்னு வேடிக்க காட்டறே... இரு, இரு, உன்ன ஒரு வழி பன்றேன்...”

உண்மையில், சித்தியின் இத்தகைய மிரட்டல்களை நான் பெரிதாக மதிக்கவில்லை. அவள்தான் வாழ்க்கை பூராவும் திட்டுகிறாளே, எனவே ஒன்றும் புதிதல்ல. நான் கொட்டமடிப்பதாகச் சொன்னது முழுக்க முழுக்க நீதிக்குப் புறம்பானது. நான் அந்த வசந்தகாலத்தில் சற்று வளர்ந்திருந்தேன், அவ்வளவுதான்.

“நீ ஒரு பரட்டைத் தலைச் சிறுமி,” சிரித்தார் துய்ஷேன். “போதாதற்கு உன் தலை வேறு செம்பட்டை.”

அவர் இப்படிக் கூறியதில் எனக்குச் சிறிது கூட வருத்தமில்லை. நான் பரட்டைத் தலைச் சிறுமிதான், ஆனால் எனக்குத் தலை ஒன்றும் செம்பட்டையல்ல என்று எனக்குள்ளாகச் சொல்லிக் கொண்டேன். நான் வளர்ந்து பெரியவளாகி, உண்மையில் மணப்பெண்ணானதும் நான் இப்படியா இருப்பேன்? நான் அப்போது எவ்வளவு அழகான வளாயிருக்கிறேன் என்று சித்தி பார்க்கட்டும். எனக்கு ஒளிவு மறைவற்ற பார்வை,

என் கண்கள் நட்சத்திரங்களைப் போல
மின்னுகின்றன என்றார் துய்ஷேன்.

ஒரு நாள் நான் பள்ளியிலிருந்து வீட்டிற்கு ஓடி வந்த போது, முற்றத்தில் ஏதோ இரண்டு குதிரைகள் நின்றன. குதிரைச் சேணங்களைப் பார்த்தால் அவற்றின் மீது வந்தவர்கள் மலையிலிருந்து வந்திருக்க வேண்டும் என்று பட்டது. முன்னர் கூட சந்தையிலிருந்தோ மாவரைக்கும் மில்லிருந்தோ திரும்பிய பொழுது அவர்கள் இங்கு வந்ததுண்டு.

வாசலில் நுழையும் பொழுதே சித்தியின் செயற்கையான சிரிப்பு என் காதில் நாராசமாகப் பாய்ந்தது: “என்னப்பா மருமகனே, நீ ரொம்பத்தான் சங்கடப்படாதே. இந்தப் பறவை உன் கைல கெடச்சப்புறம் நீ எனக்கு நன்றி சொல்லுவே. ஹி ஹி ஹி!” அதற்குப் பதிலாக ஆமாம் ஆமாம் என்ற ஆமோதிப்புக் குரல்களும் இடி இடி யென்ற சிரிப்பும் கேட்டன. நான் கதவருகே வந்ததும் எல்லோரும் உடனே மௌனமாயினர். துணி விரிக்கப்பட்டிருந்த சிறு மெத்தையின் முன் சிவந்த முகத்தையுடைய ஒருவன் சோகமாகக் கட்டையைப் போல் உட்கார்ந்திருந்தான். வியர்வை ததும்பிய நெற்றியின் மீது சரிந்திருந்த நரித் தொப்பியின் ஊடாக சாய்வான பார்வையை என் மேல் செலுத்திய அவன் சிறிது இருமி விட்டு, கண்களைச் சாய்த்துக் கொண்டான்.

“என்ன மகளே, வந்திட்டாயா, வாம்மா கண்ணே, உள்ளே வா!” அன்பான குரலில் இளித்தபடியே என்னை வரவேற்றாள் சித்தி.

சிற்றப்பாவும் சிறு மெத்தையின் ஓரத்தில் எனக்குத் தெரியாத யாரோ ஒருவருடன் அமர்ந்திருந்தார். அவர்கள் வோட்கா மதுபானம் அருந்தியபடி; இறைச்சியை சாப்பிட்டுக் கொண்டே சீட்டு விளையாடினர். இரண்டு பேரும் குடிபோதையிலிருந்தனர், அவர்கள் சீட்டுகளைக் கீழே இறக்கிய பொழுது அவர்களுடைய தலைகள் விசித்திரமாக ஆடின.

எங்களுடைய சாம்பல் பூனை மெத்தை விரிப்பின் மீது ஏறப் பார்த்தது. ஆனால் அந்தச் சிவப்பு முகத்தான் தன் கை விரலால் அதன் தலையில் அடித்த அடியில் அது பயங்கரமாகக் கத்தி விட்டு ஒரு பக்கமாகத் துள்ளி விலகி, மூலையில் போய் பதுங்கிக் கொண்டது. அதற்கு எவ்வளவு வலித்திருக்கும் தெரியுமா! எனக்கு அங்கிருந்து போக வேண்டும் போலிருந்தது. ஆனால் எப்படிப் போவது என்றுதான் தெரியவில்லை. அப்போது சித்தி என் உதவிக்கு வந்தாள்.

“மகளே, அங்க பாத்திரத்லே சாப்பாடு வச்சிருக்கேன், சூடு ஆறிப் போவதற்குள்ள, போய் சாப்பிடும்மா,” என்றாள் அவள்.

நான் அங்கிருந்து நகர்ந்தேன். ஆனால் என் சித்தியின் நடத்தை எனக்கு மிகவும்

பிடிக்கவில்லை. என் மனது நிம்மதியற்று அடித்துக் கொண்டது. என்னையறியாமலே யே நான் எச்சரிக்கையானேன்.

சுமார் இரண்டு மணி நேரங் கழித்து, அவர்கள் குதிரைகளில் ஏறி மலைக்கு புறப் பட்டுச் சென்றனர். உடனேயே சித்தியின் வழக்கமான வசவுகள் ஆரம்பமாயின, என் மனதும் அமைதியானது. “சரி, சரி, அவள் குடிபோதையினால்தான் அவ்வளவு அன்பா னவளாய் இருந்திருக்கிறாள்,” என்று நான் முடிவு செய்துகொண்டேன்.

அதற்குப் பின் ஒரு நாள் சைக்கால் பாட்டி எங்கள் வீட்டிற்கு வந்தாள். நான் முற்றத் தில் இருந்தாலும் அவள் சொன்னது காதில் விழுந்தது:

“நீ என்ன, உனக்குப் புண்ணியமா போ கட்டும்! நீ அவள அழிச்சிடுவே.”

சித்தியும் சைக்கால் பாட்டியும் ஒருவர் பேச்சில் ஒருவர் குறுக்கிட்டபடியே எதைப் பற்றியோ காரசாரமாக விவாதித்தனர். பிறகு பாட்டி மிகவும் கோபத்தோடு புறப் பட்டுச் சென்றாள். போகும் போது என்னை கோபமாக, அதே சமயம் பரிதாபமாகப் பார்த்துவிட்டு மௌனமாக வெளியேறி னாள். எனக்கு ஒரே குழப்பமாயிருந்தது. அவள் ஏன் என்னை அப்படிப் பார்த்தாள், என்ன அவளுக்கு என்னிடத்தில் பிடிக்கவில்லை?

மறு நாள் பள்ளியில் துய்ஷேனின் முகம்

இருண்டிருப்பதையும், அவர் ஏதோ கவலையோடிருப்பதையும், அதை வெளிக்காட்டாமலிருக்க முயலுவதையும் நான் உடனேயே கவனித்துவிட்டேன். அவர் ஏனோ என்பக்கமே திரும்பாததையும் கவனித்தேன். பாடங்கள் முடிந்து நாங்களனைவரும் கும்பலாகப் பள்ளியிலிருந்து வெளியேறியதும் துய்ஷேன் என்னைக் கூப்பிட்டார்:

“அல்தினாய், நில்.” என்னை நெருங்கி வந்த துய்ஷேன் என் கண்களையே உற்று நோக்கி விட்டு, என் தோளில் கை வைத்தார். “நீ வீட்டிற்குப் போக வேண்டாம். என்ன, அல்தினாய், நான் சொல்றது புரிஞ்சுதா?”

நான் அச்சத்தால் உறைந்து போனேன். என் விஷயமாக சித்தி என்ன திட்டமிட்டிருக்கிறாள் என்பது அப்போதுதான் எனக்குப் புரிந்தது.

“உனக்கு நான் பொறுப்பு,” என்றார் துய்ஷேன். “இப்போதைக்கு நீ எங்கள் வீட்டில் இரு. என்னை விட்டு நீண்ட தூரம் தனியாகப் போகாதே.”

அனேகமாக என் முகம் இருண்டிருக்க வேண்டும். என் முகவாய்க் கட்டையைக் கையில் பிடித்து நிமிர்த்தி என் கண்களையே பார்த்துவிட்டு வழக்கம் போல் சிரித்தார் துய்ஷேன்.

“அல்தினாய், நீ பயப்படாதே!” அவர் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னார். “நான்

உன்னுடன் இருக்கும் போது நீ யாரைக்
 கண்டும் அஞ்ச வேண்டாம். வழக்கம் போல்
 பள்ளிக்கூடத்துக்கு வா, படி, வேறெதைப்
 பத்தியும் யோசிக்காதே... நீ எப்படிப்பட்ட
 கோழைன்னுதான் எனக்குத் தெரியுமே...
 ஆமா, உனக்கு ரொம்ப நாளா ஒன்னு சொல்
 லனுன்னு இருந்தேன்.''' அனேகமாக, ஏதோ
 சிரிப்பான ஒன்று நினைவிற்கு வந்திருக்க
 வேண்டும், அவர் மீண்டும் சிரித்தார். 'அன்
 னைக்கு கர்தன்பாய் சீக்கிரமே புறப்பட்டு
 எங்கோ போனாரே நினைவிருக்கா? பாத்தா,
 யாரைத் தெரியுமா கூட்டிட்டு வந்தார்,
 மந்திரம் போடும் ஐய்னாக் பாட்டியை கூட்
 டிட்டு வந்தார். 'எதுக்காக?' அப்படின்னு
 கேட்டேன். 'மந்திரிக்கட்டும், இல்லாட்டி
 அல்தினாயின் நெஞ்சு வலி போகாது,' அப்
 படிங்கறார். நான் சொன்னேன்: 'அவள
 வீட்டை விட்டு வெளியே அனுப்புங்க. இல்
 லாட்டி ஓர் ஆட்ட இழக்கனும். நாம ஒன்
 னும் பணக்காரங்க இல்ல. குதிரய கொடுக்க
 முடியாது, ஏற்கெனவே அத ஓநாய்களுக்கு
 பலி கொடுத்தாச்சு...' நீ அப்ப தூங்கி
 கிட்டு இருந்தே. அப்படி ஒருவழியா நான்
 அவள வெளியே அனுப்பிச்சேன். கர்தன்
 பாய் அதுக்கப்பறம் ஒரு வாரம் என் மேலே
 கோச்சுக்கிட்டு பேசாம இருந்தார். 'நீ வய
 தான என்ன சங்கடத்லே மாட்டி விட்டுட்
 டே,' என்றார். என்ன இருந்தாலும் அவங்க
 நல்ல தாத்தா, பாட்டிங்க, அவங்க கிட்ட

ஓர் அசாதாரண அன்பு இருக்கு. சாரி, இப்ப வா, வீட்டுக்குப் போகலாம், அல்தினாய்...’’

ஆசிரியரைத் தேவையில்லாமல் சங்கடத் திற்கு உள்ளாக்கக் கூடாது என்பதற்காக என்னை நானே கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள எவ்வளவோ முயன்றும் கவலைகள் என்னை விட்டு அகலவேயில்லை. ஏனெனில் என் சித்தி எப்போது வேண்டுமானாலும் வந்து என்னை வலுக்கட்டாயமாகத் தூக்கிச் செல்ல முடியும். பிறகு அவர்கள் என்னை என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வார்கள், கிராமத்தில் யாராலும் அதைத் தடுக்க முடியாது. நான் இரவு பூராவும் தூங்கவில்லை, கேடு எப்போது வருமென்று காத்திருந்தேன்.

துய்ஷேனுக்கு என் நிலை நன்கு புரிந்தது. ஒருவேளை கெட்ட சிந்தனைகளிலிருந்து என் கவனத்தைத் திருப்புவதற்காகவோ என்னவோ மறுநாள் அவர் இரண்டு மரக் கன்றுகளைப் பள்ளிக்கு எடுத்துவந்தார். பாடங்கள் முடிந்ததும் என் கையைப் பிடித்து ஒரு பக்கமாக அழைத்துச் சென்றார்.

“அல்தினாய், இப்ப நாம இரண்டு பேரும் சேந்து ஒரு காரியம் செய்வோம்,’’ ரகசியப் புன்முறுவலுடன் கூறினார் அவர். “இதோ இந்த பாப்ளார் மரக் கன்றுகளை நான் உனக்காகக் கொண்டுவந்தேன். நாம இப்ப அவற்றை நடுவோம். அந்த மரக் கன்றுகள் வளர்ந்து பெரிய மரங்களாவதற்

குள்ளாக நீயும் வளர்ந்து நல்ல பெரிய பொண்ணாயிடுவே. உனக்கு நல்ல மனசு, நீ புத்திசாலி. நீ ஒரு விஞ்ஞானியாகப் போறேன்னுதான் எனக்கு எப்பவுமே படுத்து. நான் அத நம்பறேன், நீ வேனா பாரேன், அப்படி உன் தலைலேயே எழுதியிருக்கு. நீ இப்ப இந்த பாப்ளார் மரக் கன்றுகளைப் போலவே சின்னஞ்சிறியவ, இளந் தளிர். வா, அல்தினாய், நம் கையாலே இந்த கன்றுகளை நடுவோம். கண்மணியே, நீ நல்லா படிச்சு, சந்தோஷமா இருக்கணும்...’’

அந்த இளம், மங்கிய நீலநிற பாப்ளார் மரக் கன்றுகளுக்கு என் உயரம் தான் இருந்தது. பள்ளிக்கு அருகில் அவற்றை நாங்கள் நட்பு பொழுது, மலையடிவாரத்திலிருந்து காற்று வீசியது, சின்னஞ்சிறு துளிர் இலைகள் ஏதோ உயிர் பெற்று எழுந்ததைப் போல் முதன் முதலாக காற்றில் அசைந்தன. இலைகள் சலசலவென்று ஆடி பாப்ளார் மரக் கன்றுகளும் காற்றில் மெதுவாக ஆடின...

“பாத்தியா, எவ்வளவு நல்லா இருக்கு!” பின்புறமாக நகர்ந்தபடியே துய்ஷேன் கூறினார். “இப்ப அதோ அந்த நீருற்றிலிருந்து இங்க தண்ணி வரமாதிரி ஒரு சின்ன கால்வாய் அமைப்போம். அப்புறம் பாரேன், இவை எவ்வளவு அழகான பாப்ளார் மரங்களா வளரப் போகுதுன்னு! இவை இங்க குன்றின் மேலே இரண்டு சகோதரர்களைப்

போல அருகருகே நிற்கும். இவற்றை எங்க யிருந்து பாத்தாலும் நல்லா தெரியும், நல்ல வங்களுக்கு எப்பவும் இவை மகிழ்ச்சி தரும். அப்ப வாழ்க்கையும் வேற மாதிரியா இருக்கும், அல்தினாய். நல்லது எல்லாம் இன்னமும் எவ்வளவோ வர இருக்கு...’’

துய்ஷேனின் நல்லெண்ணம் என்னை எப்படி நெகிழ்ச்சி செய்தது என்பதை ஓரள விற்காவது விளக்க இன்று கூட என்னால் வார்த்தைகளைக் கண்டுபிடிக்க இயலவில்லை. அன்று நான் வெறுமனே நின்று அவரை அப்படியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவருடைய முகத்தில் எப்படிப்பட்டதொரு ஒளி வீசுகிறது, அவருடைய கண்களில் எவ்வளவு மென்மையும் அன்பும் ஜொலிக்கின்றன என்பதை ஏதோ அப்போதுதான் முதன் முதலாகப் பார்த்ததைப் போல், அவருடைய கரங்கள் வேலை செய்யும் பொழுது எவ்வளவு வலிவானவை, நளிளமானவை, மனதிற்கு இதமளிக்கும் அவருடைய புன்னகை எப்படிக் கள்ளங்கபடமற்றது என்பதெல்லாம் ஏதோ முன்னர் தெரியாததைப் போல் நான் அவரைப் பார்த்தேன். எனக்கு முன்பின் தெரியாத உலகத்திலிருந்து நான் முன்பின் அறியா ஒரு புதிய உணர்வு என் உள்ளத்தில் பீறிட்டுக் கிளம்பியது. ‘‘ அன்புள்ள ஆசிரியரே, நீங்கள் இப்படி அன்பானவராயிருப்பதற்காக உங்களுக்கு நன்றி... நான் உங்களைக் கட்டிப்பிடித்து முத்தமிட விரும்பு

கிறேன்!” என்று சொல்வதற்காக நான்
 மானசீகமாக துய்ஷேனை நோக்கிப் பாய்ந்
 தேன். ஆனால் எனக்குத் துணிவு வரவில்
 லை, எனக்கு அப்படிச் சொல்ல வெட்கமா
 யிருந்தது. ஒருவேளை வெட்கத்தை விட்டுச்
 சொல்லியிருக்க வேண்டுமோ...

அன்று தூய வானத்தின் கீழ், பசுமை
 படரும் வசந்தகால மலையடிவாரம் சுற்றி
 லும் இருக்க குன்றின் மீது நின்றபடியே
 நாங்கள் இருவரும் அவரவர் கனவுலகில்
 மூழ்கியிருந்தோம். அத்தருணத்தில் நான்
 என்னை எதிர்நோக்கியிருந்த அபாயத்தை
 முற்றிலுமாக மறந்து விட்டேன். நாளை
 எனக்கு என்ன நடக்கும், ஏன் இரண்டு நாள்
 களாக என் சித்தி என்னைத் தேடவில்லை
 என்று நான் யேசித்துப் பார்க்கவேயில்லை.
 ஒருவேளை அவர்கள் என்னைப் பற்றி
 மறந்து விட்டார்களோ, ஒருவேளை என்
 னை நிம்மதியாக விட்டு விடுவதென்று
 முடிவு செய்து விட்டார்களோ? ஆனால் துய்
 ஷேன் அதைப் பற்றியெல்லாம் யோசித்
 தார் என்று தெரிந்தது.

“நீ ரொம்ப சோகப்படாதே, அல்தி
 னாய், ஒரு வழி கண்டுபிடிப்போம்,” என்று
 நாங்கள் கிராமத்திற்குத் திரும்பிய பொழுது
 அவர் கூறினார். “நாளை மறுநாள் நான்
 மாவட்டத் தலைநகருக்குப் போறேன்.
 அங்க உன்னப் பத்தி பேசறேன். ஒருவேளை
 உன்ன நகரத்துக்கு படிக்க அனுப்ப ஏற்பாடு

செஞ்சாலும் செய்வேன். நீ போறீயா?’’

“நீங்க சொல்றபடி செய்வேன்,’’ என் றேன் நான்.

நகரம் என்றால் என்னவென்றே எனக் குத் தெரியாவிட்டாலும், நகர வாழ்க்கை யைப் பற்றிய கற்பனையில் மூழ்க துய் ஷேனின் வார்த்தைகளே போதுமானவை யாக இருந்தன. சில சமயம் புதிய இடத்தில் என்ன நடக்குமோ என்பதை நினைத்து பயந்தேன், சில சமயம், இல்லை, எப்படி யும் போவது என்று முடிவு செய்தேன்— சுருங்கக் கூறின் நகரம் இப்போது என் சிந்தனையை விட்டு அகலவேயில்லை.

மறுநாளும் பள்ளியில் அதைப் பற்றியே —நகரத்தில் யார் வீட்டில், எங்கு வாழு வேன் என்றெல்லாம்—யோசித்தேன். யாரா வது இடம் தந்தால் அவர்களுக்காக விறகு வெட்டுவேன், தண்ணீர் கொண்டுவருவேன், துணி துவைப்பேன், அவர்கள் சொல்வதை யெல்லாம் செய்வேன். இப்படியாக நான் பாட வேளையில் உட்கார்ந்து யோசித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது, எங்களுடைய இடிந்த பள்ளிச் சுவருக்கு அப்பாலிருந்து திடீரென்று காதில் விழுந்த குதிரைகளின் குளம்படிச் சத்தம் என்னைத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. அது அந்த அளவிற்குத் திடீ ரெனக் கேட்டதாலும், குதிரைகள் அப்படிப் பாய்ந்து வந்ததாலும் ஏதோ எங்களுடைய பள்ளிக்கூடத்தையே துவம்சம் செய்துவிடு

வார்கள் போலிருந்தது. நாங்களனைவரும் உஷாராகி சிலைகளைப் போல் அசையாமல் அமர்ந்திருந்தோம்.

“கவனத்த திசை திருப்பாம, உங்க வேலைகள் கவனியுங்க,” விரைவாகச் சொன்னார் துய்ஷேன்.

அப்போது கதவு பபாரென்ற ஓசையுடன் திறந்தது, அங்கே வாசலில் என் சித்தி நின்றாள். அவள் கோபமூட்டும் வன்மப் புன்னகையுடன் காணப்பட்டாள். துய்ஷேன் கதவை நோக்கி வந்தார்:

“உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?”

“உனக்கும் அதுக்கும் சம்பந்தமில்ல. என்னோட பொண்ண கல்யாணம் செஞ்சு தரப் போறேன். ஏய், அனாதையே!” சித்தி என்னை நோக்கி வர, துய்ஷேன் அவள் பாதையில் குறுக்கிட்டார்.

“இங்க பள்ளிக்கூடச் சிறுமிகள்தான் இருக்காங்க, யாருக்கும் கல்யாண வயசு வரலே!” உறுதியோடு, அமைதியாகச் சொன்னார் துய்ஷேன்.

“பாப்போம், பாப்போம். என்னப்பா, பிடிங்க அவள, இழுத்துட்டு வாங்க அந்தக் குட்டிய!”

குதிரையில் உட்கார்ந்திருந்த ஒருவனைப் பார்த்து சித்தி சைகை செய்தாள். அது அந்த நரித் தொப்பியணிந்த சிவப்பு முகத்தையுடைய அதே ஆள்தான். அவனுக்குப் பின் கனமான கம்புகளைக் கையிலேந்தியபடி

இன்னும் இருவர் குதிரைகளிலிருந்து இறங்கி வந்தனர்.

ஆசிரியர் இடத்தை விட்டு அசையவில்லை.

“அட கேடு கெட்ட நாயே, நீ என்ன மத்த பொண்ணுங்கள் பொண்டாட்டியாட்டம் நடத்தறே? எங்கே, இடத்த விட்டு நகரு!”

சிவப்பு முகத்தான் கரடியைப் போல்துய்ஷேன் மீது பாய்ந்தான்.

“உள்ளே வர உங்களுக்கு உரிமையில்லை, இது பள்ளிக்கூடம்,” கதவு சட்டத்தை உறுதியாகப் பற்றி நின்றபடியே கூறினார் துய்ஷேன்.

“நான்தான் சொன்னேனே!” கிரீச்சிட்டாள் சித்தி. “அவன் எப்போதோ அவனை வசீகரித்து விட்டான். அந்தக் குட்டிப் பொண்ண சும்மா அனுபவிச்சிட்டு இருக்கான்.”

“உன் பள்ளிக்கூடம் என் கால் தூசிக்கு சமம்,” சிவப்பு முகத்தான் சவுக்கை ஆட்டியபடியே பாய்ந்தான்.

ஆனால் துய்ஷேன் அவனை முந்திக் கொண்டார். அவர் பலத்தையெல்லாம் திரட்டி அவனுடைய வயிற்றில் காலால் உதைத்ததில் அவன் ஓவென்று கத்தியபடி கீழே விழுந்தான். உடனே மற்ற இருவரும் கம்புகளுடன் ஆசிரியர் மீது பாய்ந்தனர். மற்ற குழந்தைகள் அலறியபடியே என்னிடம்

ஓடி வந்தனர். அடி தாளாமல் கதவில் பிளவுகள் ஏற்பட்டன. என்னுடன் ஓட்டிக்கொண்ட சிறு குழந்தைகளை அழைத்துக் கொண்டு, சண்டைபோட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களிடம் பாய்ந்தேன்.

“ஆசிரியரை விடுங்க! அடிக்காதீங்க! இதோ நான் இருக்கேன், என்ன கூட்டிட்டுப் போங்க, ஆசிரியரை மட்டும் அடிக்காதீங்க!”

துய்ஷேன் திரும்பிப் பார்த்தார். அவர் உடல் முழுவதும் ரத்தம், அவரைப் பார்க்கவே பயங்கரமாய் இருந்தது, அவர் கடுங்கோபத்துடன் காணப்பட்டார். தரையில் கிடந்த பலகையை எடுத்து ஆட்டியபடியே கத்தினார்:

“குழந்தைகளே, கிராமத்துக்கு ஓடுங்க! அல்தினாய், ஓடு!” கத்திய கத்தலில் அவருக்குப் புரையேறியது.

அவர் கையை அடித்து உடைத்தனர். அதை மார்போடு சேர்த்து வைத்தபடி துய்ஷேன் பின்வாங்கினார், அவர்களோ ஒன்றும் செய்ய இயலா நிலையிலிருந்த அவரை வெறி மாடுகள் மாதிரி அடிக்க ஆரம்பித்தனர்.

“அடி! அடி! பின்னாடியிருந்து தலையில் அடி! ஒரேயடியாக அடிச்சுக் கொல்!”

மூர்க்கத்தின் உச்சக் கட்டத்திலிருந்து சித்தி சிவப்பு முகத்தானுடன் என்னருகே விரைந்து வந்தாள். அவர்கள் என் பின்னலால் கழுத்தைக் கட்டி, வாசலை நோக்கி

இழுத்துச் சென்றனர். என் பலத்தையெல்லாம் திரட்டி நான் விடுபடப் பார்த்தேன், கத்திக் கொண்டிருந்த குழந்தைகள் ஒரு நொடிப் பொழுது கண்களில் பட்டனர், சுவரருகே இருண்ட இரத்தம் உடல் முழுவதும் தெளித்த நிலையில் துய்ஷேன் தெரிந்தார்.

“ஓ, ஆசிரியரே!”

ஆனால் துய்ஷேன் எனக்கு எவ்விதத்திலும் உதவ முடியாத நிலையிலிருந்தார். அவர் குடிபோதையிலிருப்பவனைப் போல தள்ளாடியபடியே கொலைபாதகர்களின் அடிகளைத் தாங்கிக்கொண்டு நின்றார். ஆடிய தலையை உயர்த்த அவர் முயன்றார், அவர்களோ அவரை மேலும் மேலும் அடித்தனர். என்னைத் தரையில் தள்ளி கைகளைப் பின்புறமாகக் கட்டிப்போட்டனர். அந்த நேரத்தில் துய்ஷேன் கீழே விழுந்தார்.

“ஓ, ஆசிரியரே!”

என் வாயை மூடி என்னை குதிரை மேல் தூக்கிப் போட்டனர்.

சிவப்பு முகத்தான் ஏற்கெனவே குதிரை மீதிருந்தான். அவன் கைகளாலும் மார்பாலும் என்னைப் பிடித்து அழுத்தினான். துய்ஷேனை அடித்துக் கொண்டிருந்த மற்ற இருவரும் குதிரைகள் மீது பாய்ந்தேறினர், சித்தி அருகில் ஓடி வந்தபடியே என் தலையில் குத்தினாள்:

“வேணும், உனக்கு நல்லா வேணும்! நான் உன்னை எப்படி வழியனுப்பறேன் பாத்தியா! உன்னோட ஆசிரியருக்கும் ஒரு முடிவு கட்டியாச்சு...”

ஆனால் அது இன்னமும் முடிவாக இருக்கவில்லை. திடீரென்று பின்னாலிருந்து என்ன செய்வதென்றே தெரியாத தொணியில் ஒரு குரல் கேட்டது:

“அல்-தி-னாய்!”

குதிரையிலிருந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்த என் தலையைக் கஷ்டப்பட்டு உயர்த்திப் பார்த்தேன். எங்கள் பின் துய்ஷேன் ஓடிவந்து கொண்டிருந்தார். பாதி உயிர் போகுமளவிற்கு அடிபட்டிருந்த அவர் ரத்தம் சொட்டச் சொட்ட, கையில் ஒரு கூழாங்கல்லுடன் ஓடிவந்தார். அவருக்குப் பின் எங்கள் வகுப்பு முழுவதும் அழுதுகொண்டு, கத்திக்கொண்டு ஓடிவந்தது.

“ஏ மிருகங்களே! நில்லுங்க! அவளை விடுங்க! அல்தினாய்!” எங்களை எட்டிப் பிடித்த அவர் கத்தினார்.

அவர்கள் நின்றனர், அந்த இருவரும் தம் குதிரைகளில் அமர்ந்தபடியே துய்ஷேனைச் சுற்றி வளைத்தனர். உடைந்த கை இடையூறு செய்யாமலிருப்பதற்காகச் சட்டைக் கையைப் பற்களாள் கடித்தபடியே துய்ஷேன் குறிபார்த்து கல்லையெறிந்தார், ஆனால் கல் தவறியது. அப்போது அந்த இருவரும் கம்புகளால் இரண்டு முறை ஆசிரிய

ரை அடித்து குட்டையில் தள்ளினார். எனக்கு கண்கள் இருட்டிக்கொண்டு வந்தன, எங்கள் வகுப்புக் குழந்தைகள் ஆசிரியரை நெருங்கி வந்து, பேரச்சத்தில் அவரருகே அப்படியே வாயடைத்து நிற்பதை மட்டும் கடைசியாகப் பார்த்தேன்.

எப்படி, எங்கு என்னகைக் கொண்டுவந்தார்கள் என்பது நினைவில் இல்லை. ஒரு கூடாரத்தில் நான் கண் விழித்தேன். கூடாரத்தின் நடுவிலிருந்த ஓட்டை வழியே பார்த்த போது அமைதியான, எவ்விதக் கவலையுமற்ற முன்னிரவு நட்சத்திரங்கள் தெரிந்தன. அருகே எங்கோ ஆறு ஓடும் சத்தம் கேட்டது, ஆட்டு மந்தைகளைக் காவல்காக்கும் இரவு நேர இடையர்களின் பேச்சுக் குரல்கள் காதில் விழுந்தன. அணைந்து போன நெருப்பின் முன் மரக்கட்டையைப் போல ஓட்டியுலர்ந்த, கடுகடுப்பான, முதிய பெண்ணொருத்தி உட்கார்ந்திருந்தாள். அவளுடைய முகம் தரையைப் போல் இருண்டிருந்தது. நான் தலையை வேறு பக்கம் திருப்பிக்கொண்டேன்... ஓ, என்னால் மட்டும் அவனைப் பார்வையால் கொல்ல முடிந்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்!

“ஏ கருப்பி, அவளை எழுப்பு,” சிவப்பு முகத்தான் கட்டளையிட்டான்.

அக்கருப்புப் பெண்மணி என்னை நெருங்கி வந்து தன் கரடுமுரடான, முரட்டுக்

கரத்தால் தோளைக் குலுக்கினாள்.

“அவள் சமாதானப்படுத்து, அவளுக்குப் புரிய வை. இல்லாவிட்டால், எப்படியிருந்தாலும் அவளோட அதிகம் பேச்சு கிடையாது.”

அவன் கூடாரத்தை விட்டு வெளியேறினான். கருப்புப் பெண்மணியோ இடத்தை விட்டு நகரவில்லை, ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை. ஒருவேளை அவள் ஊமையா? குளிர்ந்து போன சாம்பலைப் போன்ற மங்கிய அவள் விழிகள் உணர்ச்சியின்றி பார்த்தன. சிறு குட்டியிலிருந்தே நன்கு அடிக்கப்பட்ட சில நாய்கள் இருக்கும். கொடியவர்கள் தம் கையில் கிடைத்ததையெல்லாம் வைத்து அவற்றின் தலையில் அடிப்பார்கள், அவையும் அதற்குப் பழகிப்போகும். அவற்றின் பார்வையில் சோகமும் வெறுமையும் நிறைந்திருக்கும், பார்க்கவே பயங்கரமாய் இருக்கும். அந்தக் கறுப்புப் பெண்ணின் உயிரற்ற கண்களைப் பார்த்த பொழுது நான் வாழவில்லை, ஏதோ கல்லறையில் இருக்கின்றேன் என்ற உணர்வு ஏற்பட்டது. ஆற்றின் சத்தம் மட்டும் கேட்காமலிருந்தால் இது உண்மையென்று நம்பியிருப்பேன். தண்ணீர் மணலை அடித்துக்கொண்டு சலசலவென்று ஓடியது—அதற்குச் சுதந்திரமிருந்தது...

ஏ சித்தியே, நீயும் உன் இருண்ட மனதும் ஒழிஞ்சு போங்க! என் கண்ணீரும் ரத்தமும்

உன்னை மூச்சுத் திணற வைக்கட்டும்!.. அன்றிரவு, எனது பதினைந்தாவது வயதில் கற்பைப் பறிகொடுத்தேன்... அந்தப் பாதகனின் குழந்தைகளை விட நான் சிறியவளாயிருந்தேன்...

மூன்றாவது இரவில், என்ன நடந்தாலும் சரி தப்பியோடுவதென்று முடிவு செய்தேன். நான் வழியில் தொலைந்து போனாலும், என்னைத் துரத்திவந்து பிடித்தாலும், என்னவானாலும் சரி, ஆனால் துய்ஷேனைப் போல் நான் கடைசி மூச்சு உள்ள வரை போராடப் போகிறேன்.

நான் சத்தமின்றியே இருட்டில் வாசலை நோக்கிச் சென்று, கதவைத் தடவிப் பார்த்தேன்; ரோமக் கயிற்றால் கதவு இறுக மூடப்பட்டிருந்தது. அந்தச் சிக்கலான முடிச்சுகளை இருட்டில் அவிழ்ப்பது இயலாத காரியம். அப்போது, கூடாரத்தின் அடிப்பகுதியைத் தூக்கி அதன் வழியே எப்படியாவது ஊர்ந்து செல்லலாமென்று பார்த்தேன். எவ்வளவோ முயன்றும் என்னால் ஒன்றும் முடியவில்லை, கூடாரம் வெளியிலிருந்தும் கயிற்றால் தரையுடன் இழுத்துக் கட்டப்பட்டிருந்தது.

ஏதாவது கூர்மையான பொருளைக் கண்டெடுத்து கதவிலிருந்த கயிற்றை அறுப்பதுதான் ஒரே வழியாயிருந்தது. நான் சுற்றும் முற்றும் தேடிப் பார்த்தேன், சிறு மரக் குச்சியைத் தவிர வேறொன்றும் கிடைக்க

வில்லை. வெறுப்பில், கூடாரத்தின் தரையைத் தோண்ட ஆரம்பித்தேன். அது ஒரு நம்பிக்கையற்ற முயற்சியாயிருந்தது, ஆனால் நான் என்ன செய்கிறேன் என்றே யோசிக்கவில்லை. ஒரேயொரு ஆற்றொணா சிந்தனை மட்டுமே மனதிலிருந்தது—இங்கிருந்து தப்பி யோட வேண்டும் அல்லது செத்துமடிய வேண்டும், அவனுடைய போதைக் குறட்டை மட்டும் காதில் விழக் கூடாது, இங்கே தங்க மட்டும் கூடாது, செத்தால்—சுதந்திரத்தில் சண்டையிட்டுச் சாக வேண்டும், அடங்கி மட்டும் போகக் கூடாது!

தக்கோல்—இரண்டாம் தாரம். ஓ, இந்தச் சொல்லை நான் எவ்வளவு வெறுக்கிறேன்! எந்த ஒரு மோசமான காலத்தில் யார்தான் இச்சொல்லை கண்டுபிடித்தார்களோ! உடலாலும் உள்ளத்தாலும் அடிமையாயிருக்கும் வலுக்கட்டாயமான இரண்டாம் தாரத்தின் நிலையை விட இழிவுகரமானது வேறொன்றும் இருக்க முடியாது. ஓ, துரதிர்ஷ்டப் பெண்களே, வசவுகளுக்கும் முரட்டுத்தனத்திற்கும் ஆளாகி, மனித மேன்மை மறுக்கப்பட்ட பெண்களே கல்லறைகளிலிருந்து எழுந்திருங்கள்! ஓ, இம்சிக்கப்பட்டவர்களே, எழுந்திருங்கள், அந்தப் பழைய நாள்களின் இருள் அஞ்சி நடுங்கி அகலட்டும்! இந்த விதியிலிருந்து மீண்டு வந்த கடைசி ஆளாகிய நான் இப்படிச் சொல்கிறேன்!

இச்சொற்களையெல்லாம் நான் உச்சரிக்க நேரிடும் என்று அந்த இரவில் எனக்குத் தெரியாது. கூடாரத்தின் தரையை நான் ஆவேசத்தோடும் எச்சரிக்கையோடும் தோண்டிக் கொண்டிருந்தேன். தரை கல்லைப் போல் இறுகியிருந்தது. நகத்தால் நான் தோண்டியதில் விரல்களில் ரத்தம் வடிந்தது. கூடாரத்திற்கு வெளியே கையை நீட்டும் அளவிற்கு இடம் ஏற்பட்ட போது விடிய ஆரம்பிபுந்தது. நாய்கள் குரைக்க ஆரம்பித்தன, பக்கத்தில் மக்கள் எழுந்திருக்கலாயினர். குதிரைகள் கூட்டங் கூட்டமாக தண்ணீர் குடிப்பதற்காக நடந்து சென்றன, ஆடுகள் தூக்கக் கலக்கத்தில் செருமியபடியே சென்றன. பின்னர் யாரோ கூடாரத்தை நெருங்கிவந்து வெளியில் தரையோடு இழுத்துக் கட்டப்பட்டிருந்த கயிறுகளை அவிழ்க்கலாயினர், கூடாரத்தின் வெளிப்பகுதியிலிருந்த கெட்டிப் போர்வையைக் கழட்ட ஆரம்பித்தனர். மௌனமான கறுப்புப் பெண்மணிதான் இக்காரியங்களைச் செய்தாள்.

அவர்கள் வேறிடத்திற்குச் செல்லத் தயாராகின்றனர் என்று தெரிந்தது. காலை யில் அந்த இடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு முதலில் கணவாய்க்கு புதிய மேய்ச்சல் நிலத்திற்குச் செல்ல வேண்டும்; பிறகு கோடை பூராவையும் கழிக்க கணவாயைத் தாண்டி மலைகளின் மேல் உள்ளாழத்திற்குச் செல்ல

வேண்டும் என்ற பேச்சு நேற்று என் காத்தில் விழுந்தது நினைவிற்கு வந்தது. என் மனக் கவலை இன்னமும் அதிகரித்தது, ஏனெனில் அங்கிருந்து தப்பிப்பது இன்னமும் பலநூறு மடங்கு கடினம்.

தோண்டிய இடத்தில் உட்கார்ந்தபடியே இருந்த நான் இடத்தை விட்டு அசையவில்லை. நான் எதை, ஏன் மறைக்க வேண்டும்?.. கூடாரத்தின் கீழே தரை தோண்டப் பட்டிருப்பதை அக்கறப்புப் பெண்மணி பார்த்து விட்டாள், என்றாலும் ஒன்றும் சொல்லாமல் தன் வேலையைத் தொடர்ந்து செய்து கொண்டிருந்தாள். பொதுவாகவே அவள் தனக்கும் மற்ற எதற்கும் எவ்வித சம்பந்தமும் இல்லாததைப் போல், வாழ்க்கையில் எவ்வித உணர்ச்சியும் இல்லாதவளைப் போல் நடந்து கொண்டாள். அவள் தன் கணவனை எழுப்பவில்லை, புறப்படத் தயாராகத் தனக்கு உதவும்படி அவனிடம் கேட்கவில்லை. அவன் தடித்த போர்வைகளுக்குள் உறங்கிக் கொண்டிருந்தான், கரடியைப் போல் குறட்டை சத்தம் கேட்டது.

கூடாரத்தின் வெளிப்பகுதியில் போர்த்தப்பட்டிருந்த கெட்டிப் போர்வை முழுவதும் கழட்டப்பட்டது. நான் ஏதோ கூண்டில் உட்கார்ந்திருப்பதைப் போல் அதனுள் அமர்ந்திருந்தேன். ஆற்றிற்கு அப்பால் சற்று தூரத்தில் எருதுகள், குதிரைகளின் மீது ஆட்கள் சுமைகளை ஏற்றிக் கொண்

டிருந்தனர். பின்னர் எங்கிருந்தோ குதீனீர் மீது மூவர் அவர்களை அணுகி, ஏதோ கேட்டு விட்டு, எங்கள் பக்கமாக வருவதை நான்கவனித்தேன். அவர்கள் எல்லோரையும் கிளப்பி ஆழைத்துச் செல்வதற்காக வருகின்றனர் என்று முதலில் நினைத்தேன், பிறகு உற்றுப்பார்த்ததும் திடுக்கிட்டேன். அவர்களில் ஒருவர் துய்ஷேன், மற்ற இருவரும் மிஷீயா தொப்பிகளை அணிந்திருந்தனர், அவர்களுடைய மேற்கோட்டுகளில் சிவப்பு அடையாளக் கோடுகள் இருந்தன.

நான் அப்படியே அசையாமல் உட்கார்ந்திருந்தேன், என்னால் கத்தக் கூட முடியவில்லை. நான் மகிழ்ச்சியில் மூழ்கினேன்—என் ஆசிரியர் உயிரோடிருக்கின்றார்! அதே நேரம் என் மனதை வெறுமை கவ்வியது: நான் சாகடிக்கப்பட்டவள், இழிவுபடுத்தப்பட்டவள்...

துய்ஷேனின் தலையில் கட்டு போடப் பட்டிருந்தது, அவரது கையும் கட்டில் தொங்கியது. அவர் குதிரையிலிருந்து துள்ளிக் குதித்தார். காலால் கதவை எட்டி உதைத்து திறந்து கூடாரத்திற்குள் ஓடிவந்த அவர், சிவப்பு முகத்தானின் மீதிருந்த போர்வையைப் பிடுங்கினார்.

“எழுந்திரு!” பயங்கரமாகக் கத்தினார் அவர்.

அவன் தலையைத் தூக்கி, கண்களைக் கசக்கி விட்டுக்கொண்டு துய்ஷேன் மீது

பாயப் பார்த்தான். ஆனால் மிலீஷியா கைத் துப்பாக்கிகள் தன்னை நோக்கி குறிபார்ப்பதைப் கவனித்ததும் அடங்கிப் போனான். அவனுடைய கழுத்தைப் பிடித்த துய்ஷேன் ஓர் உடலுக்கு உலுக்கி, அவன் தலையைத் தன்னை நோக்கித் திருப்பினார்.

“பன்றிப் பயலே!” அவருடைய வெளியிறிய உதடுகள் முணுமுணுத்தன. “இப்ப நீ போக வேண்டிய இடத்துக்குப் போ! புறப்படு!”

அவன் கட்டுப்பட்டு புறப்பட்டான். துய்ஷேன் மீண்டும் அவன் தோளைப் பிடித்திழுத்து, அவனுடைய கண்களை உற்றுப் பார்த்து தழுதழுக்கும் குரலில் சொன்னார்:

“அவளை புல்லைப் போல் மிதித்து, அழித்து விட்டாச்சுன்னா நெனக்கறே?.. இல்லை, உன் காலம் மலையேறியாச்சு, இப்ப அவளோட காலம், உனக்கு முடிவு காலம் வந்தாச்சு!..”

சிவப்பு முகத்தானுக்குக் காலணிகளைத் தந்து அணியச் செய்தனர், கைகளைக் கட்டி குதிரை மீது ஏற்றினர். ஒரு மிலீஷியாக்காரன் குதிரையைப் பிடித்துக்கொண்டு நடக்க, இரண்டாவது மிலீஷியாக்காரன் குதிரை மீதேறி அவர்களைப் பின்தொடர்ந்தான். நான் துய்ஷேனின் குதிரை மீது அமர்ந்தேன், அவரோ என்னருகே நடந்துவந்தார்.

நாங்கள் புறப்பட்டதும் பின்புறமிருந்து ஒரு காட்டுமிராண்டித்தனமான, மனிதத்

தன்மையே அற்ற ஓர் ஓலம் கேட்டது. அந்தக் கறுப்புப் பெண்மணி எங்கள் பின் ஓடி வந்து கொண்டிருந்தாள். அவள் ஏதோ பைத்தியம் பிடித்தவளைப் போல் தன் கணவனருகே பாய்ந்து வந்து வீசிய கல் பட்டு நரித் தொப்பி கீழே விழுந்தது.

“என்னோட ரத்தத்த குடிச்சியே, கொலைகாரா!” இதயத்தைப் பிழியும் குரலில் அவள் கத்தினாள். “என்னோட வாழ்க்கைய பாழடிச்சியே, கொலைகாரா! உன்ன உயிரோட விடமாட்டேன்!”

அனேகமாக அவள் பல ஆண்டுகளாகக் குரலை உயர்த்தியிருக்கமாட்டாள். சேர்த்து வைத்திருந்தது அனைத்தும், அவளுடைய மனதில் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது அனைத்தும் இப்போது வெடித்தது. அவளுடைய கீச்சென்ற கத்தல்கள் மலைப் பாறைகளில் பட்டு எதிரொலித்தன. அவள் குதிரையின் இரண்டு பக்கமும் மாறி மாறி ஓடி வந்து, கோழையாக குனிந்து அமர்ந்திருந்த கணவன் மீது சாணத்தை, கற்களை, களிமண்ணை, கையில் கிடைத்த எல்லாவற்றையும் எடுத்து வீசி சபித்தாள்:

“உன்னோட கால் படற இடத்லே புல் கூட முளைக்கக் கூடாது! உன்னோட எலும்புகள் தரைலே கிடக்கட்டும், உன் கண்களை காக்காய்கள் கொத்தட்டும். ஓ கடவுளே, இவன இன்னொரு முறை கண் முன்னாடி காட்டாதே! என் முன்னாடியிருந்து ஒழிஞ்சு

போ, படுபாவியே ஒழிஞ்சு போ!” கத்தி முடித்த பின் மௌனமானாள், பிறகு ஒப் பாரியிட்டபடியே அங்கிருந்து நகர்ந்தாள். தன் தலைமயிர் காற்றில் பறக்க அவள் ஓடி மறைந்தாள்.

அதற்குள் அங்கு வந்த மற்றவர்கள் அவளைப் பிடிக்க தத்தம் குதிரைகளில் அவள் பின் சென்றனர்.

ஏதோ ஒரு பயங்கர கனவு முடிந்ததைப் போல் என் தலை வலித்தது. சோர்ந்து, ஓடுக்கப்பட்ட மனநிலையில் நான் குதிரை மீதமர்ந்து சென்றேன். துய்ஷேன் குதிரையின் கடிவாளக் கயிறைப் பிடித்தபடி சற்று முன்னே நடந்து சென்றார். கட்டுப்போட்ட தன் தலையை நன்கு தாழ்த்திக் குனிந்தபடியே அவர் மௌனமாக நடந்தார்.

அந்த இழிகேடான கணவாயைக் கடந்து நெடு நேரமாகியது. மிலீஷியாக்காரர்கள் நெடுந்தூரம் முன்னே சென்றுவிட்டார்கள். துய்ஷேன் குதிரையை நிறுத்தி, களைப் படைந்த கண்களால் முதல் முறையாக என்னைப் பார்த்தார்.

“அல்தினாய், என்னால் உன்னைக் காப் பாற்ற முடியவில்லை, என்ன மன்னிச்சிடு,” என்றார் அவர். பின் என் கையை எடுத்து தன் கன்னத்தில் வைத்துக்கொண்டார். “நீ என்ன மன்னிச்சா கூட என்ன நான் என்னிக் குமே மன்னிக்க மாட்டேன்...”

நான் தேம்பியபடியே குதிரையின் பிடரி

யில் சாய்ந்துகொண்டேன். துய்ஷேன் அருகில் நின்று மௌனமாக என் தலையைக் கோதி விட்டார், நான் அழுது முடியும் வரை காத்திருந்தார்.

“போதும், அல்தினாய், கிளம்பலாம்,” கடைசியில் சொன்னார் அவர். “நான் சொல்றத கேளு. முந்தா நாள் நான் மாவட்டத் தலைநகருக்குப் போயிருந்தேன். நீ நகரத்துக்குப் போய் படிக்கப் போறே. என்ன, நான் சொல்றது கேட்டுச்சா?”

சலசலவென்று ஓடிக் கொண்டிருந்த ஒரு தெளிந்த சிற்றாற்றின் அருகே நாங்கள் நின்றதும் துய்ஷேன் சொன்னார்:

“குதிரையிலிருந்து இறங்கு, அல்தினாய், போய் முகம் கழுவிக்கொள்.” அவர் பையிலிருந்து ஒரு சோப்புக் கட்டியை எடுத்துத் தந்தார். “இந்தா, அல்தினாய், தாராளமா போட்டுக்க. வேணும்னா நான் அந்த பக்கமா போய் குதிரைய புல் மேய விடுறேன், நீ ஆடைய கழட்டிட்டு ஆத்துல குளி. நடந்த தையெல்லாம் மற, அதப் பத்தியெல்லாம் எப்பவுமே நெனச்சுப் பாக்காதே. குளி, அல்தினாய், பாரம் குறையும். என்ன, சரியா?”

நான் தலையை ஆட்டினேன். துய்ஷேன் அந்த இடத்தை விட்டுச் சென்றதும் நான் ஆடைகளைக் கழட்டிவிட்டு கவனமாக ஆற்றில் இறங்கினேன். வெள்ளை, நீல, பச்சை, சிவப்புக் கற்கள் நீரடியிலிருந்து என்னைப் பார்த்தன. என் கணுக்காலில் நீலநிற நீர்

லைகள் ஓசையுடன் வந்து மோதின. கைகளில் நீரை அள்ளியள்ளி எடுத்து மார்பின் மீது தெளித்துக் கொண்டேன். குளிர்ந்த நீர் உடல் முழுவதும் பட்டது, அந்த நாள் களிலேயே முதன் முறையாக என்னையறியாமல் சிரித்தேன். ஓ, சிரிப்பது எவ்வளவு நன்றாக இருந்தது தெரியுமா! மீண்டும் மீண்டும் தண்ணீரை வாரியடித்துக் கொண்டபின், ஆழத்திற்கு மூழ்கிச் சென்றேன். நீரோட்டம் என்னை அவசர அவசரமாக ஆழமில்லாப் பகுதிக்குத் தள்ளும், நானோ எழுந்து, மீண்டும் வேகமாகப் பாய்ந்து வந்த நீரலையினுள் மூழ்குவேன்.

“ஏ தண்ணீரே, இந்த நாள்களின் அசுத்தத்தையும் மாசையும் அடித்துச்செல்! நீ எப்படித் தூய்மையாக இருக்கின்றாயோ, அதே போல் என்னையும் தூய்மையானவளாக ஆக்கு!” இப்படி முணுமுணுத்த நான், ஏன் என்று எனக்குத் தெரியாமலேயே சிரித்தேன்.

மனிதர்களின் சுவடுகள், அவர்களுக்கு நெருக்கமான, அவர்களால் மறக்க முடியாத இடங்களில் ஏன் என்றென்றைக்கும் அழியாத வையாக தங்குவதில்லை? எந்தக் காலடிப் பாதை வழியே துய்ஷேனும் நானும் மலைகளிலிருந்து திரும்பினோமோ அப்பாதையை மட்டும் என்னால் இப்போது கண்டுபிடிக்க முடிந்தால், நான் தரையில் முழங்காவிட்டு, ஆசிரியரின் காலடிச் சுவடுகளுக்கு முத்தமிடுவேன். அந்தப் பாதை என்னைப் பொறுத்த

மட்டில் வாழ்க்கைப் பாதை. அந்த நாள், அந்தக் காலடிப் பாதை, வாழ்க்கைக்கு, புதிய தன்னம்பிக்கைக்கு, புதிய எதிர்பார்ப்புகளுக்கு, வெளிச்சத்திற்கு என்னை இட்டு வந்த அந்தப் பாதை நீழி வாழட்டும்... அந்த சூரியனுக்கு, அந்தப் பூமிக்கு நன்றி...

இரண்டு நாள் கழித்து துய்ஷேன் என்னைப் புகைவண்டி நிலையத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்.

இவ்வளவு நடந்த பிறகு கிராமத்திலிருக்க நான் விரும்பவில்லை. புதிய வாழ்க்கையை புதிய இடத்தில் ஆரம்பிக்க வேண்டியிருந்தது. என் முடிவு சரியானது என்று மற்றவர்களும் கருதினர். சைக்கால் பாட்டியும் கர்தன்பாய் தாத்தாவும் என்னை வழியனுப்ப வந்தனர், அவர்கள் பதட்டத்தோடு இருந்தார்கள், சிறு குழந்தைகளைப் போல் அழுதனர், வழியில் எடுத்துச் செல்ல தின்பண்டங்களைக் கொண்டுவந்து தந்தனர். என் அண்டை அயலாரும், ஏன் வாயாடி சத்தீம்குல்லும் கூட என்னை வழியனுப்ப வந்தனர்.

“போனது போகட்டும்மா,” என்றான் அவன். “நல்லா இரும்மா. வெட்கப்படாதே, ஆசிரியர் துய்ஷேன் சொல்றபடி இரு— உனக்கு ஒன்னும் ஆகாது. எப்படியோ எங்களுக்கும் கொஞ்சம் கொஞ்சமா எல்லாம் புரிய ஆரம்பிக்குது.”

எங்கள் பள்ளிக் குழந்தைகள் நீண்ட

தூரம் குதிரை வண்டியின் பின் ஓடிவந்து,
நீண்ட நேரம் கைகளை ஆட்டி விடை
கொடுத்தனர்...

தாஷ்கண்ட் நகரிலிருந்த அனாதைக்
குழந்தை இல்லத்திற்கு அனுப்பப்பட்ட இன்
னும் சில குழந்தைகளோடு நான் சென்றேன்.
தோல் கோட்டு அணிந்திருந்த ஒரு ருஷ்யப்
பெண்மணி எங்களுக்காகப் புகைவண்டி
நிலையத்தில் காத்திருந்தாள்.

மலைகளின் ஊடே பாப்ளார் மரங்களின்
நிழல் படர்ந்த இடத்திலுள்ள அந்தச் சிறிய
புகைவண்டி நிலையத்தைக் கடந்து அதற்
குப் பின் எவ்வளவோ முறை சென்றிருக்
கிறேன். என்னுடைய இதயத்தில் பாதியை
அந்த இடத்தில் என்றென்றைக்குமாக விட்
டுச் சென்றதாகவே எனக்குப் பட்டது.

வசந்தகால மாலைப்பொழுதின் நிலை
யற்ற செந்நீல ஒளியில் ஏதோ ஒரு சோக
மும் வேதனையும் இருந்தன, எங்களுடைய
பிரிவை அந்தக் கருக்கல் இருட்டே இனம்
கண்டு கொண்டதைப் போலிருந்தது. தனக்கு
எவ்வளவு கஷ்டமாயுள்ளது, தன் இதயம்
எவ்வளவு வேதனைப்படுகிறது என்று காட்
டிக் கொள்ளாமலிருக்க துய்ஷேன் முயன்
றார், ஆனால் எனக்கு அது நன்கு புரிந்தது:
ஏனெனில் அதே போன்ற துக்கம் என்
தொண்டையை அடைத்தது. துய்ஷேன் என்
கண்களையே உற்றுப்பார்த்தார், அவரு
டைய கைகளோ என் தலையை, முகத்தை,

ஏன் என் ஆடையிலிருந்த பட்டன்களைக் கூடத் தடவிக் கொடுத்தன.

“அல்தினாய், நீ ஒருநாள் கூட, ஓரடி கூட என்னை விட்டு பிரியும்படி விட மாட்டேன்,” என்றார் அவர். “அனால் உனக்கு குறுக்கே நிற்க எனக்கு உரிமையில்லை. நீ படிக்க வேண்டும். எனக்கொன்றும் அதிகம் படிப்பறிவு கிடையாது. நீ புறப்பட்டுப் போ, அதுதான் நல்லது... நீ ஒருவேளை நல்ல ஆசிரியராகலாம், அப்போது நம் பள்ளியை நினைத்து நீ சிரிக்கலாம்... அப்படியே நடக்கட்டும்...”

தூரத்தில் ரயில் என்ஜின் எழுப்பிய சங்கொலி புகைவண்டி நிலையம் இருக்கும் கணவாய்ப் பகுதியில் பட்டு எதிரொலித்தது, புகைவண்டியின் விளக்குகள் தெரிந்தன. புகைவண்டி நிலையத்தில் சலசலப்பு தோன்றியது.

“இதோ இப்ப நீ கிளம்பப் போறே,” என்னுடைய கையை அழுத்தி, நடுங்கும் குரலில் சொன்னார் துய்ஷேன். “சந்தோஷமா இரும்மா, அல்தினாய். முக்கியமானது என்னான்னா, படி, படி...”

என்னால் ஒரு பதிலும் சொல்ல முடியவில்லை: கண்ணீர் என் தொண்டையை அடைத்தது.

“அழாதே, அல்தினாய்.” துய்ஷேன் என் கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டார். திடீரென்று நினைவிற்கு வந்தவராகக் கூறினார்: “நாம நட்டோமே பாப்ளார் மரம் கன்று

கள், அவற்றை நான் பாத்துக்கறேன். நீ பெரியவளாகி இங்கே வரும் போது அவை எவ்வளவு அழகானவையா இருக்குன்னு நீயே பார்ப்பே.”

அந்த நேரத்தில் புகைவண்டியும் வந்து சேர்ந்தது. புகைவண்டிப் பெட்டிகள் கட கடவென்ற ஓசையுடன் நின்றன.

“சரி, விடை பெறுவோம்!” என்னை இறுகக் கட்டிப் பிடித்த துய்ஷேன் என் நெற்றியில் ஆர்வத்துடன் முத்தமிட்டார். “தீர்க்காயுசா, நல்லபடியா இரு, சந்தோஷமா போய் வா, கண்ணே... பயப்படாதே, தைரியமா போ.”

புகைவண்டிப் படிக்கட்டில் தாவிடையேறிய நான் அவர் பக்கமாக தோள் வழியே திரும்பிப் பார்த்தேன். கையில் கட்டுடன், கலங்கிய கண்களுடன் எப்படி அவர் நின்றார், பின் ஏதோ என்னைத் தொட விரும்பியதைப் போல் எப்படித் தாவினார் என்பதை என்னால் என்றுமே மறக்க முடியாது. அந்த நிமிடத்தில் புகைவண்டி கிளம்பியது.

“அல்தினாய், போய் வாம்மா! போய் வா, என் கண்ணே!” கத்தினார் அவர்.

“போயிட்டு வரேன், டீச்சர்! போயிட்டு வரேன் என்னருமை ஆசிரியரே!”

துய்ஷேன் ரயில் பெட்டியருகே ஓடி வந்தார், பின்னர் பின் தங்கிய அவர், திடீரென்று பாய்ந்து, கத்தினார்:

“அல்-தி-னா-ய்!”

ஏதோ முக்கியமானதைச் சொல்ல மறந்து பின் அதை நினைத்துக் கொண்ட வரைப் போல், அதற்கு காலம் கடந்து விட்டது என்று தெரிந்த போதிலும் அவர் கத்தினார்... இதயத்தின் உள்ளேயிருந்து, மனதின் அடியாழத்திலிருந்து வந்த அக்கூக் குரல் இன்றுவரை என் காதுகளில் ரீங்கார மிடுகிறது...

புகைவண்டி சுரங்க வழியைக் கடந்து, நேராகத் திரும்பி, வேகமாகச் செல்லலாயிற்று; அது கஸாக் ஸ்டெப்பி சமவெளியின் வழியே என்னைப் புதிய வாழ்க்கையை நோக்கி அழைத்துச் சென்றது...

ஆசிரியரே, என் முதல் பள்ளிக்கூடமே, நான் போய் வருகிறேன், குழந்தைப் பருவமே, நான் யாருக்கும் வாய்விட்டுச் சொல்லாத முதற்காதலே விடை கொடுங்கள்...

ஆம், எந்தப் பெரிய நகரத்தைப் பற்றி துய்ஷேன் கனவு கண்டாரோ அந்தப் பெரிய நகரத்தில், பெரிய பெரிய சன்னல்களையுடைய எந்த ஒரு பள்ளிகளைப் பற்றி துய்ஷேன் சொன்னாரோ அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் நான் படித்தேன். பின்னர் தொழிலாளர் துறையை முடித்தேன், என்னைக் கல்லூரியில் படிக்க மாஸ்கோவிற்கு அனுப்பினர்.

நான் படித்த அந்தப் பல ஆண்டுகளில் எவ்வளவோ இடர்ப்பாடுகளைச் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது, எவ்வளவோ முறை நான் வெறுத்துப்போன நிலையை அடைந்திருக்

கிறேன், இந்த விஞ்ஞானத்தையெல்லாம் என்னால் கிரகிக்க முடியாது என்ற முடிவிற்கு வந்திருக்கிறேன். ஆனால் ஒவ்வொரு முறையும், மிகக் கடினமான நேரங்களில் எல்லாம் என் மனதில் என்னுடைய முதல் ஆசிரியரின் முன் பதில் சொல்லுவேன், ஒரு முறை கூட பின்வாங்க நான் துணிந்ததில்லை. மற்றவர்களால் உடனடியாக கிரகிக்க முடிந்ததையெல்லாம் நான் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுத்தான் கிரகித்தேன். ஏனெனில் எல்லாவற்றையும் நான் அடிப்படையிலிருந்து ஆரம்பிக்க வேண்டி வந்தது.

நான் தொழிலாளர் துறையில் படித்த போது, ஆசிரியருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன். அவரை நான் நேசிப்பதாயும் அவருக்காகக் காத்திருப்பதாயும் அதில் குறிப்பிட்டிருந்தேன். அவர் பதில் எழுதவில்லை. அத்துடன் எங்கள் கடிதத் தொடர்பு முறிந்தது. நான் படிப்பதற்கு இடையூறாக இருக்கக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் அவர் எனக்கும் தனக்கும் மறுப்பு தெரிவித்துக் கொண்டார் என்று நினைக்கிறேன். ஒரு வேளை அவர் செய்தது சரியாயிருக்கலாம்... அல்லது ஒருவேளை வேறு காரணங்கள் இருந்தனவோ? அந்தக் காலத்தில் நான் எவ்வளவோ முறை சிந்தித்துப் பார்த்திருக்கிறேன், எவ்வளவோ மாதிரியான உணர்ச்சிகளுக்கு ஆளாகியிருக்கிறேன்.

எனது முதல் ஆய்வரையை மாஸ்கோ

வில் சமர்ப்பித்தேன். என்னைப் பொறுத்த மட்டில் அது முக்கியமான, பெரும் வெற்றியாக அமைந்தது. இந்தக் காலகட்டத்தில் என்னால் கிராமத்திற்கு வர முடியவில்லை. இதனிடையே யுத்தம் ஆரம்பமானது. இலையுதிர்க் காலத்தின் முடிவில் மாஸ்கோவிலிருந்து ஸ்புருன்ஸே நகரத்திற்கு இடம் மாறிச் சென்ற போது, எந்தப் புகைவண்டி நிலையத்தில் என் ஆசிரியர் என்னை வழியனுப்பினாரோ அந்த நிலையத்தில் நான் இறங்கினேன். என் அதிர்ஷ்டம், எங்களுடைய கிராமத்தின் வழியே அரசுப்பண்ணை ஒன்றிற்குச் செல்லும் ஒரு குதிரை வண்டி உடனடியாகக் கிடைத்தது.

என்னருமை சொந்த ஊரே, நமக்கு கடினமான யுத்தக் காலத்தில் நான் உன்னைப் பார்க்க வந்திருக்கிறேன். மாறியிருந்த பூமியை—புதிய கிராமங்கள் தோன்றியிருந்தன, ஏராளமான வயல்கள் உழப்பட்டிருந்தன, புதிய சாலைகள் இடப்பட்டிருந்தன, புதிய பாலங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன—கண்டு நான் எவ்வளவுதான் மகிழ்ந்தாலும், யுத்தத்தின் இருண்ட நிழல் அச்சந்திப்பைப் பாதித்தது.

கிராமம் நெருங்க நெருங்க நான் உணர்ச்சி வசப்பட்டேன். நான் முன்னர்பார்த்திராத புதிய வீதிகள், புதிய வீடுகள், தோட்டங்கள் என் கண்களில் பட்டன, பின்னர் எங்களுடைய பள்ளி இருந்த குன்றை

நோக்கிப் பார்வையைத் திருப்பினேன். என்னுடைய மூச்சு நின்றுவிடும் போலிருந்தது—குன்றில் அருகருகாக இரண்டு பெரிய பாப்ளார் மரங்கள் நின்றன. அவை காற்றில் ஆடின. நான் வாழ்நாள் பூராவும் ஆசிரியர் என்றழைத்தவரை முதன் முதலாகப் பெயரிட்டுக் கூப்பிட்டேன்.

“துய்ஷேன்!” முணுமுணுத்தேன் நான். “துய்ஷேன், நீங்கள் எனக்குச் செய்த எல்லாவற்றிற்காகவும் நன்றி! என்னை நீங்கள் மறக்கவில்லை, என்னைப் பற்றி நினைக்கின்றீர்கள் என்று தெரிகிறது... நீங்கள் மாறவேயில்லை...”

என் முகத்தில் கண்ணீரைப் பார்த்த வண்டியோட்டி கவலையோடு கேட்டான்:

“என்ன ஆச்சு?”

“ஒன்னுமில்ல, சாரி. உனக்கு இந்த கூட்டுப்பண்ணைலே யாரையாவது தெரியுமா?”

“தெரியுமே. எல்லாரும் தெரிஞ்சவங்கதான்.”

“துய்ஷேன தெரியுமா? ஆசிரியரா இருந்தாரே.”

“துய்ஷேனா? அவர் இராணுவத்லே சேந்துட்டாரு. நான்தான் அவர கூட்டுப்பண்ணைலேருந்து இந்த வண்டியில இராணுவ அலுவலகத்துக்கு கூட்டிட்டுப் போனேன்.”

கிராமத்தினுள் நுழையும் இடத்தில் அந்த இளைஞனை வண்டியை நிறுத்தச் சொல்லி நான் இறங்கிக் கொண்டேன்.

இறங்கி யோசித்துப் பார்த்தேன். இப்படிப் பட்ட பதட்டமான யுத்தக் காலத்தில் வீடு வீடாகச் சென்று, தெரிந்தவர்களைத் தேடுவதோ, நான்தான் உங்கள் ஊர்க்காரி, என்னை நினைவிலிருக்கிறதா என்று கேட்பதோ எனக்கு உசிதமாகப் படவில்லை. துய்ஷேனோ இராணுவத்திலிருந்தார். மேலும் என்னுடைய சிற்றப்பாவும் சித்தியும் இருக்குமிடத்தில் இனி என்றுமே காலடி எடுத்துவைப்பதில்லை என்று சபதம் மேற்கொண்டிருந்தேன். பலவற்றை மன்னித்து விடலாம், ஆனால் எனக்கு செய்தது போன்ற தொரு கொடுமையை யாரும் எப்போதும் மன்னிக்க மாட்டார்கள். நான் கிராமத்திற்கு வந்த செய்தி கூட அவர்களுக்குத் தெரியக் கூடாது என்று விரும்பினேன். நான் பாதையிலிருந்து திரும்பி, பாப்ளார் மரங்கள் நின்று கொண்டிருந்த குன்றை நோக்கிச் சென்றேன்.

ஓ, பாப்ளார் மரங்களே! நீங்கள் சின்னஞ்சிறு தளிர்களாக இருந்ததிலிருந்து எவ்வளவு காலம் கடந்து விட்டது! உங்களை நட்டு வளர்த்த நபர் கண்ட எல்லா கனவுகளும் அவர் கூறிய எல்லா விஷயங்களும் பலித்து விட்டன. பின் ஏன் நீங்கள் சோகமாக சலசலக்கின்றீர்கள், ஏன் துக்கப்படுகின்றீர்கள்? பணிக்காலம் நெருங்கி வருகிறதே, குளிர்ந்த காற்று உங்களுடைய இலைகளைப் பறிக்கின்றதே என்று ஆதங்கப்படு

கின்றீர்களா? அல்லது மக்களுடைய மன
வேதனையும் துக்கமும் உங்களுடைய உடல்
பூராவும் பரவியுள்ளனவா?

ஆம், பனிக்காலமும் பனிப்புயலும் கடும்
சூறைக்காற்றும் வரும், ஆனால் அதற்குப்
பின் வசந்தமும் வரும்...

நான் நீண்ட நேரம் அங்கேயே நின்று
இலையுதிர்கால இலைகளின் ஓசையைக்
கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். மரங்களின்
கீழேயிருந்த நீர்க் கால்வாயை யாரோ சமீ
பத்தில் சுத்தப்படுத்தியிருந்தனர்: ஆழ
மான, கிட்டத்தட்ட புத்தம் புதிய களைக்
கொட்டின் சுவடுகள் மண்ணில் தென்பட்
டன. கால்வாய் பூராவும் நிறைந்திருந்த
தெளிந்த நீர் சற்றே சலசலத்தது, அதில்
மிதந்து கொண்டிருந்த பாப்ளார் மரங்களின்
பழுப்பு இலைகள் அசைந்தன.

புதிய பள்ளியின் வண்ணக் கூரை குன்றி
லிருந்து நன்கு தெரிந்தது. எங்களுடைய
பள்ளி இருந்த சுவடைக் கூட காணோம்.

பின்னர் நான் இறங்கி சாலைக்கு வந்து,
அந்த வழியாகச் சென்ற ஒரு வண்டியிலேறி
புகைவண்டி நிலையத்தை அடைந்தேன்.

யுத்தம் நடந்தது, பின் வெற்றி வந்தது.
எவ்வளவோ துன்பமும் இன்பமும் கலந்து
வந்தன: குழந்தைகள் தம் தந்தையர்களின்
போர்க்களப் பைகளில் புத்தகங்களைச்

சுமந்தபடி பள்ளிக்குச் சென்றனர், ஆண் கரங்கள் உழைப்பிற்குத் திரும்பி வந்தன, கணவர்களை இழந்த எத்தனையோ பெண்கள் அழுது தீர்த்து, புதிய வாழ்க்கைக்குத் தம்மை பழக்கிக் கொண்டனர். இன்னமும் ஏராளமானவர்கள் தம்மவர்கள் திரும்பி வருவார்கள் என்று காத்திருந்தனர். ஏனெனில் எல்லோரும் உடனடியாக வீடு திரும்பவில்லை.

துய்ஷேனுக்கு என்னவாயிற்று என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. நகரத்திற்கு வந்த என் ஊர்க்காரர்கள், அவர் தொலைந்து போய்விட்டார் என்று கிராம சோவியத்துக்குத் தகவல் வந்ததாகச் சொன்னார்கள்.

“ஒருவேளை இறந்து போய்விட்டாரோ என்னவோ,” என்றனர் அவர்கள். “காலம் ஓடுகிறது, அவரைப் பற்றி ஒரு தகவலும் இல்லையே.”

“அப்படியென்றால் என் ஆசிரியரும் திரும்பி வர மாட்டார்,” நான் அவ்வப் போது நினைத்தேன். “நாங்கள் புகைவண்டி நிலையத்தில் பிரிந்த அந்த மறக்க முடியாத நாளுக்குப் பின் நாங்கள் சந்திக்கவே முடியாமல் போயிற்று...”

கடந்த காலத்தை அசை போட்டு பார்க்கும் போது, என் மனதில் எவ்வளவு சோகம் குவிந்தது என்று நான் யோசித்துப் பார்க்கவில்லை என்று தெரிகிறது.

1946ஆம் ஆண்டு இலையுதிர்க் காலத்

தின் இறுதி நாள்களில் தோம்ஸ்க் பல்கலைக் கழகத்திற்கு என் விஞ்ஞானப் பணி நிமித்தமாகச் செல்ல வேண்டி வந்தது. முதன் முதலாக நான் சைபீரியா வழியே சென்றேன். பனிக்காலம் பிறக்கவிருந்த அந்தத் தருணத்தில் சைபீரியா கடினமானதாயும் இருண்டும் கிடந்தது. ஆண்டாண்டு காலமாக வளர்ந்து வரும் காடுகளைச் சன்னல் வழியே பார்த்த பொழுது ஏதோ இருண்ட சுவரைப் பார்ப்பது போலிருந்தது. ஆங்காங்கே சிறு தோப்புகளின் இடையில் கிராமங்களின் கறுப்புக் கூரைகளும், புகைபோக்கிகளிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்த வெண்ணிறப் புகையும் காணப்பட்டன. குளிர்ந்த வயல்களில் முதல் வெண்பனி படிந்தது, வயல்களின் மீது காக்கைகள் தம் சிறகுகளைச் சிலிர்த்துக் கொண்டு பறந்தன. வானம் எப்போதும் மந்தாரமாயிருந்தது.

ஆனால் புகைவண்டியினுள் எனக்கு பொழுது போனதே தெரியவில்லை. என் சக பயணி—முன்னாள் போர்வீரர், கால் ஊனமனதால் மரக் கட்டைகளின் உதவியால் நடந்தார்—தன் போர்க்கள வாழ்க்கையிலிருந்து நகைச்சுவை ததும்பும் சம்பவங்களையும் சிரிப்புத் துணுக்குகளையும் சொல்லி எங்களைச் சிரிக்க வைத்தார். அவருடைய குறையா கற்பனையைக் கண்டு நான் வியந்தேன்; அக்கற்பனையின் எளிமைக்குப் பின் ஓர் உண்மை இருந்ததை எல்லோராலும்

உணர முடிந்தது. புகைவண்டியிலிருந்த எல்லோருக்கும் அவரைப் பிடித்துப் போயிற்று. நோவசிபீர்ஸ்க் நகரத்திற்கு அப்பால் எங்கோ ஓரிடத்தில் ஒரு கிளைப்பாதையில் எங்கள் புகைவண்டி சற்று நின்றது. சன்னலோரமாக நின்று வெளியில் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நான் அவருடைய சிரிப்புத் துணுக்கை கேட்டுச் சிரித்தேன்.

புகைவண்டி புறப்பட்டது, அதன் வேகம் சிறிது சிறிதாக கூடலாயிற்று; அச்சிறுரையில் நிலையக் கட்டிடம் சன்னல் வழியே கடந்து மறைந்தது, கை காட்டி கம்பம் வந்த போது சன்னலிலிருந்து பின்வாங்கிய நான் மீண்டும் சன்னலருகே வந்து சாய்ந்த படி நின்றேன். அங்கே பார்த்தால், துய்ஷென் நின்று கொண்டிருந்தார்! கையில் சமிக்ஞைக் கொடியுடன் ஒரு கூண்டருகே அவர் நின்று கொண்டிருந்தார். என் உணர்ச்சிகளை வார்த்தைகளால் வர்ணிக்க முடியாது.

“நிறுத்துங்கள்!” புகைவண்டி முழுவதும் கேட்கும்படி கத்திய நான் கதவை நோக்கிப் பாய்ந்தேன். என்ன செய்வது என்றே எனக்குத் தெரியவில்லை. அந்த நேரத்தில் அபாயச் சங்கிலி கண்ணில் படலே, அதன் மீதிருந்த முத்திரையை உடைத்து, சங்கிலியைப் பிடித்து இழுத்தேன்.

புகைவண்டி திடீரென்று பெரும் குலுக்கலுடன் நின்றது, பெட்டிகள் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதிக்கொண்டு நின்றன. மேல் பல

கைகளிலிருந்து சமான்கள் தடாரென்று விழுந்தன, பாத்திரப் பண்டங்கள் உருண்டோடின, குழந்தைகளும் பெண்களும் கிரீச்சிட்டார்கள். யாரோ ஒருவர் பயங்கரமாகக் கத்தினார்:

“யாரோ ரயில் குறுக்கே விழுந்துட்டாங்க!”

நான் படிக்கட்டு வழியே மடமடவென்று இறங்கி, கீழே தரை இருக்கிறதா என்று கூடப் பார்க்காமல் ஏதோ பாதாளத்தினுள் குதிப்பதைப் போல் குதித்தேன். ஒன்றுமே புரியாதவளாய் துய்ஷேன் நின்று கொண்டிருந்த கூண்டை நோக்கி ஓடினேன். பின்னால் கார்டுகளின் விசில் சத்தம் கேட்டது. புகை வண்டியிலிருந்து வெளியில் குதித்த பயணிகளும் என் பின் ஓடிவந்தார்கள்.

நான் புகைவண்டியோரமாக ஒரே மூச்சில் ஓட, துய்ஷேன் என்னை நோக்கி ஓடிவந்தார்.

“துய்ஷேன், டீச்சர்!” கத்திக் கொண்டே அவரை நோக்கிப் பாய்ந்தேன்.

அந்த பாயின்ட்ஸ்மேன் ஒன்றும் புரியாமல் என்னைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார். துய்ஷேனுக்கு இருந்த அதே முகம், அதே கண்கள், மீசை மட்டும் ஏனோ இருக்கவில்லை, சற்று வயதானவராகக் காணப்பட்டார்.

“என்னம்மா, ஆச்சு உங்களுக்கு?” கவலையோடு கலாக் மொழியில் அவர் கேட்

டார். “நீங்க அனேகமாக தவறுதலா அடையாளம் கண்டுட்டங்கன்னு நெனக்கறேன். நான் பாயின்ட்ஸ்மேன் ஜன்காசின், என்னை பேய்னேவு என்று கூப்பிடுவார்கள்.”

“பேய்னேவுவா?”

துக்கம், வேதனை, வெட்கம் தாளாமல் அழுகை வெடித்துக் கொண்டு வரும் முன் எப்படித்தான் வாயை மூடினேனோ தெரியாது. நான் என்ன காரியம் செய்துவிட்டேன்! நான் முகத்தைக் கைகளால் மூடிக்கொண்டு தலை குனிந்தேன். ஓ, என் காலடியில் உள்ள பூமி ஏன் பிளக்கவில்லை? பாயின்ட்ஸ்மேனிடமும் என் பின் ஓடி வந்த மக்களிடமும் நான் மன்னிப்பு கேட்க வேண்டும். நானோ மௌனமாக சிலையைப் போல் நின்றேன். என் பின் ஓடிவந்த பயணிகளும் ஏனோ மௌனமாக நின்றனர். எல்லோரும் இப்போது கத்தப் போகின்றனர், திட்டப் போகின்றனர் என்று நான் எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் ஒருவர் கூட ஒன்றும் கூறவில்லை. அந்தப் பயங்கர நிசப்தத்தில் யாரோ ஒரு பெண்மணி கூறினாள்:

“பாவம், தன் கணவனோ அல்லது சகோதரனோ என்று நினைத்து ஏமாந்துவிட்டாள்.”

மக்கள் நகர ஆரம்பித்தனர்.

“பாவம்,” என்றார் யாரோ.

“என்னதான் நடக்கவில்லை, இந்த யுத்தத்தில் நாம அனுபவிக்காதது என்ன

பாக்கி...’’ தேம்பிய குரலில் ஏதோ ஒரு பெண்மணி பதிலளித்தாள்.

பாயின்ட்ஸ்மேன் என் கைகளை முகத்திலிருந்து எடுத்துவிட்டுச் சொன்னார்:

“வாங்க போலாம், நான் கூட வரேன், குளிருது.”

அவர் என்னை கைத்தாங்கலாகப் பிடித்தார். யாரோ ஓர் இராணுவ அதிகாரி மறுபுறம் என்னைப் பிடித்துக்கொண்டார்.

“வாங்கம்மா போலாம், எங்களுக்கு எல்லாம் புரியுது,” என்றார் அவர்.

மக்கள் விலகி வழிவிட்டனர், ஏதோ சவ அடக்கத்திற்கு என்னைக் கூட்டிச்செல்வது போல் கூட்டிச்சென்றனர். நாங்கள் மெதுவாக முன் செல்ல, மற்றவர்கள் அனைவரும் எங்கள் பின் வந்தனர். எதிரில் வந்து கொண்டிருந்த பயணிகளும் மெளனமாகக் கூட்டத்துடன் சேர்ந்து கொண்டனர். யாரோ ஒருவர் என் மீது கம்பளிச் சால்வையைப் போர்த்தினார். என் பெட்டியில் கூட வந்தவர் தன் கம்புகளை ஊன்றியபடியே என் பக்கத்தில் நடந்து வந்தார். அவர் சற்று முன் வந்து என் முகத்தைப் பார்த்தார். உற்சாகமும் நகைச்சுவையும் ததும்ப பேசும் அந்த நபர், அன்பும் வீரமும் மிக்க அந்த நபர் ஏனோ தலையைக் குனிந்தபடி சென்றார், அழுதார் என்று கூட எனக்குத் தோன்றியது. நானும் அழுதேன். நாங்கள் புகைவண்டியை ஒட்டி மெதுவாக நடந்துசென்ற

பொழுது தொலைபேசிக் கம்பிகளில் காற்று வந்து மோதி எழுந்த ரீங்காரம் ஏதோ சவ ஊர்வல இசை மாதிரி என் காதுகளில் ஒலித்தது. “அவரை என்னால் இனி என்றுமே பார்க்க முடியாது.”

எங்களுடைய பெட்டியின் அருகே புகை வண்டி அதிகாரி எங்களை நிறுத்தினார். அவர் என்னைப் பார்த்து ஏதோ கத்தினார், விரைலை ஆட்டி மிரட்டினார், வழக்கு தொடரப்படும், அபராதம் கட்ட வேண்டும் என்றெல்லாம் மிரட்டினார். நான் ஒன்றும் பதில் சொல்லவில்லை. எதன் மீதும் எனக்கு அக்கறையிருக்கவில்லை. ஏதோ காகிதத்தைக் கையில் திணித்து, அதில் கையெழுத்து போடச் சொன்னார். எனக்கோ பென்சிலைக் கையில் எடுக்கக் கூடச் சக்தியிருக்கவில்லை.

அப்போது என்னோடு பயணம் செய்த அந்த சக பயணி அவரிடமிருந்து காகிதத்தைப் பிடுங்கி ஊன்று கோல்களை ஊன்றி படியே முன்னுக்கு வந்து அவருடைய முகத்திற்கு நேராகக் கத்திச் சொன்னார்:

“அவள நம்மதியா விடு! நான் கையெழுத்து போடறேன், நான்தான் சங்கிலிய பிடிச்ச இழுத்து வண்டிய நிறுத்தினேன், நானே பதில் சொல்லிக்கறேன்!..”

தாமதமான அப்புக்கைவண்டி சைபீரியப் பூமியில், ஆண்டாண்டு காலமாக ருஷ்யர்கள் வாழும் பிரதேசத்தில் தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தது. எனது சக பயணியின்

கிட்டார் அந்த இரவின் நிசப்தத்தில் சோகமாக ஒலித்தது. ருஷ்ய விதவைகளின் புலம்பல் பாட்டைப் போல், நடந்து முடிந்த யுத்தத்துடனான சந்திப்பின் சோகமயமான எதிரொலியை எனது இதயத்தில் நான் சுமந்து சென்றேன்.

ஆண்டுகள் உருண்டோடின. கடந்த காலம் மறைந்தது, எதிர்காலம் அதற்கே உரித்தான பலப்பல கவலைகளுடன் நிரந்தரமாக அழைத்தது. காலங்கழித்துதான் நான் திருமணம் செய்து கொண்டேன். அவர் நல்லவர். எங்களுக்கு குழந்தைகள் இருக்கின்றனர், நாங்கள் மகிழ்ச்சியாக வாழுகின்றோம். நான் இப்போது தத்துவஞானத்தில் டாக்டர் பட்டம் பெற்றவள். அடிக்கடி பல இடங்களுக்குச் செல்கிறேன். பல்வேறு நாடுகளுக்குச் சென்றிருக்கிறேன்...கிராமத்திற்கு மட்டும் போகவில்லை. அதற்கு நிறையவே காரணங்களிருந்தன, ஆனால் நான் என்னை நியாயப்படுத்தப் போவதில்லை. என் சொந்த ஊர்க்காரர்களுடன் தொடர்பு முறிந்தது நல்லதல்ல, இது மன்னிக்கவே முடியாதது. என்ன செய்வது, என் விதி அப்படியாகியது. நடந்தவற்றை நான் மறக்கவில்லை, அவற்றை என்னால் மறக்கவும் முடியாது. ஏதோ நான் அவற்றிலிருந்து விலகிப் போனேன்.

மலைகளில் ஒரு மாதிரியான நீரோடைகள் உண்டு: புதிய பாதை தோன்றியதும், இவற்றிற்கு இட்டுச் செல்லும் பாதையை

மறந்து விடுவார்கள், அங்கு தண்ணீர் குடிக்க வழிப்போக்கர்கள் அபூர்வமாகத் தான் செல்வார்கள், அந்த நீரூற்றுக்களைச் சுற்றி புல்லும் புதரும் வளரும். பிறகு வெளியிலிருந்து பார்த்தால் கூட அவை தெரியாது. வெட்கை மிகுந்த நாளில் இதை நினைத்துக் கொண்டு நீரூற்று சாலையிலிருந்து இங்கு வருபவர்கள் மிகச் சிலரே. யாராவது ஒருவர் அந்த உள்ளடங்கிய நீரூற்றைத் தேடிச் சுண்டுபிடித்து, புல் புதரை அறுத்துப்போட்டு பார்த்தால் மூக்கில் விரலை வைப்பார்: நீண்ட காலமாக யாராலும் கலக்கப்படாத, அசாதாரண தூய்மையை உடைய குளிர்ந்த நீர் தன் அமைதியாலும் ஆழத்தாலும் அவரை வியப்பில் ஆழ்த்தும். அவர் அந்த நீரூற்றில் தன்னையும் சூரியனையும் வானத்தையும் மலைகளையும் காண்பார்... இத்தகைய இடங்களைப் பற்றி அறியாமலிருப்பதே ஒரு குற்றம், நண்பர்களுக்கும் இதைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைப்பார். இப்படி நினைத்து விட்டு பின் அடுத்த முறை வரும் வரை மறந்து விடுவார்.

வாழ்க்கையிலும் சில சமயம் இப்படி நடப்பதுண்டு. ஒருவேளை அதனால்தான் அது வாழ்க்கையாக இருக்கிறதோ...

நான் கிராமத்திற்குச் சென்று வந்ததும் அம்மாதிரியான நீரூற்றுக்களைப் பற்றி நினைவிற்கு வந்தது.

அன்று நான் குர்கூரெவுவிலிருந்து ஏன் திடீரென்று புறப்பட்டுச் சென்றேன் என்று அப்போது உங்களுக்குப் புரிந்திருக்காது. நான் இப்போது உங்களுக்குச் சொன்னதையெல்லாம் அங்கேயே மற்றவர்களுக்கும் சொல்லியிருக்கக் கூடாதா என்ன? இல்லை. என் மனநிலை மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தது, எனக்கு மிகவும் வெட்கமாய் இருந்தது. என் மீதே எனக்கு வெட்கமாயிருந்தது, எனவேதான் உடனடியாகப் புறப்பட்டுச் செல்ல முடிவெடுத்தேன். துய்ஷேனை என்னால் சந்திக்க முடியாது, அவருடைய கண்களை நேருக்கு நேர் பார்க்க முடியாது என்று எனக்குப் புரிந்தது. என்னை நானே சாந்தப்படுத்தி, நன்கு சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டியிருந்தது, நம் ஊர்க்காரர்களுக்கு மட்டுமின்றி, மற்றவர்களுக்கும் சேர்த்து நான் என்ன சொல்ல விரும்புகிறேன் என்று யோசித்துப் பார்க்க வேண்டியிருந்தது.

நான் குற்றவாளியாக உணர்ந்ததற்கு இன்னுமொரு காரணமும் இருந்தது. ஏனெனில் சகலவித மரியாதைகளையும் எனக்கு காட்டியிருக்கக் கூடாது, புதிய பள்ளியின் திறப்புவிழா மேடையில் நான் உட்கார்ந்திருக்கக் கூடாது. நம்முடைய முதல் ஆசிரியரும், நம் கிராமத்தின் முதல் கம்யூனிஸ்டுமான வயது முதிர்ந்த துய்ஷேனுக்குத்தான் அந்த உரிமை எல்லோரையும் விட அதிகமாக உண்டு. ஆனால் நடந்ததோ தலை கீழான

தாயிருந்தது. நாம் விருந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்க, அந்தத் தங்கமான மனிதர் அவசர அவசரமாக தபால்களை வினியோகித்துக் கொண்டிருந்தார், முன்னாள் பள்ளி மாணவர்களின் வாழ்த்துத் தந்திகளைப் பள்ளித் திறப்புவிழாவிற்கு முன் கொண்டுவந்து சேர்க்கப் பம்பரமாகச் சுழன்றார்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மட்டும் இப்படி நடக்கவில்லை. இதை நான் பலமுறை கவனித்திருக்கிறேன். எனவேதான், லெனின் ஒரு சாதாரண மனிதனை மதித்து நடத்தியதைப் போல் உண்மையாக மதிக்கும் திறமையை நாம் எப்போது இழந்தோம் என்று என்னை நானே கேட்டுக்கொள்கிறேன். நல்ல வேளை, இன்று இத்தகைய விஷயங்களைப் பற்றி பொய்ப் பாசாங்கோ, முகஸ்துதியோ இன்றி பேசுகிறோம். இந்த விஷயத்திலும் நாம் இன்னமும் லெனினை நெருங்கி வந்துள்ளது மிக நல்லது.

தன் காலத்தில் துய்ஷேன் எப்படிப்பட்ட ஆசிரியராய் இருந்தார் என்று இளைஞர்களுக்குத் தெரியாது. பழைய தலைமுறையினரில் பலர் உயிரோடில்லை. துய்ஷேனின் மாணவர்களில் பலர் யுத்தத்தில் மாண்டனர், அவர்கள் உண்மையான சோவியத் போர்வீரர்களாயிருந்தனர். என்னுடைய ஆசிரியர் துய்ஷேனைப் பற்றி நான் இளைஞர்களுக்குச் சொல்லியிருக்க வேண்டும். என்னுடைய நிலையில் உள்ள ஒவ்வொரு

வரும் இதைத்தான் செய்ய வேண்டும். ஆனால் நான் கிராமத்திற்குச் செல்லவில்லை, துய்ஷேனைப் பற்றி எனக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லை, காலப்போக்கில் அவருடைய உருவம் உள்ளத்தின் அடியாழத்தில் போற்றிக் காக்கப்படும் ஓர் அன்பான நினைவுச் சின்னமாகியது.

நான் கண்டிப்பாக என் ஆசிரியரைச் சந்தித்து, அவர் முன் பதில் சொல்வேன். அவரிடம் மன்னிப்பு கேட்பேன்.

மாஸ்கோவிலிருந்து திரும்பியதும் குர் கூரெவிற்குச் சென்று, புதிய போர்டிங் பள்ளிக்கு 'துய்ஷேன் பள்ளி' என்று பெயர் வைக்குமாறு ஊர் மக்களுக்கு முன்மொழியப் போகிறேன். ஆம், அந்தச் சாதாரண கூட்டுப்பண்ணை உறுப்பினரும், இன்றைய தபால்காரருமான அந்த நபரின் பெயர் தான். நீங்கள் நம் ஊர்க்காரர் என்ற முறையில் இம்முன்மொழியை ஆதரிப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன். நான் உங்களை வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாஸ்கோவில் இப்போது நள்ளிரவு இரண்டு மணி. நான் ஹோட்டலின் பால்கனியில் நின்று மாஸ்கோ நகர விளக்குகளைப் பார்த்தபடியே, எப்படி கிராமத்திற்கு வந்து, துய்ஷேனை சந்தித்து, அவருடைய நரைத்த தாடியில் முத்தமிடப் போகிறேன் என்று மனக் கண்ணில் யோசித்துப் பார்ப்புகிறேன்...

நான் சன்னல்களை அகலத் திறக்கின்றேன். தூய குளிர்ந்த காற்று அறையினுள் வருகிறது. பொழுது புலருகிறது, விடியற்காலை இருட்டின் பின்னணியில் நான் ஆரம்பித்துள்ள சித்திரத்தின் முதல்நிலை மாதிரிகளைப் பார்க்கிறேன். இவை ஏராளமாக உள்ளன, எல்லாவற்றையும் நான் பன்முறை மீண்டும் மீண்டும் துவக்கியிருக்கின்றேன். ஆனால் மொத்தமாக சித்திரத்தைப் பற்றி இப்போதைக்கு ஒன்றும் கூற முடியாது; ஏனெனில் முக்கியமானதை நான் இன்னமும் கண்டு பிடிக்கவில்லை... விடியற்காலை நிசப்தத்தில் நடந்தபடியே நான் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் மூழ்குகிறேன். ஒவ்வொரு முறையும் இப்படித்தான். எனது சித்திரம் வெறும் எண்ணம் மட்டுமே என்பது ஒவ்வொரு முறையும் எனக்கு நன்கு புரிகிறது.

எது எப்படியிருந்தாலும், நான் இன்னமும் வரைந்து முடிக்காத சித்திரத்தைப் பற்றி உங்களுடன் பேச விரும்புகிறேன். நான் வரையவிருக்கும் படம், எங்களுடைய கிராமத்தின் முதல் ஆசிரியரும் முதல் கம்யூனிஸ்டுமான முதியவர் துய்ஷேனைப் பற்றியது என்பதை நீங்கள் இந்நேரம் ஊகித்திருப்பீர்கள்.

போராட்டம் மிக்க அந்தச் சிக்கலான வாழ்க்கையை, அந்தப் பன்முக மானுட விருப்புவெறுப்புகளை, அபிலாஷைகளை எப்படித்தான் சித்திரத்தில் வடிக்கப் போ

கின்றேனோ தெரியாது. அதை வீணாக்கிப் பாழ்படுத்தாமல் எப்படி உங்கள் முன் வைப்பது, என்னுடைய எண்ணங்கள் வெறுமனே உங்களுக்குப் புரிவதுடன் நிற்காமல், அது நம் பொதுவான படைப்பாக விளங்க என்ன செய்ய வேண்டும்?

அந்தச் சித்திரத்தை என்னால் தீட்டாமலிருக்க முடியாது. ஆனால் என்னைத்தான் எவ்வளவு எண்ணங்களும் கவலைகளும் ஆட்கொள்கின்றன! என்னால் ஒன்றுமே வரைய முடியாது என்று சில சமயங்களில் எனக்குத் தோன்றும். ஏன்தான் விதி என் கரங்களில் தூரிகையைத் தந்ததோ என்று அந்த மாதிரி நேரங்களில் நினைத்துக் கொள்வேன். என்ன ஓர் இம்சையான வாழ்க்கை! வேறு சில நேரங்களிலோ, ஒரு மலையையே புரட்டும் அளவிற்குச் சக்தியிருப்பதாக தோன்றும். அப்போது நான் எண்ணுவேன்: பார், ஆராய்ச்சி செய், தேர்ந்தெடு. துய்ஷேனும் அல்தினாயும் நட்பு பாப்ளார் மரங்களை, எந்தப் பாப்ளார் மரங்கள் உன்னுடைய குழந்தைப் பருவத்தில் அவ்வளவு மகிழ்ச்சியைத் தந்தனவோ, அவற்றின் பின்னிருந்த கதை அப்போது தெரியாவிட்டாலும்,— அவற்றை வரை. சூரிய வெப்பத்தில் உடல் கறுத்து வெற்றுக் காலுடன் நிற்கும் சிறுவனை வரை. அவன் பாப்ளார் மரத்தின் உச்சியிலேறி அங்கேயுள்ள கிளையில் அமர்ந்தபடி மந்திரத்தால் கட்டுண்டவனைப் போல்

தொலைதூரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை வரை.

அல்லது ஒரு சித்திரத்தைத் தீட்டி அதற்கு 'முதல் ஆசிரியர்' என்று பெயரிடு. சிறு குழந்தைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு துய் ஷேன் ஆற்றைக் கடப்பதைப் போல் அந்தச் சித்திரம் இருக்கலாம், பக்கத்தில் சிவப்பு நரித் தொப்பிகளணிந்த முட்டாள் மனிதர்கள் தின்று கொழுத்த காட்டுக் குதிரைகளில் சென்றபடி எள்ளி நகையாடுகின்றனர்...

இல்லாவிடில், அல்தினாயை ஆசிரியர் எப்படி நகரத்திற்கு வழியனுப்புகிறார் என்று வரை. அவர் கடைசி முறை எப்படிக்கத்தினார் என்று நினைவிலிருக்கிறதா? துய்ஷேனின் அந்தக் கத்தல் இன்று வரை அல்தினாயின் காதில் ஒலிப்பதைப் போல், ஒவ்வொரு மனிதனின் இதயத்திலும் எதிரொலிக்கும்படியாக ஒரு படம் வரை.

இப்படியெல்லாம் எனக்கு நானே சொல்லிக் கொள்கிறேன். நான் எனக்கு நானே நிறைய சொல்லிக் கொள்வேன், ஆனால் ஏனோ எல்லாம் எப்போதும் சரிப்பட்டு வருவதில்லை. இன்னும் என்ன சித்திரத்தைத் தீட்டப் போகின்றேன் என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் நான் தேடப்போகிறேன் என்பது மட்டும் எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும்.

விற்பனையாளர்கள்

நியூ செஞ்சுரி புக ஹவுஸ் பிரைவேட்
லிமிடெட்

தலைமை அலுவலகம்

41, பி. சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்,
சென்னை—600098

ஷோ-ரூம்

136, மவுண்ட் ரோடு, சென்னை—600002

கிளைகள்

80, மேலக் கோபுர வீதி, மதுரை—
625001

87/89, ஒப்பணக்கார தெரு, கோயம்பத்தூர்—
641001

சிங்காரத் தோப்பு, திருச்சிராப்பள்ளி—
620008

செர்ரி ரோடு, சேலம்—636001

1, ஏ. திருவனந்தபுரம் சாலை, வண்ணாரப்
பேட்டை,

திருநெல்வேலி—627003

விற்பனை நிலையம்

66, கீழராஜ வீதி, தஞ்சாவூர்

வாசக நண்பர்களுக்கு

இந்தப் புத்தகத்தைப் பற்றியும் இதன் தயாரிப்பைப் பற்றியும் தங்கள் கருத்தையும் அடுத்துவரும் வெளியீடுகள் சம்பந்தமாகத் தங்கள் ஆலோசனைகளையும் ரகதுகா பதிப்பகம் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்கிறது. கடிதங்களைத் தயை செய்து கீழ்வரும் முகவரிக்கு அனுப்புங்கள்: Raduga Publishers, 17, Zubovsky Boulevard, Moscow 119859, USSR

முதல் ஆசிரியர் என்ற இக் கதை சோவியத் நாட்டின் சோதரக் குடியரசுகளில் ஒன்றாகிய கிரீனியாவில் சோவியத் ஆட்சி உருவானதைப் பற்றிய கதையாகும். மிகக் கடினமான ஆண்டுகளில் ஐத மாத்தவின் கதாபாத்திரங்களுடைய தார்மீக வளர்ச்சி நடைபெறுகிறது, குணநலன்கள் உருவாகின்றன. என்றாலும் இவர்களுடைய நெஞ்சங்களில் நெருங்கிய மனிதனின் மீது அன்பு செலுத்தவும், பிறர் துக்கத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளவும், முதல் காதலுக்கும் எப்போதும் இடமிருக்கிறது...